

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 63

Dijous, 23 d'octubre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 44, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de política industrial (debat de totalitat) (tram. 200-00044/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre els espais de benvinguda educativa (tram. 300-00152/08) p. 19

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de reactivació del sector productiu (tram. 300-00153/08) p. 25

Interpel·lació

al Govern sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00154/08) p. 30

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00121/08) p. 35

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model lingüístic
per a la universitat (tram. 302-00122/08) p. 40

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de suport
a les famílies durant la crisi econòmica (tram. 302-00123/08) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política lingüística
(tram. 302-00124/08) p. 52

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 44.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació, la consellera de Treball i el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

de política industrial (debat de totalitat) (tram. 200-00044/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de política industrial. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep Hugué, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa
(Sr. Josep Hugué i Biosca)

Gràcies, senyor president. Presentem avui a la cambra el Projecte de llei de política industrial. Aquest projecte de llei té per objectiu establir el marc normatiu de l'actuació pública en l'àmbit de política industrial, d'acord amb les competències atorgades per l'Estatut d'autonomia del 2006 i amb plena sintonia amb les directrius de la Unió Europea i els objectius recollits pel Pacte nacional per a la recerca i la innovació i l'Acord per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

De fet, la competència de la Generalitat en matèria d'indústria ha esdevingut una competència íntegra i exclusiva, llevat d'allò previst a l'article 139.2, amb l'abast que a les competències exclusives atorga l'article 110.

En aquest sentit, es pot considerar una proposta coherent, oportuna i ambiciosa per donar una resposta integrada i adequada amb visió a llarg termini a les necessitats reals de la nostra economia productiva; una proposta coherent perquè completa el desplegament de l'Estatut en l'àmbit de la indústria, juntament amb la Llei de seguretat industrial, recentment aprovada pel Parlament de Catalunya.

Així, aquest projecte de llei procedeix a una regulació de l'actuació de l'Administració de la Generalitat relacionada amb la competitivitat de l'activitat industrial, amb un contingut clarament inspirat en els principis comunitaris més avançats, combinant adequadament objectius propis de la indústria –innovació, internacionalització, productivitat– amb els derivats d'una dimensió social –cohesió, empremadoria o qualitat de l'ocupació– i també territorial.

Una proposta oportuna, perquè es planteja en un moment de profunda transformació en el qual la política industrial es confirma com un instrument efectiu de suport a l'economia productiva i de gestió del canvi, per això s'està situant amb força al centre de les polítiques econòmiques d'àmbit europeu i regional, així com també succeeix, sens dubte, amb la política científica, tecnològica i d'innovació o la política d'infraestructures i mobilitat.

M'agradaria recalcar que és una proposta oportuna en la mesura que la redacció d'aquest projecte de llei i, per tant, de les bases del seu contingut es remunten a finals del 2006 amb l'aprovació del pla de govern i es consoliden a la tardor del 2007 amb la Resolució 70 del Parlament de Catalunya. Recordo que en aquell moment la indústria catalana travessava el millor moment dels darrers sis anys tant pel que fa a les expectatives empresarials com als indicadors de la producció i l'ocupació. En definitiva, la indústria catalana tornava a guanyar pes a l'economia després de molts anys i, per tant, era en aquell moment de fort creixement industrial quan calia treballar amb empenta i amb una estratègia de país i visió de futur per tal que el Govern de la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències, pogués donar resposta al nostre teixit empresarial..., que el nostre teixit empresarial demanava des de feia anys.

A partir d'aquí, el febrer de 2008 el Govern aprova la memòria i, després de passar per tots els tràmits de consulta, informació i audiència pertinents, s'aprova al Consell de Govern del 26 d'agost i, a principi de setembre, s'inicien els tràmits parlamentaris.

Per tant, en un moment com l'actual, en què les indústries catalana, espanyola, europea i mundial pateixen les conseqüències de la primera crisi important de la globalització, podríem dir que el Govern de Catalunya està en disposició d'actuar a fons i d'executar mesures per impulsar la competitivitat a llarg termini de l'economia catalana, fomentant la innovació, la recerca i la internacionalització.

Les seixanta-una institucions que representen àmpliament els interessos econòmics i socials al nostre país i que han estat consultades en el tràmit d'audiència del projecte de llei així ho han reconegut. Concretament, estic parlant de les vint-i-set institucions del Consell General i de les tretze del Comitè Executiu del Copca, dels membres del Consell de Govern del Cidem i del Consell General de les Cambres de Comerç a Catalunya. I també s'ha donat audiència a sis col·legis professionals, a quatre consells de col·legis professionals i a dues organitzacions empresarials i dues sindicals de les més representatives en l'àmbit de Catalunya. Així mateix, es va donar audiència a la Confederació de Cooperatives de Catalunya i a la Federació de Societats Laborals, en representació de l'economia cooperativa, i també a les entitats municipalistes.

En síntesi, torno a remarcar l'adjectiu «oportuna» d'aquesta llei, en la mesura que els agents econòmics i socials comparteixen l'opció i l'aposta de futur que significa. El dictamen del CTESC ho diu així; considera adient establir un marc normatiu per a l'actuació pública en relació amb l'activitat industrial i dels serveis relacionats amb l'empresa a Catalunya.

És una resposta integrada, com no podia ser d'altra manera, si volem fer una política industrial per al segle XXI, en un moment en què les mesures de competitivitat, com la devaluació de la pesseta, ja no són possibles. La política industrial ja no consisteix en actuacions aïllades de foment de les exportacions, d'augment de la dotació tecnològica de la petita i mitjana empresa o, simplement, de dotar-nos de més sòl industrial. La política industrial al segle XXI consisteix en el fet que el Govern pugui proporcionar a les empreses en cada moment i en cada territori el marc més favorable possible per al desenvolupament empresarial, la innovació i la creativitat, i contribueixi a afavorir els canvis estructurals de les activitats tradicionals i aposti per la inversió en capital humà i tecnològic.

Tot això demana una estratègia clara, complexa a la vegada, i mesures integrades de simplificació de les relacions Administració-empresa, accions d'acompanyament estratègic, de coordinació administrativa i, sobretot, de diàleg continuat amb les parts interessades.

Per això, el projecte de Llei que avui els presentem no crea únicament unitats executores, ja que amb això no n'hi ha prou. El projecte de Llei determina els mecanismes de coordinació, atribueix responsabilitats i defineix mecanismes de planificació estratègica del Govern al mateix temps que crea els instruments d'execució d'accions de suport a l'empresa i de participació i diàleg social.

Per tant, aquesta Llei de política industrial també dona compliment als mandats que l'Estatut d'autonomia dirigeix als poders públics de Catalunya, a través dels principis rectors dels articles 45 i 53.

Finalment –i això, potser, el més important–, es tracta d'una resposta adequada a la realitat productiva, econòmica i social de Catalunya. Catalunya és una societat emprenedora de base industrial, amb un pes d'aquest sector sobre el conjunt de l'economia dels més elevats d'Europa i la primera de l'Estat espanyol. Un de cada quatre euros que factura la indústria espanyola es genera a Catalunya, la qual cosa ens situa com el primer nucli industrial de l'arc mediterrani i fa de l'empresa industrial un signe d'identitat de Catalunya. És la indústria i tots els serveis empresarials l'actiu principal de la nostra economia, juntament amb el turisme.

Ara bé, Catalunya, i també l'Estat espanyol, com la resta d'economies desenvolupades, es troba afectada actualment per intensos processos de globalització, de canvi tecnològic i de transformació sectorial de les entitats industrials tradicionals cap a nous sectors emergents basats en el coneixement i el valor afegit.

Per tant, amb una clara visió de llarg termini, la Llei aposta decididament per incloure al costat de la indústria tradicionalment considerada també els serveis no financers relacionats amb l'empresa.

Com s'ha exposat per part de determinades institucions, actualment és urgent el reconeixement dels serveis prestats a les empreses com a part integrant de tota la política industrial, atès que aquests serveis són, sens dubte, una font d'innovació, creació d'empreses d'alt valor afegit i de llocs de treball. El redactat del projecte de

Llei ho fa d'una forma molt precisa, però simple i entenedora alhora. En aquest sentit, un excés de concreció podria ser no oportú en la mesura que apareguin noves activitats econòmiques fruit del canvi tecnològic.

Aquest canvi s'està produint amb molta intensitat a Catalunya i hem de donar-hi resposta. Només dues dades. Als darrers anys, les inversions industrials a l'estranger han superat les inversions industrials estrangeres a Catalunya, fet que és propi de països desenvolupats on les empreses industrials són capaces d'anar a fora i invertir, de països que són capaços de tenir en el món actual empreses multinacionals o empreses globals.

D'altra banda, mentre que l'any 2003 a Catalunya hi havia cinquanta-dos ocupats en activitats intenses en coneixement per cada mil ocupats en indústria, el 2008 n'hi ha noranta; és a dir que en menys de cinc anys aquesta proporció ha augmentat més d'un 70 per cent, i això suposa un augment del potencial innovador sense precedents.

La globalització i el canvi tecnològic, doncs, tenen efectes negatius a curt termini com la deslocalització, però aquest fenomen, propi d'economies desenvolupades, es pot transformar en oportunitat de creixement sempre que les empreses d'aquí sàpiguen adoptar les estratègies adequades, amb el suport de l'Administració, innovant i internacionalitzant.

En aquests dos àmbits, els resultats que obtingui Catalunya d'ara en endavant no només són cabdals per al nostre territori, sinó també fonamentals per al conjunt del futur de l'economia de l'Estat espanyol. En aquest sentit, els reptes assumits per l'estratègia de Lisboa, pel conjunt de països europeus, difícilment s'assoliran a l'Estat sense uns resultats favorables per a Catalunya, tenint en compte que, en àmbits d'internacionalització, Catalunya arriba a representar la tercera part del conjunt de l'Estat i que aquesta proporció s'eleva al 40 per cent en indicadors tecnològics.

En aquesta economia globalitzada, ningú discuteix que són les empreses productives les que han de liderar aquesta transformació, i més ara que ha punxat la bombolla immobiliària i financera. L'economia catalana no és una excepció, i així ho reconeix aquest projecte de Llei en el preàmbul i ho concreta en l'articulat en els principis generals d'actuació administrativa. Aquests principis, que a primer cop d'ull poden semblar una obvietat, crec que són fonamentals perquè situen clarament l'empresa com a actor principal de la política industrial que porti a terme l'Administració.

Tots els poders públics estan cridats a jugar un paper cabdal en àmbits específics i cada dia més importants, com la definició d'un entorn que faciliti l'activitat empresarial, l'acompanyament en els canvis estructurals amb una estratègia sòlida, objectius clars i mecanismes de participació adients, i posar a la disposició de les empreses infraestructures i instruments de suport empresarial. Per això, el projecte de Llei diu clarament que el sector públic realitzarà una activitat d'acompanyament, suport, promoció i foment, i se centra a concretar i acotar l'actuació del sector públic a Catalunya en àmbits com: fomentar una política industrial activa que promo-

gui els millors models i pràctiques empresarials; establir estratègies, recursos i directrius per assolir objectius de política industrial; establir el règim jurídic de l'activitat industrial i dels serveis, i gestionar, protegir i mantenir actualitzada la informació industrial de Catalunya.

En aquest marc, Catalunya no ha de ser una excepció, mentre que el País Basc ja fa dues dècades que desenvolupa una sòlida estratègia industrial, i que, per tant, s'ha convertit en un clar referent europeu en aquest àmbit, i Aragó també va aprovar una llei de foment de la indústria el desembre de 2006.

Cal, doncs, una política industrial amb la funció de proporcionar el marc adequat per a la creació d'empreses i per al desenvolupament de la innovació empresarial per tal que Catalunya esdevingui un referent europeu i mundial. I, més concretament, cal consolidar Catalunya com un dels principals centres de l'economia productiva i com a nucli del coneixement i creativitat i talent del sud d'Europa i de la Mediterrània.

Al principi de la intervenció hem definit aquest projecte de llei d'oportú, i ho és perquè situa Catalunya com un dels territoris de la Unió Europea amb una política industrial més avançada. Pensem que el País Basc va iniciar aquest camí a principis dels noranta i avui és un referent quant a estratègia governamental de suport a la indústria, i hem de tenir en compte que l'Aragó i Andalusia també han posat sobre la taula una estratègia política industrial ambiciosa i integral. Ho he dit abans: l'Aragó ja fa dos anys que disposa d'un marc normatiu, i el País Basc en fa quatre. Per tant, nosaltres en això anàvem al darrere.

Aquesta política industrial tindrà més o menys èxit i tindrà millors o pitjors resultats per a Catalunya en funció de la solidesa del marc polític, institucional i empresarial en què es desenvolupi. Per això és fonamental generar el marc legal per a la competitivitat i la seguretat del nostre teixit industrial, com preveu l'Estatut del 2006.

El contingut d'aquesta llei, doncs, dona aquesta resposta clara a les necessitats; una llei transversal que s'aplica, tal com diu l'article tercer, a les activitats de l'Administració de la Generalitat amb incidència sobre empreses i establiments que es desenvolupen en l'àmbit no financer; una activitat industrial o de serveis relacionats amb les empreses de Catalunya.

Quins són, doncs, els principals continguts? La llei consta de quaranta-quatre articles, estructurats en quatre títols més disposicions addicionals, transitòries, derogatòries i finals, i és concreta i detallada quan cal que les lleis ho siguin i, al mateix temps, simple en la redacció.

Els principis més innovadors són, el primer, la referència a l'àmbit de l'aplicació. És important recordar aquest punt, perquè és un dels aspectes més innovadors del text. Com ja s'ha dit abans, la llei aposta per incloure, al costat de la indústria tradicional, els serveis no financers relacionats amb l'empresa. D'aquesta manera, per primera vegada a Catalunya es reconeixen els serveis prestats a les empreses com a part integrant de la política industrial, atès que aquests serveis són una font d'innovació i creació d'empreses d'alt valor afegit i de

llocs de treball, en una economia del coneixement. Catalunya és un dels cinc territoris de l'OCDE que no ha perdut llocs de feina industrials en l'última dècada. Si hi afegim els serveis de l'empresa, no només no n'hem perdut, sinó que n'hem guanyat.

El segon punt innovador fa referència a l'estratègia: es concreta en el Pla director de política industrial. Els objectius d'aquest pla, que els haurà d'aprovar el Govern, són fixar les directrius sectorials per a la definició d'estratègies públiques i programes, i establir criteris per a l'elaboració de propostes d'actuació transversals, identificar els actors de la política industrial catalana, definir instruments i variables de la política industrial i proposar objectius a mitjà i llarg termini.

El tercer aspecte és la participació. S'articula a través de la creació del Consell de Política Industrial de Catalunya, i l'objectiu és garantir la participació institucional dels agents econòmics i socials.

El quart aspecte és l'execució de la política industrial, que es duu a terme amb la creació de l'agència ACCIÓ. Es tracta de l'agència procedent de la fusió dels antics organismes Cidem i Copca, com a instrument executor de la política industrial de Catalunya. No tenia sentit, en ple segle XXI, que continuessin anant per separat aquells organismes que ajudaven a la internacionalització i aquells que ajudaven a la innovació. I això és el que es consolida amb aquesta llei, la creació de l'agència ACCIÓ.

I, finalment, el cinquè element té una estreta relació amb l'eficiència en la gestió. Una altra de les novetats és que ja es crea el consorci a qui correspondrà la coordinació i supervisió de l'activitat del Laboratori General d'Assaigs, l'Institut d'Investigació Aplicada a l'Automòbil i altres entitats de dret públic, com ara l'Empresa de Promoció i Localització Industrial de Catalunya, ara amb el nom de marca Avançsa.

Aquest text, doncs, no suposa cap nova obligació a les empreses, cap ni una...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...en canvi, dota el Govern de Catalunya del marc per desenvolupar una política industrial innovadora, sòlida, integrada, coordinada, d'ampli abast, que es pot considerar la més ambiciosa de la darrera dècada. Per tant, els objectius concrets i prioritats clares estan en aquesta llei. Permet una elaboració d'un pla de política industrial i, en definitiva, la llei crea també instruments d'execució de la política industrial i tecnològica. Ho he dit abans: creació de l'agència ACCIÓ, posada en marxa d'un pla estratègic que la setmana que ve es presentarà a les jornades d'Interacció...

El president

Honorable conseller, potser hauríem d'anar acabant...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Em permet, breument, president? Gràcies.

Reforçar la xarxa exterior d'acció; en segon lloc, l'atracció d'inversions i projectes empresarials a través de l'Agència Catalana d'Inversions, inclosa en el si de l'agència ACCIÓ; l'impuls de l'empresa Avançsa...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...per invertir en noves empreses, i finalment, la gestió del sòl industrial i del sostre industrial, i l'aplicació i la promoció dels clústers.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, en les èpoques que corren habitualment, en temps de crisis concretament, qualsevol acció que es duu a terme generalment per part dels governs acostuma a tenir una visió per part dels mitjans i per part del públic com d'una acció o una reacció a una determinada situació. En aquest sentit recordem, doncs, per exemple, fa dos dies, la signatura del Pacte nacional de recerca i innovació, que va significar, d'alguna manera, als ulls de la ciutadania que aquesta era una reacció del Govern, però també de les forces polítiques que hi vàrem donar suport, a una situació concreta i determinada, que era la crisi del sistema actual i la situació per què passa l'economia, sobretot, en aquest cas, l'economia catalana. Tot i que en el cas aquest, del Pacte per a la recerca i la innovació, que té la seva importància i que per això hi hem donat suport, tot i que tenim alguns dubtes, com vostè ja deu saber, especialment pel que fa al finançament i a la concreció de les polítiques de recerca i innovació, era un pacte que ja estava anunciat, fins i tot quan el mateix Govern negava que hi hagués cap mena de crisi.

Ens trobem ara en una situació que pot ser similar: una llei de política industrial que apareix en debat parlamentari, en debat públic, després d'haver passat el seu debat sectorial també en una època, en la mateixa època d'una situació econòmica difícil. I, per tant, hi pot haver aquesta temptació d'intentar assimilar que aquesta és una llei que neix per fer front a una situació determinada, quan no hi ha res més lluny d'aquesta realitat. És una llei que no dóna absolutament cap nova expectativa –cap nova expectativa– al sector industrial català, absolutament cap ni una.

Nosaltres voldríem fer-li unes quantes consideracions; algunes d'elles són les que justifiquen l'esmena a la totalitat que hem presentat. I per fer aquestes consideracions em remeto no només a la memòria o l'exposi-

ció de motius del projecte de llei, sinó a la seva pròpia intervenció.

Ens diu que és una llei que desenvolupa plenament l'Estatut del 2006 pel que fa a les competències en matèria d'indústria. En aquesta llei no hi ha ni un sol article –ni un sol article– que no s'hagués pogut aprovar amb l'Estatut del 79. Per tant, aquí no hi ha un desenvolupament estatutari extraordinari gràcies al magnífic estatut aprovat l'any 2006; aquesta llei hauria sigut perfectament possible amb l'Estatut del 79, entre d'altres coses, perquè d'aportacions no en fa gairebé cap. És cert que és una llei que no exigeix nous esforços al sector empresarial ni al sector industrial, però, tret d'una sola excepció, tampoc no li aporta res de nou, al sector, absolutament res de nou. Per tant, primera qüestió: desplegament estatutari, hauria estat indiferent l'Estatut del 79 que el de 2006, en aquest sentit.

Segona qüestió, el projecte de llei planteja la creació del Consell de Política Industrial com un òrgan de participació. Però és que ja en tenim d'altres –ja en tenim d'altres. Per què no aprofitem els altres? Tenim l'Observatori de Prospectiva industrial..., per cert, pactat amb els agents socials en l'acord estratègic de l'any 2005, i una altra vegada apareix en l'acord estratègic firmat..., no, signat, no, almenys de la fotografia del juliol del 2008, fa pocs mesos, i aquest és un òrgan de participació. Doncs, per què no aprofitem aquest òrgan de participació? Per què no ho aprofitem per fer allò que diu l'acord estratègic, en la seva nova versió, de reforçar l'Observatori de Prospectiva Industrial com a òrgan de participació dels agents socials en la política industrial del Govern? Aprofitem-ho.

Però és que tenim a més a més altres òrgans. Tenim el mateix Consell de Treball, Econòmic i Social, que en aquest sentit fan les seves aportacions; no «poden fer», no: ja les fan, les seves aportacions. O tenim –que apareix en la mateixa llei– el consell rector de la nova agència de suport a l'empresa catalana, que també pot servir per complir aquesta funció amb què ara es pretén crear aquest nou organisme com a Consell de Política Industrial.

Més elements. Vostè també citava la importància que té la creació d'aquest organisme, d'aquest ens de coordinació d'empreses o de participacions de la Generalitat, i entenem que aquest pot ser un element important de la llei, i, en canvi, ens sorprèn que, tot i sent un element important a la llei, sigui o aparegui en una disposició addicional, com aquell que, doncs, no li dóna gaire importància, quan realment pot tenir la seva importància. Però crec que també s'ha de delimitar ben bé, i això ens dóna unes primeres pistes de quin és l'objectiu final de la llei, que clarificaré, almenys al nostre entendre, al final. Això comporta problemes de relació entre altres departaments de la Generalitat, perquè d'alguna manera deixa les portes obertes –i així ens ho han manifestat altres departaments, i no pocs: el d'Economia, el d'Obres Públiques, el de Medi Ambient i Habitatge, fins i tot el de Cultura– que aquest ens de coordinació pogués, d'alguna manera, fer-se amb el control d'altres entitats de la Generalitat que, tenint a veure amb la indústria –perquè la indústria, com vostè ha dit, és

transversal—, no tenen a veure amb les competències del departament d'indústria, no tenen a veure amb les competències del conseller d'Indústria.

Quart element: els plans directors, més planificació. Segurament —segurament—, el que fa falta és més acció, i no ho dic pel nom de l'agència o per la marca de l'agència —que després també li'n parlaré—, però el que segurament a falta és més acció, més que planificació. Perquè, miri, de planificació tenim, que s'està acabant, el Pla de recerca i innovació, i que se n'ha d'encetar un de nou; com a planificació tenim també el Pacte nacional per a la recerca, signat fa dos dies; com a planificació tenim també l'Acord estratègic per a la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana; tenim la nova versió de l'acord... És a dir, elements de planificació, els tenim; i a més a més són elements de planificació concertats, la majoria d'ells, amb els agents socials. Per tant, crec que són elements que ja són positius i que el que cal ara és dur a terme aquelles accions i aquelles propostes que apareixen en aquests elements de planificació, sense que entenguem nosaltres que sigui necessari encetar i obrir nous processos planificadors. Segurament la indústria catalana preferiria i prefereix més acció que no pas tanta planificació.

M'ha cridat l'atenció —a més a més hi sóc especialment sensible— que aparegui en el projecte de llei un capítol específic dedicat a les tecnologies de la informació i la comunicació. Anava a dir «ho celebro», però és que no ho puc celebrar. Per què? Doncs, perquè la implementació de les tecnologies de la informació en l'Administració de la Generalitat no pot ser cosa d'un sol departament; ha de ser, és un element transversal, és un element que ha d'afectar absolutament tots els departaments del Govern. No és possible que el departament competent en matèria d'indústria pugui donar validesa a uns determinats mitjans telemàtics, sense que això mateix ho pugui fer un altre departament. No es poden donar premisses d'aquestes característiques sense tenir en compte la Llei de procediment administratiu. El procediment administratiu del departament d'indústria ha de ser exactament el mateix procediment administratiu que el de qualsevol altre departament de la Generalitat. I, d'alguna manera, el capítol dedicat a les tecnologies de la informació fa això, i estableix uns criteris; però aquests criteris no són només ni poden ser només per al departament competent en matèria d'indústria, han de ser per a tota l'Administració de la Generalitat. Per tant, no hi fa res —no hi fa res— que en una llei de política industrial apareguin uns criteris sobre com han de ser les relacions entre el departament o entre l'Administració i els administrats a través de les noves tecnologies de la informació i de la comunicació.

I, en la línia d'aquest mateix tema, vostè ens deia: «Aquest projecte de llei no incorpora noves obligacions a les empreses.» No les incorpora ara, perquè d'inici sí que les incorporava. I també es deia en les memòries del projecte de llei que no hi havia absolutament cap nova obligació. Però en principi sí que incorporava l'obligació que les empreses de serveis que ara s'inclouen dintre de l'àmbit industrial s'haguessin d'inscriure en el Registre d'establiments industrials.

Sortosament, ha desaparegut aquesta obligació, i, per tant, el registre industrial o el Registre d'establiments industrials queda exactament igual com estava. Home, doncs, potser ho hauríem pogut aprofitar, en el sentit que, si el Govern ha pres mesures per tal de reduir les exigències a les empreses i per mirar d'optimitzar els tràmits burocràtics, potser hauríem pogut donar un pas més enllà en aquest sentit i eximir les empreses industrials de l'obligació d'inscripció en el registre industrial per la via directa. Ho dic, per què? Perquè l'Administració, sigui la de la Generalitat, sigui l'Administració local, té coneixement, fruit d'altres lleis sectorials, de totes aquelles activitats industrials que es posen en marxa. Tant difícil és implementar un sistema perquè la inscripció al registre industrial sigui automàtica i no exigeixi un nou tràmit?, i, d'aquesta manera, reduïm tràmits a les empreses, no només no introduïm noves obligacions, sinó que els eximim d'obligacions actualment existents, que això sí que està reclamant el sector i no estava reclamant el sector la creació d'una nova llei com vostè ens ha dit.

Anem a una altra qüestió, la sisena de les qüestions, que pot semblar menor però no és menor, perquè torna a posar en evidència una mica el tarannà que nosaltres hem trobat en aquesta llei, i que es troba en la disposició addicional primera i en un article de la llei que diu que: «els establiments industrials vindran..., o sigui, hauran de fer la comunicació a l'Administració de la seva obertura», etcètera. I la disposició addicional primera diu que «en el cas que aquest règim de comunicació s'incomplís...» —i, per tant, una activitat industrial obrís sense aquesta comunicació— «seria sancionada d'acord amb la Llei de seguretat industrial recentment aprovada també en aquest Parlament».

Però és que el departament competent en matèria d'indústria no és un departament absolutament aïllat en el conjunt de Govern de la Generalitat, hi han altres departaments, hi ha, per exemple, el Departament de Medi Ambient i Habitatge. I hi ha una llei, la Llei de la intervenció integral de l'administració ambiental, que diu quin és el règim administratiu per a totes les empreses de Catalunya, siguin industrials o no siguin industrials, i estableix un règim sancionador. Aleshores, què passa? Que un establiment industrial que incompleixi la Llei de la intervenció integral podrà ser sancionada per la Llei de la intervenció integral, però, a més a més, com que al mateix temps haurà incomplert la Llei de política industrial podrà ser sancionada, per segona vegada pel mateix fet per la Llei de seguretat industrial.

Escolti, això no funciona així, la política industrial, vostè ho deia, és una política absolutament transversal i, per tant, entenem que si ja hi ha una llei sectorial que diu quin és el règim administratiu que s'ha d'aplicar a l'obertura dels establiments industrials, el que no podem fer és repetir exactament el mateix en una llei de política industrial.

Per tant, hi han en aquest cas elements concurrents d'aquesta llei respecte d'altres lleis que no s'han tingut en consideració i que, per tant, entenem que compliquen una mica més la vida als ciutadans i a les empreses, enlloc de facilitar-los les coses.

Finalment, la creació de l'Agència de suport a l'empresa catalana, com a fusió del Copca i del Cidem, nosaltres hi estem d'acord, ens sembla una bona idea sempre que l'objectiu final –i ens consta que així és– sigui el de millorar l'eficàcia, l'eficiència i optimitzar els recursos dels serveis que es donen a les empreses. Han sigut elements útils –han sigut elements útils–, estem convençuts que poden continuar sent-ho.

Precaució, precaució perquè alguns sectors ja ens adverteixen, compte, el Cidem és un organisme institucional, el Copca és un organisme més de participació, és un consorci més de participació, més de coresponsabilitat en la presa de decisions, i l'organisme que el substituirà, aquest que anomenem ACCIÓ, serà també un organisme institucional i, per tant, correm el risc de perdre aquesta part de coresponsabilitat en les decisions i de participació en les decisions que fins avui tenia el Copca. Per tant, compte amb aquesta situació.

I, en aquest sentit, la llei no aclareix gran cosa més enllà del consell rector. Però, evidentment, hi ha el risc perquè la llei no ho acaba de puntualitzar perquè ho remet a desenvolupament reglamentari, que el consell d'administració, que serà l'òrgan que realment prendrà les decisions en el cas d'aquesta agència, es quedi sense aquesta coparticipació dels agents socials que entenem que seria extraordinàriament important.

Per acabar, i com a conclusió general, aquesta llei de política industrial no aporta valor afegit al sector de la indústria, no aporta valor afegit, per això hem presentat l'esmena a la totalitat. Més enllà de la creació d'aquesta agència o de la fusió del Cidem i del Copca no aporta absolutament res de nou, al contrari, planteja dubtes, ofereix dubtes i, nosaltres, la primera impressió que vam tenir, però també l'última, és que va ser plantejada més com una llei que pretenia blindar les competències d'un departament, les competències d'un conseller en el marc d'un determinat Govern en què conviuen tres forces polítiques, però que pretenen governar aïlladament les unes de les altres, que no pas ser una llei que efectivament doni solucions a la política industrial. Ja sé que vostès em diran que no, però permetin-me que li llegeixi el que li deien a vostè en la tramitació de la llei...

El vicepresident primer

Senyor diputat, amb breuetat.

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo, faig una lectura immediata i acabo, senyor president. «L'articulat desprèn temporalitat, és una llei clarament marcada per la conjuntura, estructura de departaments del Govern, repartiment dels departaments entre els diferents partits del pacte d'entesa, etcètera. Una bona llei ha d'anar més enllà d'aquesta temporalitat, ha de ser vàlida més enllà d'aquesta legislatura i més enllà de l'estructura o els partits que conformin el Govern ara i en el futur.» Sap qui li ho deia això? Sap qui li ho deia? El gabinet de la Presidència de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Té la paraula per a la defensa de l'esmena a la totalitat del Grup de Convergència i Unió, el senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, senyor Antoni Soy, secretari d'Indústria i Empresa, senyor Albert Roca. Bé, després d'haver analitzat a fons el projecte de llei que avui ens presenten i també tots els antecedents que l'acompanyen, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió constatem dos fets i creiem, a més, que hi ha un conjunt de raons que fan necessari presentar aquesta esmena a la totalitat que avui i ara defensem.

Quines són aquestes dues constatacions? Doncs que aquest projecte de llei, honorable conseller, és una prova més en la qual es demostra o es palesa que tenim un govern que està format per molts regnes de taifa, que cadascú va a la seva i que el que prima és mantenir les seves parcel·les de poder en els departaments que ocupen cadascun dels partits. I, a més a més, jo crec que també es veurà després de la meua intervenció, amb una presidència a la qual no li fan cas.

Segon element que constatem, que realment amb aquesta tramitació per urgència, després de cinc anys, si em permet l'expressió, de marejar la perdiu per desavinences internes, es vol fer creure que el Govern fa alguna cosa per fer front a la crisi econòmica profunda que tenim a sobre. I que, a més a més, demostrin els fets que és un govern que fins avui té una política industrial poc eficient, que ha estat un govern passiu, amb poca iniciativa i fins i tot m'atreviria a dir amb poca sensibilitat davant les situacions d'expedients de regulació i tancaments empresarials que s'estan produint en cadena en el nostre país. Aquestes dues constatacions són clares per a nosaltres.

Però, a més a més, nosaltres estem convençuts que aquesta llei s'hauria de retornar al Govern. Per quines raons? Per cinc. Creiem que és una llei que més que res sembla una declaració de principis que no aporten res de nou, que és una llei d'idoneïtat..., la seva idoneïtat està qüestionada, que no és una llei de Govern, honorable conseller, i que es perd una oportunitat per fer una llei transversal que sigui capaç de fer front als reptes que avui té plantejats la indústria del nostre país, i que és una llei que té poc contingut i moltes obvietats.

I si l'analitzem en termes de regulació de la fusió Copca-Cidem, a part que nosaltres creiem que arriba cinc anys tard, al nostre grup parlamentari ens preocupa com també preocupa altres agents econòmics l'estructura i el funcionament futur d'ACCIÓ. I també estem convençuts, pel que fa a ACCIÓ, que es desaprofita l'ocasió de dissenyar un ens amb capacitat d'executar totes les polítiques dirigides a incrementar la competitivitat i la productivitat del teixit econòmic català.

Una llei de política industrial que no aporta res de nou, els deia. Només cal llegir, per exemple, l'article 2 per veure que les paraules «contribuir», «impulsar», «fomentar» són les que més apareixen, i no només creiem

que no aporta res de nou, sinó que, més tard veurem que moltes d'elles no deixen de ser obvietats.

Nosaltres creiem que el que vostès han fet és bàsicament un tractat de filosofia industrial, de declaracions de principis, si em permeten, de discursos de president, que, com ens recordava en l'última sessió, ens parlava de la feina ben feta, vostè ho recordarà. Nosaltres creiem que aquesta llei no és un exemple precisament de feina ben feta.

Després de fullejar els antecedents que s'adjunten al projecte de llei, els deia també «ens qüestionem la idoneïtat d'aquesta llei». Aquesta és una llei, honorable conseller, que per a nosaltres neix coixa, però això no només ho pensem nosaltres, sinó altres departaments del seu mateix Govern ho diuen així. Per exemple, el Departament de Presidència diu: «La primera observació a fer és de principis, cal ponderar si la llei, en els termes actuals de l'esborrany, és necessària. És a dir, es pot fer perfectament una llei instrumental per a la creació de la nova agència ACCIÓ, ben redactada, sense necessitat de realitzar una llei de política industrial i tenint els mateixos efectes sobre la política industrial del Govern.» O més endavant, el mateix departament diu el següent: «Potser seria més adient legislar ràpidament la fusió de les agències Cidem i Copca i optar, si s'escau, posteriorment, sense urgència, per fer un text consensuat entre els departaments sobre la política de suport a l'empresa del Govern.» Prou contundent, no li sembla?

Entenem nosaltres, també, li deia, que aquesta és una llei de departament i no de govern, per què ho diem això? Doncs, miri, vol saber què en pensen els seus companys, d'aquesta llei? Concretament, també el Departament de Presidència, diu: «De l'articulat actual se'n desprèn temporalitat. És a dir, és una llei clarament marcada per la conjuntura.» Em sembla que també ho deia la persona que ha defensat en nom del PP aquesta llei: estructura de departaments del Govern, repartiment dels departaments entre els diferents partits del Pacte d'entesa, etcètera. Una bona llei ha d'anar més enllà d'aquesta temporalitat, ha de ser vàlida més enllà d'aquesta legislatura i més enllà de l'estructura dels partits que conformin el Govern ara i en el futur. Crec que Convergència i Unió no ho sabia expressar millor.

La transversalitat, en dubte. Nosaltres els dèiem «Creiem que aquesta llei perd una oportunitat de ser una llei transversal.» Què entenem nosaltres per una llei transversal? Doncs una llei coordinada i executada per un sol departament del qual haurien de dependre també, entre d'altres, per exemple, les polítiques de sòl per a activitats econòmiques, les polítiques energètiques, la formació, els instruments financers de la Generalitat i que tingués..., malgrat que també s'hi ha fet referència abans, es parla a la llei del concepte de comunicació, i que tingués com un dels seus objectius prioritaris la simplificació de tots els tràmits legals i administratius, també els que afecten altres departaments, honorable conseller.

Una llei, per tant, capaç de donar resposta integral a la nostra indústria, sense patir sobre si se'm mengen les competències del meu departament, PSC i Iniciativa

per Catalunya, o si em menjo les dels departaments dels altres i creure així que els he guanyat una partida.

L'esperit de transversalitat d'aquesta llei, honorable conseller, queda meridianament clar, si em permet fer una mica de sorna, amb paraules del principal responsable de l'elaboració d'aquesta llei en una entrevista que es publicava al *Diari de Tarragona* no fa gaire. A la pregunta que se li feia: «Quines polítiques poden emprendre's per tractar de minimitzar els efectes d'aquest augment de la manca d'ocupació, de l'atur?» Aquest senyor, el senyor Soy, responia: «És alguna cosa que no li puc contestar. En primer lloc, perquè no sabem què succeirà amb l'ocupació i l'atur en el sector industrial i, en segon lloc, perquè és alguna cosa que no em correspon a mi, sinó al Departament de Treball.» Doncs molt bé, aquest és el concepte que vostès entenen de la transversalitat d'aquesta llei.

És una llei, li deia, amb pocs continguts i moltes obvietats. Quins continguts, per exemple, nosaltres hi trobem a faltar, aquí? Vostè sap perfectament, n'estic convençut, que algunes de les coses que són veritables colls d'ampolla de la indústria catalana, en posaré tres exemples, en aquesta llei nosaltres creiem que no es resolen.

Per exemple, un dels colls d'ampolla per a nosaltres importants que creiem que hi ha és que a Catalunya hi ha molt bona recerca però hi ha un estoc de coneixement. O, per exemple, que tenim un dèficit important en l'àmbit de la innovació, o fins i tot que ens falten entitats especialitzades en tots el concepte de capital risc i capital llavor. Doncs bé, li ho dic sincerament, honorable conseller, no som capaços de veure articles en aquest projecte de llei, en els quals s'analitzin i es posin a sobre la taula mecanismes per fer possible que aquesta transferència de coneixement dels centres de recerca i les universitats cap a la indústria sigui realment possible, que és un dels grans problemes que tenim, especialment en àmbits en els quals Catalunya, en l'àmbit de la recerca i en l'àmbit del coneixement, som molt bons –diguem-ho així, no?

Troblem a faltar articles en els quals es visualitzi clarament que el departament d'indústria actua com a catalitzador en l'àmbit de la innovació. Això no ho hem sabut veure, honorable conseller. Com tampoc sabem veure, li ho deia abans, que el Govern, davant d'això que li deia abans, d'aquesta manca d'entitats especialitzades en l'àmbit del capital risc i el capital llavor..., no sabem veure en el Govern i en aquesta llei un govern que sigui motor, com potser ho va ser en la seva època, amb el Laboratori General d'Assaigs i amb l'Idiada. No sabem veure un govern que sigui motor, hi insisteixo, per arrossegat a l'especialització d'aquestes entitats. Això –li poso aquests tres exemples, n'hi podria posar més– són, ho creiem nosaltres, mancances greus en el contingut d'aquesta llei.

Però, en canvi, en aquesta llei, honorable conseller, li sobren obvietats. Li'n llegiré algunes, però en podria dir moltes més. Per exemple, parla de competències. Diu: «El departament competent en matèria d'indústria serà l'encarregat de dissenyar i planificar l'actuació pública de suport a la indústria i els serveis relacionats amb l'empresa, així com de l'execució de les funcions públi-

ques relacionades amb aquestes activitats. Les anteriors activitats s'exerciran coordinadament...», etcètera. I, si no és així, ens preguntem des de Convergència i Unió, a què es dedica el departament competent en matèria d'indústria?

O l'article 19, que diu: «Finalitats i foment de la qualitat industrial. S'impulsarà la promoció de la implantació i millora dels sistemes de gestió de la qualitat en les empreses, així com l'adquisició per part de les administracions públiques catalanes de productes conformes amb les normes tècniques aplicables.» Home, de no ser així es tractaria de productes com a mínim no homologats o il·legals! I crec que el departament o les administracions públiques no poden adquirir productes que no siguin homologats o il·legals.

O, per exemple, quan es parla de competències en matèria de promoció industrial es diu: «Amb caràcter general, en el marc de les pròpies atribucions i d'acord amb les previsions contingudes a l'article...» –bla, bla, bla–, «és competència del conseller o consellera del departament competent en matèria d'indústria l'aprovació de les bases de les convocatòries de les mesures de foment i promoció industrial.» Caram!, pel que diu l'article, sembla que és competència del conseller d'indústria la indústria. Bé, i així podria continuar.

Ara bé, no és només Convergència i Unió qui els diu que en aquesta llei hi ha obvietats. Miri també el que li diu el Departament de Presidència, diu: «Es mantenen articles com el 27, on s'afirma que el Govern complirà la normativa a l'hora de dictar les polítiques públiques», que lògicament és una obvietat, això, i es continua mantenint; en l'articulat, hi continua essent.

Hem vist, doncs, en alguns d'aquests articles com és necessari que al conseller del departament competent en matèria d'indústria se li recordi que és ell l'encarregat de la política industrial. No només per això, sinó que amb les dades del grau d'execució elaborades per la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya, a 30 de setembre de 2008, la despesa realitzada en mesures per a la indústria era únicament del 15,31 per cent del total del que s'hi va gastar, i, en desenvolupament empresarial, un 37,41 per cent. Escolti'm, aquestes xifres són d'escàndol, però per baixes.

Parlem un moment d'Acció. Des de certs sectors econòmics hi ha una important preocupació, que nosaltres també compartim, sobre la nova agència ACCIÓ, tant a la seva estructura com en el seu funcionament. Si tenim en compte quina ha estat la trajectòria del Copca i el Cidem, segurament ens posarem d'acord que el Copca s'ha convertit en un consorci de referència per a les nostres empreses amb ganes d'internacionalitzar-se.

D'altra banda, i com a conseqüència, ho creiem nosaltres, d'una falta de direcció política, i malgrat els bons professionals que hi han, aquests últims anys potser ha tingut més referència en l'àmbit de la innovació el Cedeti que el mateix Cidem. Quan parlava del Copca, puc dir que gran part del mèrit d'aquell èxit el nostre grup parlamentari creu que ha estat per la seva estructura consorcial, ja que els consorcis s'han sentit part del Copca, pel fet de tractar-se d'un instrument no polititzat

i amb els peus a la realitat. Aleshores, la pregunta que fem és: si ha estat el Copca el referent, per què basem la creació d'Acció en l'estructura del Cidem? No ho entenem.

Fa la llei –hi passo per alt i amb això acabo– una referència que nosaltres agraïm, tot i que creiem que és innecessària per obsoleta, a la regulació de la qualitat industrial. I tampoc li parlaré del pla sectorial –en tindre oportunitat a les esmenes– ni tampoc de la gran planificació, que genera fins i tot confusió.

Però el que sí que està clar, i jo crec que queda demostrat, és que bona part dels arguments que he anat desgranant, a part de justificar àmpliament l'esmena a la totalitat que hem presentat, ens permeten entendre bé, honorable conseller, per què fa tres anys vam perdre la primera oportunitat de presentar una llei potent i transversal i es varen limitar a presentar la llei de regulació del Cidem. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Aleshores el Cidem depenia del PSC, i el Copca, d'Esquerra Republicana....

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Casadesús i Barceló

...i ningú volia perdre quotes de poder: sempre els interessos de partit per sobre dels de país. Bé. Avui, cinc anys més tard, es perd una altra oportunitat.

Tots aquests creiem, honorable conseller, que són motius suficients perquè nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat, de retorn del projecte de llei, perquè, com els deia al principi, aquesta és una llei merament de màrqueting i que l'única cosa que fa..., que intenten, és que el Govern demostrï que fa alguna cosa en aquests moments de crisi galopant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies, honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per un torn en contra a les esmenes a la totalitat, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrués

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, responsables del departament... Bé, jo el primer que he de dir, al senyor Casadesús i al senyor Santi Rodríguez, és que són una llàstima les esmenes a la totalitat que vostès han presentat, amb un tema tan sensible per a Catalunya en aquests moments –sempre, històricament, però sobretot en aquests moments– com és la indústria catalana i com és la política industrial.

Quan a tot el món el que fan els diferents partits polítics és cooperar per buscar unes polítiques que ens permetin sortir de les dificultats en què en aquest moment està l'economia, quan a tot el món passa això, vostès es dediquen, aquí, a fer partidisme, perquè això sí que és partidisme, i a presentar esmenes a la totalitat a un tema que

vostès mateixos es contradiuen quan diuen «és una llei generalista, però presento esmenes a la totalitat», per termes absolutament concrets i puntuals que no justifiquen, en cap cas, aquesta esmena a la totalitat.

La sensació que jo he tingut, des de l'escó, és que senzillament els arbres no els permeten veure el bosc. Els arbres del seu partidisme no els permeten veure el bosc d'un sector industrial que en aquests moments necessita una llei que li doni una cobertura i un paraigües per, evidentment, poder evolucionar, desenvolupar-se i tornar a ser, perquè en aquests moments tenim problemes, competitiu com ho havia estat en anys anteriors, els anys noranta.

Perquè, clar, el primer que a mi se m'acut és: per què aquesta llei de política industrial no la van fer vostès? I dic «vostès», i dic «PP i CiU», perquè en un determinat espai de temps van estar governant a Catalunya, no des del Govern, però sí donant suport, el Partit Popular, en aquesta cambra, al Govern de Convergència i Unió. Per què durant vint-i-tres anys no s'ha fet una llei de política industrial a Catalunya? (*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Bertran Arrué

Bé..., durant aquells anys hi havia una frase que planava a la política de l'Estat espanyol i també catalana, que és que «la millor política industrial era la que no existia». No sé si vostès ho compartien.

Aquesta llei és necessària. És una llei necessària perquè representa i pot afavorir –i l'afavorirà, si fem les coses ben fetes– un canvi de model a l'economia catalana i quant a la política industrial, necessària sempre. Per tant, res d'una llei oportunista, perquè aquesta llei ja es va començar a gestar l'any 2006, quan la indústria catalana precisament passava per un dels millors moments dels darrers anys.

Quan aquesta crisi econòmica, estirant llarg, fa un any, potser, que se'n va començar a parlar, i aquesta llei des de l'any 2006 ja s'està gestant, com, vostès, poden dir avui aquí que és una llei que es presenta només per un context de crisi econòmica? Quan saben perfectament quines són les durades dels tràmits parlamentaris i dels tràmits de discussió en el si del Govern de la Generalitat. No poden venir aquí i enganyar la ciutadania i venir aquí a fer oportunisme polític, perquè saben perfectament quan es va començar a gestar aquesta llei de política industrial. Saben perfectament que en els diferents acords de govern ja des de l'any 2004 es parla de la necessitat d'elaborar una llei de política industrial, en uns moments en què l'economia anava francament bé, i vostès ho saben perfectament.

Ara, en aquests moments...? És especialment necessària, sí; és veritat. Ha anat a caure en un moment en què és especialment necessària, perquè sí que estem ara en un moment de crisi econòmica. I s'ha de parlar un moment de quin tipus de crisi econòmica tenim a Catalunya. Perquè ahir es va parlar de crisi financera, i és cert, la crisi financera ha comportat uns problemes

de liquiditat a les empreses, perquè no ha permès que l'estalvi flueixi de forma ràpida a tot el que és el teixit industrial, productiu i a les famílies.

Però a Catalunya hi ha una altra crisi que, si no ens hi posem a treballar seriosament –i aquesta llei ho afavorirà–, farà que la crisi financera i els problemes que tenen les empreses durin més anys que en altres països. I és un problema de productivitat, un problema de competitivitat i una crisi immobiliària que porta molta gent a l'atur i que necessita una indústria sòlida i competitiva per anar reconduint totes aquestes persones aturades cap a altres sectors productius. I això necessita el consens de tota la cambra parlamentària, i això necessita que hi hagi la complicitat i la cooperació de tothom i que no s'utilitzi aquesta qüestió com un instrument partidista, com s'ha fet aquí.

En diuen: «És una llei que només durarà la legislatura.» És una llei que només durarà una legislatura... Si és una llei generalista, com poden dir que és una llei que durarà només una legislatura? Vejam, en què quedem? És més, ha de ser una llei generalista, perquè la política industrial evidentment que està regida, en moltes ocasions, per canvis tecnològics, que necessita adaptacions a cada moment, que necessita suports a determinats sectors diferents a cada moment, i, per tant, necessàriament ha de ser una llei generalista. Diuen: «És una llei que no és transversal.» I ho justifica el senyor Casadesús i diu: «Perquè no especifica que ha d'haver-hi un sol departament d'on depengui tot: la política de sòl, energia i indústria.» Vejam, si només ha de dependre d'un sol departament, això sí que no és transversal.

Precisament, el que diu la llei és que ha d'haver-hi tota una sèrie de polítiques que evidentment que hauran de desenvolupar molts departaments, perquè la política industrial també és formació –també és formació. Aquesta setmana hem conegut el pla que desenvolupa el Govern per afavorir que hi hagi un major nombre d'enginyers a Catalunya, i que ens puguem posar en les mitjanes i en les ràtios europees. I això depèn de l'educació secundària, on, evidentment, s'ha d'afavorir i incentivar que els nanos que surten dels instituts es puguin després matricular en aquests tipus d'ensenyaments, i també depèn, evidentment, del Departament d'Universitats, que no sempre ha anat lligat, en aquest cas, al departament d'indústria. I, per tant, és evidentment transversal.

Però és que no només això, en molts altres àmbits..., afavorir un clima empresarial a Catalunya depèn de tots els departaments. El Departament de Salut té competències també en l'àmbit de la investigació, de la recerca, per exemple, de la recerca biomèdica. I, per tant, evidentment que es planteja des d'una perspectiva transversal, perquè intrínsecament la política industrial és transversal. Si és que encara que no la volguéssim fer transversal hauria de ser-ho necessàriament. Aquí el que es fa és poder coordinar totes aquestes activitats perquè tinguin una coherència i perquè tinguin una lògica.

Quin és el nucli, el nucli fonamental que aquesta llei desenvolupa: el canvi del model de la política industrial a Catalunya. Per passar de polítiques puntuals de suport a la indústria, que és el que s'ha fet en aquest país durant les darreres dècades? Polítiques puntuals

de suport a la indústria –i tinc aquí totes les resolucions que s'han aprovat des de l'any 1993, després del debat de política general referent a la indústria, i deixen clar que només s'entenia per política industrial polítiques puntuals de suport a la indústria (*pausa*), i el senyor Teixidó em dóna la raó; gràcies, senyor Teixidó–, per passar –per passar– a una política industrial amb objectius de país –objectius de país–, de posicionament de la indústria catalana al món, amb estratègia i amb els instruments necessaris per portar a terme aquesta estratègia i aconseguir aquests objectius (*pausa*) –ara diu que no, el senyor Teixidó–; això és el que s'ha de fer i no el que es feia abans.

Polítiques puntuals a la indústria ha portat que no hi hagi una visió estratègica de posicionament de la indústria catalana al món, i per això hi ha, hi ha hagut processos de deslocalització i per això hi ha hagut problemes amb sectors que en aquests moments no han pogut desenvolupar unes tecnologies avançades i uns productes de valor afegit punters a nivell mundial. Ha faltat estratègia –ha faltat estratègia– quant al posicionament de la indústria catalana al món, perquè això no s'aconsegueix només, evidentment, amb uns pocs anys, això ja havia d'haver vingut de fa molts anys, abans.

En aquests moments, quan es parla d'un canvi de model productiu, i tothom en parla, per passar a una indústria de valor afegit, a una indústria que generi productes de valor afegit, que són els únics que poden realment internacionalitzar-se de forma ràpida, quan estem parlant d'això, estem parlant d'infraestructures, estem parlant de formació, estem parlant de recerca i desenvolupament, estem parlant de moltes coses que necessiten aquest enfocament global i que necessiten aquests objectius de país que no s'han fet fins ara.

I per això –i per això–, quan analitzem aquestes propostes de resolució que en els anys anteriors s'havien presentat, molts d'aquests conceptes ni tan sols apareixen –ni tan sols apareixen–, perquè no hi havia estratègia, perquè no hi havia uns objectius de país, perquè no hi havia, en definitiva, una llei de política industrial, que és el que s'havia d'haver fet fa molts anys i que en aquests moments s'ha aconseguit.

Quins són aquests objectius de país? En primer lloc, que la indústria catalana no perdi pes. És fonamental que la indústria catalana no perdi pes, perquè estem parlant del model de societat i del model de país: sense indústria no hi ha llocs de treball de qualitat, tots ho sabem; els serveis de poc valor afegit no aconsegueixen tenir uns llocs de treball de qualitat, és a dir, amb uns bons salaris, és a dir, que afavoreixin la promoció del talent. Ser al món amb personalitat pròpia.

Per tant, quan parlem d'indústria parlem també de model de societat i de model de país. I per això ens hem de fixar l'objectiu que la indústria no perdi pes. Per tant, no es tracta només de donar suport puntual a determinades indústries, sinó que se'n creïn de noves, i perquè se'n creïn de noves s'han de crear els espais, el clima per afavorir tot això. I això necessita estratègia.

Estem parlant que és la indústria la que ha de tibar el creixement del producte interior brut al nostre país, per-

què no ho farà cap altre sector en aquests moments. La construcció ja no dóna més de si i no donarà més de si durant molt anys; hi ha un estoc d'habitatges per vendre molt important que no promourà que aquest sector es desenvolupi fortament en els propers anys. I, per tant, només ho podem fer a través de la indústria. La indústria és la que permet que hi hagi un major consum interior, és la que permet els salaris que afavoreixen un major consum i la reactivació de l'economia, i és la que permet internacionalitzar els nostres productes, vendre a l'estranger, ampliar la quota de mercat, i, per tant, són els dos motors, el consum interior i la demanda exterior dels nostres productes, que han de poder reactivar la nostra economia. I per això és fonamental que la indústria no perdi pes al nostre país.

L'increment de la productivitat ha estat molt baix aquests darrers anys; ha estat molt baix perquè sectors econòmics que s'han desenvolupat, com els serveis o la construcció, no porten intrínsecament increments de la productivitat, això només ho pot afavorir la indústria.

Com ho hem de fer? Millorant la formació, abans ho comentàvem; les infraestructures... Aquí tenim un handicap: no només depenen del Govern de la Generalitat, també del Govern espanyol, i ja sabem com segueix discriminant el Govern espanyol Catalunya. Fa poc es feia públic que encara s'han d'executar uns 500 milions d'euros en infraestructures pendents del pressupost de l'any anterior. Molt bé, doncs, davant d'aquest handicap, igualment haurem d'actuar, en la mesura que puguem, per poder tirar endavant.

La recerca, el desenvolupament i els centres tecnològics. Tots tenim clar en aquests moments que ha d'haver-hi recerca, desenvolupament i centres tecnològics. Però ho tenim clar en aquests moments, perquè centres tecnològics, durant els vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió, amb el suport puntual del Partit Popular una bona colla d'anys, no se'n va crear ni un, de centre tecnològic a Catalunya, ni un. No es va crear ni un centre tecnològic a Catalunya; s'han començat a crear aquests darrers anys. I, per tant, si diem: «Molt bé, hi ha el problema que la recerca no es pot o no s'aplica suficientment a la indústria, no agafa un sentit pràctic...», són els centres tecnològics els que afavoreixen que la recerca agafi aquest sentit pràctic, que es pugui aplicar en els productes que sorgeixen de la indústria. No s'havia creat cap centre tecnològic. I aquí, a partir d'ara, tenim un marc que ens obliga políticament a afavorir la creació d'aquests centres tecnològics.

També ens marquem com a objectiu l'increment de la quota d'exportacions a nivell mundial, i és un objectiu ambiciós –ambiciós– que ha d'afavorir aquesta llei de política industrial. En aquests moments sabem que hi ha una competència ferotge a tot el món. Nosaltres ens hi hem de posicionar, i ens hi hem de posicionar ampliant aquesta quota d'exportacions. Per tant, no ens conformem només que les exportacions catalanes cada any vagin augmentant, que això ja passa, o que les exportacions de valors tecnològics vagin incrementant-se cada any, que això ja passa, sinó que a més a més s'incrementin més del que s'incrementen les exportacions o la quota d'exportacions a d'altres països.

I, per tant, quan es parla d'una llei mancada d'ambició, quan es parla d'objectius polítics mancats d'ambició, i l'autoexigència està farcida d'ambició, la veritat és que no entenem aquestes contradiccions en els grups de l'oposició.

Quant a l'estratègia, per primera vegada en aquest país es comença a parlar dels clústers i d'una estratègia de dinamització, d'internacionalització dels clústers de forma seriosa (*remor de veus*), i sistematitzant-los –i sistematitzant-los. D'acord? Perquè els ho torno a dir, senyors Casadesús i Teixidó: ni una aparició d'aquest concepte en deu anys, en els darrers deu anys, quinze anys, de resolucions al Parlament de Catalunya. Per tant, escoltin, la política, al final, acaba sent qüestions pràctiques, i quan a les propostes de resolució en un debat de política general vostès no fan aparèixer ni política industrial, ni clústers..., i és que alguns anys ni tan sols apareix la paraula «indústria»! Vull dir, per vostès la política industrial era afavorir el comerç i afavorir determinats sectors quant a la seva ocupació.

Per tant, per primera vegada es comença a sistematitzar el que ha de ser la política industrial, i apareix de forma pràctica tot el que ha de ser la política de clústers i la participació dels ens que han d'afavorir la política industrial en la seva definició.

I, evidentment, la llei també conforma l'instrument de futur, eh?, el braç que ha d'executar la política industrial, fonamentalment, almenys la part més pràctica, que és ACCIÓ: la unió de Cidem i Copca. I aquí es diu: «Estem d'acord amb la unió de Cidem i Copca.» Bé, és una de les parts importants d'aquesta llei, la unió, la fusió de Cidem i Copca. Hi estem d'acord, però presentem esmena a la totalitat a la llei, i, per tant, posem pals a les rodes perquè aquest instrument pugui articular-se de forma clara i amb el suport de tots els grups.

La innovació i la internacionalització en aquests moments han d'anar absolutament unides, són conceptes pràcticament tautològics en aquests moments: si no innovem, no podem internacionalitzar els nostres productes; si no internacionalitzem, no tindrem incentius per a la innovació. I, per tant, aquesta fusió també fa anys que s'havia d'haver portat a terme, i en aquests moments per fi es desbloqueja.

Per tant, penso que el que s'ha volgut veure d'aquesta llei són els arbres i el que no s'ha volgut veure és el bosc. S'ha volgut veure un partidisme inexistent, s'ha volgut veure unes ànsies –aquí es deia, no?– d'acaparar quotes de poder al si del Govern, i per altra banda es deia: «La llei és generalista.» Una altra contradicció. I s'ha volgut veure, en definitiva, unes propostes que són necessàries en aquests moments per tal que la indústria pugui rellevar-se i que no s'han entès i no s'han volgut entendre d'aquesta manera.

Per tant, penso que estem davant d'una llei que no és neutra; política industrial no és un concepte neutre –no és un concepte neutre–, perquè va lligat, evidentment, al que serà la nova economia en el món, que és la intervenció del sector públic per tal d'afavorir el creixement econòmic, per tal d'afavorir el desenvolupament indus-

trial i per tal d'afavorir també un sistema financer que pugui donar servei a les famílies i a les empreses.

Per tant, política industrial, a partir d'ara, no és un concepte neutre a Catalunya, perquè ja disposarà d'una llei i, per tant, del reconeixement que el sector públic és important. Això supera molts anys on des d'un punt de vista estrictament ideològic s'ha negat la necessitat que hi hagués aquesta intervenció del sector públic. La nova onada de pensament que arriba, evidentment vinculat al que ha estat el desastre d'aquesta crisi financera, reforça tota aquesta estratègia que a partir d'ara desenvoluparem. I, sincerament, esperem que en el tràmit de ponència puguin presentar les esmenes que considerin oportunes, puguem millorar el text, clar que sí, puguem millorar el text, i que finalment el Parlament de Catalunya pugui aprovar una llei de política industrial amb el suport de tots els grups de la cambra, que donem energia a tot el sector industrial del nostre país, confiança, i que notin l'escalfor d'una cambra parlamentària i d'uns polítics catalans que en aquests moments la hi han de donar més que mai.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor Rodríguez vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*) Sap que té tres –(*veus de fons*), sí, sí...–, tres minuts, senyor Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyor Bertran, permeti'm que li ho digui, cordialment, eh?, crec que seria bo que de tant en tant també es llegís els informes o la memòria que acompanya la llei, no?; més enllà de les problemàtiques internes que cadascú tenim als nostres partits i de les nostres preocupacions en els partits, potser també seria bo que si vostè ha de defensar un posicionament d'una esmena a la totalitat, doncs, seria bo que es llegís aquestes memòries. O escoltés les intervencions, perquè jo he començat la meua intervenció dient: «En temps de crisi qualsevol actuació pot tenir i té una visió que hi ha una reacció davant d'una situació.»

I hem estat en el Pacte de recerca, i el nostre grup ha donat suport a aquest Pacte de recerca, amb dubtes, dubtes que s'han plantejat, dubtes que hem posat sobre la taula, però hem estat al costat d'aquest Pacte de recerca, tot i que, hi insisteixo, va ser concebut en un moment en què, segons alguns, vostès especialment, no hi havia cap mena de crisi econòmica. Nosaltres hem estat al costat del Govern en aquest aspecte.

Però és que era ens volen fer passar bou per bèstia grossa; és que aquesta llei no aporta absolutament res al sector industrial. Digui'm vostè una sola aportació d'aquesta llei al sector industrial, una sola. Escolti'm, si fa un repàs del contingut de la llei, títol primer: definicions, disposicions generals; títol segon: actuacions, mesures generals, Consell de Política Industrial –un element més de participació dels que ja hi ha, i això tres mesos després de signar un acord amb els agents socials dient que l'element de participació serà l'Observa-

tori de Prospectiva Industrial—, un capítol que diu com s'ha de relacionar el departament d'indústria amb les empreses a través de mitjans telemàtics, un altre capítol que ens parla de la qualitat industrial i ens diu que les empreses, doncs, han de tendir a la qualitat —coi!, que no ho saben prou bé les empreses, que han de treballar amb qualitat?—; un títol tercer, dedicat a la llibertat de l'exercici de l'activitat industrial —al segle XXI, l'any 2008, descobreixen la llibertat d'empresa!, l'any 2008 descobreixen la llibertat d'empresa!, i ho plasmen en una llei—, i, finalment, les actuacions respecte d'Acció. Escolti'm, ho repeteixo, aquesta llei no aporta absolutament cap novetat al sector industrial.

Però, a més a més, quan vostè ens acusa de partidisme, em dona la impressió que no ens ha sentit, no ens ha escoltat i no s'ha llegit els informes. Qui acusa de partidista aquesta llei és la Presidència de la Generalitat, que forma part del seu propi Govern. És la Presidència de la Generalitat qui els diu que aquesta és una llei partidista, que aquesta és una llei temporal i que aquesta és una conjuntural.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies a vostè. Senyor Casadesús, pot fer ús del torn de rèplica; li ho recordo: té tres minuts.

El Sr. Casadesús i Barceló

No, simplement per fer tres o quatre consideracions respecte a algunes de les afirmacions que ha fet el representant d'Esquerra Republicana.

La primera: ha fet referència a centres tecnològics, centres de recerca... Miri, durant molts anys, en aquest país i en aquest Govern va haver-hi un conseller que es deia Mas-Colell que va fer molt bona feina; feina que vostès, doncs, durant molt de temps han tingut aturada per una mena de reflexió que es va trencar abans-d'ahir, i que la conclusió va ser que era, la que s'havia fet en l'època del conseller Mas-Colell, la millor política que es podia fer. Per això nosaltres vàrem signar el Pacte per a la innovació abans-d'ahir.

En el tema de la transversalitat, jo crec que és evident que el concepte que tenim de transversalitat, vostès i nosaltres, és totalment diferent. El seu, sincerament, és un pèl estrany.

La unitat davant la crisi. Fins quan va convenir, van amagar la crisi, vostès; mentre els donava rèdits electorals. A partir del moment que aquests rèdits electorals ja no hi són, ara resulta que, si presentem una esmena a la totalitat, ja no estem units davant la crisi. Escolti'm, senyor diputat, això no s'aguanta per enlloc.

El partidisme. Escolti'm, li tornaré a repetir el que diu el Departament de Presidència, li ho torno a llegir; diu —això ho diuen vostès, eh?, no nosaltres, vostès—:

«L'articulat actual desprèn temporalitat. És a dir, és una llei clarament marcada per la conjuntura. Estructura de departaments del Govern, repartiment dels departaments entre els diferents partits...» —no diu «repartiment de poder», és una mica més fi—, «dels departaments entre els diferents partits del pacte d'entesa», etcètera.

Finalment, senyor diputat, com podem donar el nostre sí a un projecte de llei que no té ni la confiança del seu propi govern?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor Bertran, pot fer ús del seu torn de rèplica.

El Sr. Bertran Arrué

Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyor Casadesús, suposo que vostè sap quin és el procediment pel qual arriben en aquesta cambra parlamentària els projectes de llei. Sí, oi? (*Pausa.*) Doncs, els projectes de llei els aprova el Govern; els projectes de llei els aprova el Govern de la Generalitat. Per tant, diu: «No té la confiança del Govern», i els projectes de llei els aprova el Govern. Home... És que de vegades es diuen coses molt gruixudes.

Les cites de Presidència que tots plegats han anat llegint des d'aquest faristol durant aquest matí, aquestes cites són d'un primer esborrany, d'un primer esborrany de la llei, del projecte de llei, de l'avantprojecte de llei en aquells moments, que s'han anat resolent en el mateix procés de discussió, en el si del Govern, d'aquesta llei. Per tant, quan es fa un esborrany i hi ha hagut unes determinades cites, unes determinades consideracions, finalment aquest projecte de llei ha estat aprovat per tot el Govern; també, evidentment, pel president de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, en aquests moments és el projecte de *tot* el Govern. I vostès, realment, s'han d'agafar a anècdotes i minúcies per poder articular una intervenció en aquest Parlament de Catalunya; s'han d'agafar a anècdotes i a minúcies, no tenen res més —no tenen res més.

Bé, no m'estranya que no tinguin res més. Perquè és que el que realment ens sembla que passa és que tenen «gelos» que aquesta llei la porti endavant en aquests moments el Govern de la Generalitat i que vostès no ho hagin fet durant els darrers anys. (*Remor de veus.*) Perquè, clar, vostè parla... No, és que..., si vostè mateix gairebé ens indica quina serà la nostra intervenció, perquè diu: «El senyor Mas-Colell va fer una bona recerca.» És cert, és veritat; i ara s'ha fet un acord per la recerca a Catalunya que ha pogut comptar amb el suport de tots els partits polítics. Però és que aquest no era el problema; el problema és que no hi havia una transferència a les empreses, d'aquesta recerca —responsabilitat del senyor Teixidó, per cert. El problema era que no hi havia una transferència d'aquesta recerca a les empreses, que és el que necessita el teixit productiu català, la transferència tecnològica. De seixanta-set centres homologats a l'Estat espanyol, set a Catalunya, cap d'iniciativa pública, tots d'iniciativa privada, cap d'iniciativa pública,

de seixanta-set centres homologats. Per tant, no hi havia cap tipus de disseny mínimament global i coherent i sistematitzat en la política industrial del nostre país. Estem, en aquests moments, pràcticament a la cua de patents a Europa, i a poc a poc, a poc a poc, es va millorant la nostre ràtio de patents, però estem pràcticament a la cua de patents d'Europa, i això és perquè no s'estava desenvolupant un model de recerca i de transferència tecnològica conjunt –ambdós, perquè han d'anar íntimament lligats, sí de recerca però no de transferència tecnològica– coherent en el passat. I, per tant, tot això és el que nosaltres hem de poder aconseguir.

D'altra banda, tots els departaments han fet contribucions a aquesta llei, tots. I per tant, si tots els departaments han fet contribucions a aquesta llei i tots els departaments han acabat donant suport a aquesta llei, és perquè aquesta llei és transversal, i tots els departaments s'hi senten còmodes, amb aquesta llei, perquè és transversal i perquè ha intentat evitar de trepitjar ulls de poll i parcelles. El que intenta és, precisament, coordinar-les i donar-los un sentit general.

En definitiva, ho torno a repetir: tenim l'oportunitat, en el debat de ponència, de superar, eh?, de superar el que avui s'ha dit aquí –deixem-ho així: el que avui s'ha dit aquí–, de posar-nos tots a treballar perquè aquest país tingui un model industrial a través de la Llei de política industrial, compartit per tots els grups polítics... Perquè això és fonamental: hauria d'haver-hi un acord nacional sobre quin ha de ser el model industrial i quin ha de ser el posicionament estratègic de la indústria catalana al món, i això hauria de ser un acord de país, perquè es necessita el desenvolupament i la complicitat de tots els grups de la cambra. I, per tant, esperem que en el tràmit de ponència puguem entre tots sumar esforços, puguem acceptar les esmenes que siguin necessàries i puguem aprovar aquesta llei amb el suport majoritari, àmpliament majoritari, si pot ser amb la unanimitat de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició entorn de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyor Soy, senyor Roca, il·lustres diputades i diputats, molt bon dia. Bé, de fet, crec que de les últimes paraules de Convergència veiem unes certes ganes de posar en dubte tot per justificar-se, i, en tot cas, també sembla que això de la negació de la crisi va molt bé per a alguns, no?, per també justificar-se. En tot cas, jo crec que aquí, en moltes ocasions i en aquesta cambra, n'hem sentit a parlar per part del Govern amb totes les lletres i, per tant, amb tot el reconeixement.

Bé, en tot cas, començant amb..., o centrant-me en el tema de la llei, pot semblar que la llei arriba en un moment molt oportú o molt inoportú, i a algú li pot semblar

que és poc ambiciosa, potser algú considerarà que ho és massa... El conseller n'ha exposat el context, n'ha exposat l'estratègia en l'estratègia de la UE i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, n'ha exposat les finalitats, les característiques principals, els instruments; per tant, no m'hi estendré. Però sí que voldria fer èmfasi en el que per nosaltres, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té importància. Perquè arriba en un moment clau, en què estem patint, doncs, una situació econòmica global que òbviament ens afecta com a país, en uns moments en què Europa i el món aborden també la gran crisi de la globalització i els països han de decidir què volen ser quan siguin grans.

I Catalunya, justament, estava en ple camí en aquest canvi de model productiu, és a dir, estava, o estàvem, estem fent els deures, ja des del 2005, amb aquella primera signatura de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Uns deures que s'estaven o que s'estan fent com a país, amb l'impuls del Govern, amb els agents socioeconòmics que li donen suport i s'hi han compromès, és a dir, en un exercici clar de responsabilitat per sobre de tot, i això també és el que demanem, en aquest cas, als grups de l'oposició.

Un acord estratègic que aborda amb valentia mesures concretes per a l'impuls estratègic de la innovació, la transferència tecnològica, la recerca i la innovació, el foment del creixement i el dimensionament del teixit empresarial català, especialment les pimes, la política de clústers i de cooperació internacional i empresarial, les accions per atracció d'inversions i la internacionalització –i aquí, amb la llei, queda clara la consolidació de l'Agència Catalana d'Inversions, i amb ACCIÓ com a instrument que aquesta llei, de fet, consolida. També el foment de la internacionalització i el reforçament de la projecció exterior de Catalunya. Tot això, orientat clarament a l'increment de la competitivitat de les empreses.

També amb accions per al foment de l'emprenedoria a la societat catalana en general, per augmentar la base de les empreses i d'emprenedors perquè tinguin un alt creixement. Amb mesures de simplificació administrativa per facilitar la relació de les empreses amb l'Administració –i aquí crec que totes les mesures d'incorporació de les noves tecnologies segurament seran poques, perquè en calen moltes, i, per tant, que la llei les inclogui considerem que és important. El finançament de l'activitat econòmica, l'atenció a les necessitats financeres, amb el nou paper de l'Institut Català de Finances. L'aposta també per la disponibilitat de sòl industrial i la gestió integral dels polígons industrials, que la llei també apunta, entre d'altres mesures d'ocupació, de formació professional, d'idiomes, de tecnologia, de dotació d'infraestructures i de cohesió social.

Per això, per nosaltres, pel nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, malgrat la conjuntura, és un bon moment per posar una nova peça en un puzzle molt més gran i complet que estem muntant, un puzzle al qual abans d'ahir també posàvem una nova peça, aquest Pacte nacional per a la recerca i la innovació i que cele-

brem que aquí els dos principals grups de l'oposició s'hi hagin afegit, hagin posat també aquesta peça, i un pacte que, en paraules del president, fomenta un nou model productiu i n'és la palanca de canvi, perquè Catalunya vol ser i ha de ser –i amb aquesta llei també, com deia, hi posem una peça– un dels territoris i un pol d'atracció de talent i de coneixement del sud d'Europa.

Aquest puzzle, reforçat també amb la renovació i el nou impuls de l'acord estratègic fins al 2011, amb mesures clares, concretes i amb pressupost de més de 7 milions d'euros... Per tant, crec que no hi ha dubte sobre l'aposta clara del Govern, amb el lideratge del president, per l'impuls de les polítiques industrials, que han de permetre potenciar aquesta competitivitat dels diferents sectors industrials, l'augment de la confiança dels inversors en l'ACI, que es consolida amb aquesta missió, i, evidentment, per mantenir, continuar mantenint l'ocupació industrial de qualitat i d'alt valor afegit.

Per tant, no em barregin pomes amb cols en qüestions conjunturals, com una llei, eh?... unes qüestions conjunturals amb una llei i unes accions que aborden mesures estructurals, que demostrin la voluntat explícita del Govern de fer una política industrial clara, concreta, moderna, tal com correspon al segle XXI. I això és el que planteja aquesta llei que pretén crear un marc òptim per a la creació d'empreses i perquè l'empresa innovi; dona resposta al teixit empresarial català; crea aquesta Agència Catalana per a la Innovació, Internacionalització i Promoció Empresarial –Acció–, amb aquesta fusió de Cidem-Copca; que això ens dona més dimensió per ser més eficients i ens dona un instrument clar per fer la política industrial a Catalunya, i pretén recuperar també la política industrial com a element bàsic de suport al teixit empresarial, especialment les pimes.

Per tant, subscriure la frase que recordava abans el company, il·lustre diputat Uriel Bertran, que en certs moments, eh?... aquella frase que, segurament, creiem que quan CiU governava subscribia–, que la millor política industrial és la que no existeix. Almenys aquí tenim una proposta de llei que ens ha de permetre, justament, abordar aquesta política industrial. Com deia abans, no n'havíem trobat cap.

Així, aquesta Llei de política industrial vol oferir una resposta clara al teixit empresarial, en sintonia amb els objectius de la Unió Europea, i també de l'estratègia de Lisboa, i un element que per a nosaltres també és rellevant, la concertació, la implicació i la creació del Consell de Política Industrial i també en l'ens de coordinació d'empreses de participació de la Generalitat. Per tant, estem davant d'una llei que modernitza la concepció de la indústria, la dota dels instruments adequats i, a més, ha cercat i cerca, com és aquesta nova manera de fer que, doncs, ara ja fa una colla d'anys, al Govern l'està caracteritzant, que és treballar amb la societat, treballar amb els sectors econòmics, treballar amb els agents que impulsen també i que estan implicats en l'activitat econòmica.

Per això, el nostre grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat del projecte de llei i, en tot cas, ja veurem quin valor afegit aporten les esmenes que farà l'oposició.

En aquest sentit, referint-me específicament als comentaris de CiU, crec que sempre té l'excusa fàcil que tot és poc ambiciós, però, quina era l'ambició de la política industrial de CiU quan governava? I, en tot cas, potser pateix una certa amnèsia selectiva, eh?, abans, d'aquella frase que recordàvem, també, els seus posicionaments en el «no» a les zones d'urgent reindustrialització. I, quan parlen de poca sensibilitat, doncs, vam viure el desmantellament del sector tèxtil tradicional i, en aquest cas, la ciutat de la qual jo sóc ho va patir de forma important. O la gairebé desaparició de la línia blanca a Catalunya, eh?: Corberó, Domar, Bru, la pèrdua de pistonada clara del sector metallúrgic, i també en aquest cas a Sabadell en vam patir una, la d'Oache famosa, ACC, o Metales y Platerias de Barcelona, o centenars d'empreses d'aquell sector, o el tancament de Samsung a Palau-solità o la crisi de Lear a Cervera, etcètera.

Per tant, per nosaltres tot són excuses. Creiem que durant el debat i la ponència segurament i esperem, doncs, que aquest valor afegit i aquesta ambició quedin ben clarament reflectides; la nostra, crec que amb la proposta de llei i amb totes les mesures, és ben clara i evident.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputades i diputats, en primer lloc manifestar la satisfacció del nostre grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que per primer cop en aquest Parlament tinguem sobre la taula un projecte de llei industrial. Durant massa anys es va defensar que el mercat ja regulava l'economia, les finances, les empreses, el que se n'ha dit..., que la millor política industrial era la que no existia, i, per tant, no era necessari que l'Administració hi intervingués. A dia d'avui s'ha demostrat el fracàs d'aquestes polítiques lliberals. Qui defensava això no va fer mai cap llei de política industrial, i avui presenta esmena a la totalitat.

Nosaltres fa temps que diem que és necessari un canvi en el nostre model productiu, que és necessària la realització d'una política industrial activa i d'una planificació econòmica rigorosa que tingui un doble objectiu: afrontar amb èxit els reptes de la globalització i la competència internacional i la protecció dels llocs de treball. Des del Govern es treballa en aquesta línia, però ara serà obligació amb aquesta llei.

Les finalitats d'aquest projecte de llei tenen tant una dimensió econòmica, com és la millora de la competitivitat i la productivitat de l'empresa catalana, el foment de la innovació i l'impuls de la internacionalització, i com també unes dimensions socials, com és la cohesió social, el treball de qualitat i el desenvolupament sostenible. Per tant, coincideixen amb els nostres objectius.

També l'acord del Govern d'entesa estableix que s'ha de dur a terme una política industrial activa, i és en

aquest sentit que des de fa més d'un any es treballa per a la seva elaboració. Això era necessari en uns moments en què encara no hi havia la crisi econòmica, però avui dia encara ho és molt més. Avui dia, amb l'actual crisi del sector financer, del sector immobiliari, que afecta les nostres empreses, és ara més que mai necessari apostar per una forta política industrial que sigui el pilar de la nostra economia. En aquests moments, parlar d'indústria és parlar de totes aquelles activitats que fan possible l'activitat industrial i el producte final. Les empreses han externalitzat els seus serveis a altres empreses, són necessàries també empreses de serveis per desenvolupar determinades activitats. Totes elles, independentment del sector a què pertanyin, formen part de tot aquest procés productiu. I és en aquest sentit que la Llei de política industrial va dirigida a la indústria i als serveis relacionats amb la indústria. Per nosaltres aquest concepte ampli i modern és molt important, aquesta nova concepció del que és el sector industrial. A més a més, continua sent el motor fonamental del desenvolupament econòmic, és el sector que crea més valor afegit, més ocupació, tant en termes quantitatius com qualitatius, i que, a més, contribueix a millorar la productivitat i la competitivitat de la nostra economia.

Nosaltres defensem que la política industrial ha d'estar inclosa en el marc de les polítiques públiques, és un element important, ja que és un dels mitjans més efectius per impulsar la millora de la productivitat i la competitivitat de la nostra indústria i del conjunt de l'economia. Per tant, ha d'estar en el marc de les polítiques públiques i, per tant, s'ha de legislar com ara fem.

Aquesta llei..., aquest projecte de llei l'ha aprovat el Govern, per tant, crec que té el recolzament del Govern, si no, és que no ho entenc. És cert, va en un primer esborrall, els esborralls es milloren i finalment, doncs, hi ha una aprovació definitiva. I puc dir que pels departaments en què nosaltres governem, doncs, evidentment, el treball ha estat així.

Una altra cosa, aquesta llei no posa obligacions a les empreses. Hi ha un cert temor que en tinguin, però és que no tenen obligacions i responsabilitat social les empreses? No ho marca, però i si ho marqués? Seria un problema, si realment el que es volgués consolidar és la responsabilitat social de les empreses perquè continuïn les que són amb beneficis a Catalunya i perquè els seus treballadors tinguin unes bones condicions de treball? Jo no n'hi veuria cap. Evidentment, qui va defensar que no s'ha de regular, doncs, jo ho entenc, no?

Cal dir també que Catalunya, després de Madrid, La Rioja i Canàries, és la comunitat autònoma en què el pressupost que s'han dedicat al sector industrial per habitant és menor. I tot i així tenim un bon teixit industrial, en aquests moments, amb determinats problemes. Hi hem invertit poc i val la pena canviar aquesta tendència. I en aquesta llei aquest canvi de tendència és important.

Tenim instruments: la llei, l'acord estratègic, el pacte nacional que es va signar fa pocs dies, i que nosaltres també celebrem que hagi estat signat per totes les forces polítiques d'aquesta cambra. Per tant, podem construir un nou model productiu que realment sigui competitiu,

internacionalitzat i amb bones condicions de treball per als treballadors i treballadores.

Amb aquesta llei el Govern tindrà l'obligació d'elaborar propostes de directrius sobre les polítiques relacionades amb la recerca, el desenvolupament, la innovació i la internacionalització empresarial, industrial, el desenvolupament industrial i tecnològic. Dos, dissenyar i planificar les propostes estratègiques en matèria de política industrial, tant en l'àmbit empresarial sectorial com territorial, i en concret, la política de clústers en aquests àmbits. També ha de vetllar per l'impuls de la qualitat de les empreses; element important. Una cosa és que nosaltres diguem que les empreses han de ser qualitat, han de tindre una qualitat, l'altra cosa és que des del Govern s'ajudi, s'impulsi i això es faci possible. I, a més a més, també ha d'elaborar programes de suport a les empreses. A més, crea un àmbit de participació estable entre els sindicats i patronals amb la creació del Consell de Política Industrial, on conjuntament tots els agents socials analitzaran la situació industrial en general, però també sectorialment, on es podran elaborar propostes consensuades entre tots els agents per anticipar-se i gestionar els canvis industrials dels diversos sectors, de l'activitat industrial i dels serveis relacionats amb l'empresa. És un àmbit de participació i concertació. El fet és que només informa i que no hi és l'Administració, vull dir que són àmbits completament diferenciats. I penso que en aquest sentit també cal dir que tant sindicats com patronals veuen amb bon ull aquesta llei i celebren que d'una vegada tinguin aquest àmbit, on d'una forma global però també sectorialitzada puguin intervenir en l'àmbit de la indústria.

Així mateix, per fer tot això es crea. El Govern dissenya polítiques, hi ha un àmbit de participació amb els agents socials, i també es crea un àmbit de gestió i per posar a la pràctica aquestes polítiques, que és ACCIÓ, amb la fusió del Copca i Cidem. No es crea un nou organisme. S'ha criticat molt aquest Govern que es creen nous organismes. Aquesta vegada no, aquesta vegada el que fa és que se'n fusionen dos amb uns criteris de racionalitat, en què la gestió i la participació estan en un mateix àmbit i no separades com abans.

És per tots aquests arguments que nosaltres no recolzem l'esmena a la totalitat. Nosaltres estem oberts a estudiar durant el tràmit parlamentari totes les propostes encaminades a millorar aquesta llei, però en uns moments en què s'ha demostrat que l'economia especulativa ha fracassat hem d'apostar d'una forma clara per l'economia productiva i que la indústria en un sentit ampli, com estableix aquesta gent, sigui el pilar bàsic de la nostra economia. Per tant, avui dia aquestes esmenes a la totalitat no toquen.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo. (*Veus de fons.*) Un moment, senyor Domingo, perdó. Senyor Casadesús, vostè em demana la paraula per quin motiu?

El Sr. Casadesús i Barceló

Per al·lusions i algunes contradiccions.

El vicepresident primer

Produïdes per la diputada senyora Civit?

El Sr. Casadesús i Barceló

Per la intervenció de la diputada.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Casadesús i Barceló

No, simplement fer un parell de consideracions, també aprofito per una intervenció que hi ha hagut abans de la diputada del Grup Socialistes.

Jo crec, i li puc dir perquè sóc d'una comarca que ha patit molt la crisi i la continua patint, que si va haver-hi un govern que va tenir sensibilitat pels temes industrials va ser el Govern de Catalunya. I això li ho puc dir perquè conec perfectament quines són les accions que va prendre i quin va ser abans i quin és ara el sentiment que tenen els sindicats respecte a la política que es feia abans i la política que es fa ara.

El vicepresident primer

Senyor Casadesús, gràcies. Li considero això una contradicció, òbviament no una al·lusió, però ja ha consumit el seu temps.

Gràcies.

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la crisis financiera y económica es ya una realidad tan incontestable que los debates sobre su existencia o no, sobre su naturaleza más o menos benigna, han quedado relegados a un espacio remoto de nuestra memoria. Y parecen más lejanos en el tiempo de lo que realmente están. La incógnita ahora, el interrogante cotidiano es cuál será el próximo dato negativo, cuál es el siguiente indicio de desgaste, cuál es la nueva evidencia del deterioro del tejido productivo, es esta. Precisamente en este contexto en que la crisis financiera y económica ya está afectando directamente al tejido industrial, y buena prueba de ello la tenemos cada día en los periódicos, es cuando se pone sobre la mesa el Proyecto de ley de política industrial. No sé si como fruto de la crisis o como fruto de un estudio anterior. Evidentemente lo que sí es cierto es que aparece en el momento que aparece y eso debe ser tenido en cuenta y no puede ser obviado.

En todo caso, sí que es pertinente dar y aportar algunos datos sobre la situación de la industria catalana en estos momentos. La evolución moderadamente negativa que tuvo lugar en el año 2007, con un crecimiento del PIB industrial un punto por debajo del ejercicio anterior e inferior al del conjunto de España, con un descenso del índice de producción industrial del 3,3 por ciento del año 2006 al 1,3 en el año 2007, nos parece ahora casi

un panorama idílico, a la vista de las perspectivas que tenemos, y lo contemplamos con cierta nostalgia.

Estos datos, claramente preocupantes, quedan puestos de manifiesto en el último indicador del clima industrial en Cataluña, el ICI, de setiembre del 2008, elaborado por el propio Departamento de Innovación, Universidades y Empresa. Asimismo, la encuesta de coyuntura industrial del mes de setiembre declara la continua caída de la confianza industrial, con un descenso del indicador del clima industrial de siete puntos porcentuales respecto al mes anterior, alcanzando así el punto más bajo desde noviembre del 1993. Según el mismo informe, todos los subsectores han empeorado, y en lo que se refiere a la producción industrial esta ha alcanzado también su mínimo histórico. Para completar el panorama, el ICI nos informa sobre un aumento de los precios industriales de un 10 por ciento en el último mes, lo que evidencia un reavivamiento de las tensiones inflacionistas. Vamos, un panorama, como podemos apreciar, realmente espectacular y expectante.

Es, por tanto, que en este contexto extraordinario se requieren soluciones y medidas extraordinarias.

Nos preguntamos si el proyecto de ley que ha traído hoy el Gobierno sobre la mesa contempla o da las soluciones posibles o, al menos, prepara el terreno para salir de un contexto aparentemente tan negativo como los datos económicos y de producción industrial nos revelan. Nosotros entendemos que los objetivos que plantea la ley nos parecen realmente, en su descripción, loables: consolidar Cataluña como uno de los principales centros de la economía productiva y núcleo del conocimiento, de la creatividad y el talento del sur de Europa y el Mediterráneo; alinear la política industrial de Cataluña con la europea; recuperar la política industrial como elemento básico de apoyo al tejido empresarial; prever a largo plazo los objetivos e instrumentos de esta política, y hacer el despliegue de las nuevas competencias en materia de industria prevista en el Estatuto, nos parece un plan, quizás, excesivamente ambicioso en cuanto a lo que es el diseño. Otra cosa es si estas ambiciones no pueden quedar exclusivamente en un cuadro de buenos propósitos, puesto que cuando se pongan a concretar los instrumentos para llevarlas a cabo sean adecuados...

Nosotros no hemos presentado enmienda a la totalidad porque entendíamos que dábamos margen de confianza al Gobierno en la posibilidad de que esto se pudiera desarrollar así. Ahora bien, también no tenemos que rehuir de las críticas que nos merece el proyecto de ley, nos parece en algunos aspectos excesivamente ambiguo, timorato también, y caracterizado de una falta de concreción que ha sido ya denunciada por sindicatos y por el propio dictamen del Consejo de Trabajo, Económico y Social de Cataluña.

UGT y Comisiones Obreras han insistido en la falta de definición como tara esencial del proyecto y han llegado a afirmar que esta ley, quizá lo han dicho los sindicatos, es una prueba de la incapacidad del Gobierno. También el CTESC, en las observaciones del dictamen del anteproyecto han denunciado la falta de referencia en el actual redactado al entramado produc-

tivo actual, a sus retos y problemáticas y a los sectores en crisis, es decir, teníamos que, digamos, darle una cierta actualidad. Aquí se ha acusado de generalidad, a lo mejor también era necesario haberle dotado de una cierta actualidad visto el contexto en el que nos encontramos.

De ahí que otro aspecto que subraya la imprecisión de este proyecto de ley es que, según el dictamen del CTESC, no se garantiza ni concreta, a través del articulado, el papel que han de tener de verdad aquí las organizaciones sindicales y empresariales, puesto que en el margen de la redacción quedan, de una forma excesivamente evanescente, sus funciones en esa materia.

Nuestro grupo parlamentario comparte algunas de estas dudas y teme también que la rémora o la demora a la posterior elaboración reglamentaria o estatutaria sea, como siempre, un instrumento que genera una cierta indeterminación en el contexto de la ley que nos parece claramente insuficiente.

En cuanto al contenido de la misma, hemos llegado a lamentar, y lamentamos una cierta farragosidad y aspectos vacuos en buena parte del texto. Y en cuanto a la creación de la nueva agencia ACCIÓ, nosotros ya manifestamos que la consideramos positiva, por lo que supone de simplificación administrativa, de fusionar los dos órganos autónomos, el Cidem y el Copca, en uno solo. Por esta misma razón, y algún parlamentario ha hecho referencia a ella, también vemos con reticencia la creación del nuevo Consejo de Política Industrial de Cataluña. Un nuevo órgano, una nueva entidad, a lo mejor claramente innecesaria. Yo creo que con la ampliación de las funciones y de las competencias o bien del Observatorio para la Perspectiva Industrial o bien del propio CTESC, como bien se ha hecho referencia por algún otro parlamentario, sería suficiente, y no dotar de permanentes consejos, entidades que únicamente de lo que sirven muchas veces es para incrementar el gasto público y, desde luego, no siempre son estrictamente necesarios.

Por ello, ya aquí, y a la vista de todo, nosotros no daremos apoyo a las enmiendas de la totalidad, no daremos apoyo a las enmiendas a la totalidad, aún cuando entendemos que realmente el proyecto de ley tiene graves carencias, graves deficiencias que, desde luego deben ser corregidas en fase de enmienda. Se han de articular y definir mejor ciertas competencias, hacerlo realmente un proyecto de gobierno, sí que es cierto que de la lectura del mismo queda claro que es más bien un proyecto de ley de departamento que no de gobierno, y yo creo que ese sí que sería un cambio fundamental que mereciera el proyecto, no articularlo tanto, la *conselleria* tiene una cierta tendencia a hacer proyectos de ley específicamente de departamento. Yo creo que ese es un cambio que se le ha de exigir y que hay que ampliar el campo de miras, a veces, y no centralizarlo todo en una política específicamente del departamento y tener una amplia visión de miras.

Por todo ello, nuestro grupo ya anunciamos que no dará apoyo a las enmiendas de la totalidad.

Muchas gracias.

El president

Cridem a votació.

(Pausa.)

Passem, doncs, a votació de les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

El resultat és 59 vots a favor, 71 vots en contra.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, el projecte continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre els espais de benvinguda educativa (tram. 300-00152/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els espais de benvinguda educativa. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, diputadas y diputados, la interpelación a su Gobierno, *conseller*, que Ciudadanos trae hoy a esta cámara sobre los espacios de bienvenida educativa, no pretende descalificar de entrada el esfuerzo que se haga para mejor integrar a unos alumnos recién llegados a nuestro sistema educativo.

He defendido con pasión desde esta tribuna el sincretismo pedagógico para sacar el mejor rendimiento educativo a los presupuestos destinados a la mejor formación de nuestros hijos. He defendido mayor disciplina, responsabilidad, hábitos de estudio, esfuerzo; he apoyado los contenidos evaluables numéricamente frente a la flacidez del «prograsa adecuadamente»; he abogado por los itinerarios y por una educación con niveles cuando mejoren el rendimiento y la inclusión, pero sin sacralizarla, pues hay casos donde el integrismo de un sistema, por muy políticamente correcto que sea, provoca el efecto contrario a lo que el concepto persigue.

Y ¿por qué? Porque la educación y los conceptos pedagógicos no son ni deben ser ideológicos, sino técnicos, y la técnica —el arte de educar— es analógica, ha de ser eficaz en los fines y respetuosa en los medios. No hay un método definitivo, por eso el proyecto piloto de los EBE no se lo critiqué de entrada. Sabemos de las dificultades para coger con eficacia la llegada masiva de inmigrantes, la difícil homologación de tantos y tan diversos niveles educativos que llegan a nuestras escuelas, su diversidad cultural, y el desconocimiento de nuestras lenguas oficiales hacen loables la búsqueda, por parte de la *conselleria* de Educación de soluciones imaginativas.

Los EBE han sido una de ellas. Según se nos dijo, serían espacios de soporte y asesoramiento a los recién llegados y a sus familias para ayudarles a integrarse al sistema escolar. Entre sus objetivos no he encontrado

ni uno solo que no se pueda llevar a cabo con mayor eficacia a través de las aulas de acogida existentes ya en los propios centros, ninguno, señor *conseller*, ninguno de ellos. Entonces, ¿por qué ha decidido apartar del sistema educativo escolar reglado y con qué criterios, a una parte de los recién llegados?

Señor Maragall, actualmente nuestras escuelas públicas del cinturón industrial de Barcelona: Santa Coloma, Hospitalet, Badalona, etcétera, soportan ratios por aula por encima de lo permitido por las propias normas del departamento que usted preside y con niveles de inmigrantes de más del 40 por ciento, muy por encima del 13,5 de media que le correspondería si se repartieran entre todos los colegios públicos y privados concertados.

Esa desventaja la soporta en exclusiva la escuela pública y las ciudades y barrios más humildes. Todos estos centros públicos estoicamente han vadeado esas necesidades educativas y especiales con las aulas de acogida. Pero el incumplimiento de su Gobierno, de repartir la población inmigrante y recién llegada entre todos los colegios públicos y concertados las ha saturado. Y ¿qué hace su Gobierno? Sacarse de la manga unos espacios de bienvenida educativos para tranquilizar conciencias y evitar la oposición, creemos, de la privada concertada que carece mayoritariamente de aulas de acogida, y procura no coger alumnos extranjeros.

Frente a esta situación, ¿qué ha de hacerse? Reparta la inmigración entre los colegios públicos y concertados, y gestione los nuevos llegados en todos ellos. Ningún colegio que reciba dinero público puede rechazarlos de forma directa, y si lo hace de forma indirecta cobrando, a sabiendas de que esa circunstancia ahuyenta a los recién llegados, retírele el dinero público. Un centro escolar con un 40 por ciento de alumnos con necesidades educativas específicas podrá garantizar un aparcamiento de alumnos, pero nunca la enseñanza ni la excelencia es tan evidente como negativa.

Pero más allá de las razones pedagógicas, políticas y sociales de la medida, he de recordarle que, una vez más, está incumpliendo la ley, concretamente la Ley Orgánica 2/2006 de educación, aprobada por las Cortes Españolas. «Los alumnos que por proceder de otros países o por cualquier otro motivo se incorporan en el sistema educativo español se les facilitará la incorporación al sistema educativo.» Eso sí, dice en el apartado 2 del artículo 79: «El desarrollo de estos programas será, en todo caso, simultáneo a la escolarización de los alumnos en los grupos ordinarios conforme al nivel y evolución de su aprendizaje.» O sea, el actual EBE de Vic es ilegal, y no solo eso, en cuanto el proyecto EBE contempla su aplicación de cero a dieciocho años, vuelve a cometer otra ilegalidad con el apartado 2 del artículo 78: «Dicha incorporación se garantiza en todo caso en la edad de escolarización obligatoria». Señor *conseller* la escolarización obligatoria dura hasta los dieciséis años. ¿Cómo retendrá a los recién llegados de diecisiete y dieciocho años?

Este estado de cosas ha llevado a varias organizaciones e instituciones a considerar tales espacios de bienvenida educativa como segregacionistas. Es el caso de SOS Racismo de Cataluña, los sindicatos USTEC-STEs i

UGT-FETE, l'Associació de Mestres Rosa Sensat o la xarxa d'investigadors i immersió i educació de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Y es que, una vez más, en Cataluña los grandes debates se despachan con estigmas en lugar de con razones. En eso le daría la razón. Lo que son las cosas..., el lenguaje de todas maneras se devuelve contra sus creadores. El propio *Síndic de Greuges* ha abierto de oficio una actuación sobre los EBE i el grupo municipal de ICV ha denunciado que la existencia de los EBE es una vulneración del derecho a la escolarización.

Curiosamente, el concepto criticado, los espacios de bienvenida educativo y el concepto con que se critica, segregacionista, definen a la perfección un tiempo histórico dominado por el lenguaje del nacionalismo: uno enmascara y el otro sataniza, los dos excluyen. El uno, segregar, pertenece a un grupo extenso de impropiedades cuya función consiste en estigmatizar lo que no se comparte y a quien lo sostiene. Y el otro, Espacio de bienvenida educativa, pertenece a ese otro grupo de conceptos cuya característica común es adornar, blanquear, legitimar lo que potencialmente o manifiestamente pudiera camuflar contrabando político.

El primer grupo de conceptos tiene una larga tradición entre las ideologías dogmáticas utilizadas por el nacionalismo para excluir sin necesidad de razonar, como por ejemplo *botifler*, genocidio cultural, centralista, facha, enemigo de Cataluña, *apartheid*, imperialista... Yo mismo he utilizado en esta cámara el de «racismo cultural» con la intención de denunciar la exclusión encubierta aunque eso no evite que alguien se sienta ofendido o descalificado. Si estos términos descalificadores, se pretenda o no, tienen la función de excluir del discurso al otro, el segundo tipo sirve para blanquear y enmascarar para mejor digerir o hacer digerir algo que de nombre o de nombrarlo desnudo podría no ser aceptado.

Aquí la política catalanista vuelve a ser una maestra de la simulación. ¿Cómo podríamos sospechar detrás de nombre tan acogedor, Espacios de bienvenida educativa, cosa alguna que no sea amabilidad, altruismo o humanidad?

Sin embargo, SOS Racisme los ha considerado segregacionistas, poca broma. Dicen ellos: «Exigim», dice SOS Racismo, «una retirada d'aquests espais segregadors que fomenten l'estigmatització de la immigració i que darrere d'amables nomenclatures amaguen un clar racisme institucional», cierro comillas.

Estos conceptos blancos forman parte de la propaganda del régimen. Dicen «lengua propia» allí donde se piensa en «lengua única». Se recurre insistentemente a la cohesión social para enmascarar la imposición de un modelo social nacionalista, o se llena la boca de integración para dulcificar la asimilación que impone. Y así un largo etcétera.

Si queremos poner racionalidad a la polémica abierta por los EBE, parecería imprescindible definir los conceptos con los que los juzgamos. Posiblemente «integración» es el más utilizado y el menos respetado. Integrar consiste en la adopción voluntaria por parte del emigrante de los valores de la sociedad receptora

sin renunciar a los propios. Sería lógico y normal que así fuese.

Mientras que la asimilación consiste en abandonar los valores culturales, lingüísticos o sociales propios para inmersiónarse y adquirir como propios los de la sociedad receptora. La experiencia diaria es inapelable, en tales espacios EBE se aplica la asimilación, no solo con los emigrantes que desconocen todas nuestras lenguas oficiales, sino con los estudiantes latinoamericanos que se les impide ejercer su derecho a tener libros en castellano, con la esperanza de que esa primera experiencia educativa les persuade de que la lengua propia de Cataluña solo es una y no es la suya. No se les educa en el respeto a la libertad lingüística, sino en la identidad; un grave error y una enorme injusticia.

Pero siendo reduccionistas y tópicos, no son tan definitivos como utilizados por SOS Racismo de Cataluña, racismo institucional. ¿Qué esconden los EBE para ser descalificados de manera tan contundente por una organización tan legítima como SOS Racismo? ¿De dónde viene el concepto? No lo habíamos oído nunca, el sustantivo lo encontramos históricamente en el racismo biológico clásico que era o es cuando una raza excluye de sus derechos a otra; evidentemente, no es el caso. Segregación cuando se aparta, separa o excluye a un grupo social de la sociedad reglada. El *apartheid* es la forma primera y más radical de segregacionismo y se da cuando un grupo social predominante o mayoritario aísla a un grupo racial en particular. Y racismo cultural, cuando los rasgos biológicos de la exclusión se sustituyen por los culturales o lingüísticos. De aquí el racismo institucional utilizado por SOS Racismo Cataluña. Institucional es el adjetivo específico en el que se descarga la fuerza descalificadora del sustantivo racismo, sobran mayores interpretaciones. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Señor *conseller*, el problema no son los inmigrantes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Sí, acabo. El problema son las políticas identitarias de su gobierno. ¿Qué hace una niña ecuatoriana en sus espacios de bienvenida, acaso no nos entiende? El problema no es esa niña, sino su empeño en incapacitarla para entender lo que lee porque pudiéndolo hacer le impide tener libros en castellano. Si su gobierno considerase normal relacionarse en castellano, esa niña ecuatoriana no perdería un año más, se integraría con normalidad y aprendería el catalán como lengua de uso y no como lengua impuesta.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Acabo, señor presidente... Pero ustedes no quieren eso, ustedes quieren cambiarle la lengua, forzarla a comportarse según sus cánones identitarios.

Acabo, señor presidente, este es el verdadero problema, señor *conseller*, y no los niños y niñas *nouvinguts* cuyo único delito es haber venido al mundo sin un pan—sin un pan—debajo del brazo.

Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació, senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Gràcies, president. Sí, senyor diputat..., deixi'm dir-li per començar que no sé de quin país parla, però, en tot cas, no parla de Catalunya. No parla d'aquest país nostre. I si vostè parla en aquests termes referint-se al nostre país, es que o no el coneix o no l'entén; no a mi ni a aquest Govern, eh?, al país i a la societat en què viu, però ni de lluny. En fi, jo renuncio a seguir-lo en aquest debat absolutament inacceptable, que vostè planteja, a l'entorn del terme «racisme». Em nego absolutament a entrar en aquesta línia.

Li explicaré un cop més el que fem, el que són els Espais de benvinguda educativa, els objectius que persegueixen i les realitats que ja ara comencen a mostrar. En cap cas cauré en la provocació, repeteixo que inacceptable, que vostè..., a l'espai que vostè pretén arrossegar-nos a tots. Em sembla que és més per desconeixement que per mala fe, però, en fi, almenys voldria pensar que és així; però, en qualsevol cas, com a mínim, deixi de confondre i d'enganyar, des del punt de vista de les dades o des del punt de vista dels fets. No digui mentides quan parli d'aquests espais o quan parli de la nostra política d'acollida, que és el que ha fet en aquesta primera intervenció.

En sembla que no cal, ara, que repetim les dades que il·lustren la situació des del punt de vista del que significa el procés d'acollida de ciutadans nouvinguts al nostre país, de totes les edats, en totes les situacions, de totes les procedències i més particularment la que afecta el nostre sistema educatiu, les nostres escoles, els nostres instituts, cent cinquanta mil alumnes en aquests moments en el nostre sistema, o xifres ja..., en fi, que es compten per milers, des del punt de vista de, inclús, el procés d'arribada al llarg del curs o, en tot cas, des del final de curs anterior, no?

I, per tant, la complexitat, la dificultat objectiva que, des del punt de vista pedagògic, des del punt de vista de repercussió en la vida dels centres, en la conducció de les aules i en la qualitat i..., en fi, correcció del procés educatiu de tot l'alumnat, dels que acaben d'arribar i dels que ja hi són, naturalment. I és en aquesta complexitat, com vostè ho sap perfectament, que es tracta de fer front amb claredat i amb decisió.

Comptem, efectivament, amb la magnífica iniciativa, realitat plena avui ja, de les aules d'acollida i dels plans d'entorn, que no ha mencionat i que hauríem de tenir en compte d'una manera molt específica. Per cert que alguna de les coses que vostè diu que condemna perquè passen, segons vostè, en aquests espais de benvinguda,

són exactament els que passen, en positiu, magníficament, en les aules d'acollida.

Del que es tracta és de com som capaços d'anar, diguéssim, fent més diversa, més flexible, més adaptada a cada realitat la capacitat del conjunt del sistema educatiu per afavorir aquest procés d'acollida amb l'objectiu de la integració. I ho fem, sí, cada cop més comptant amb les aules d'acollida, comptant amb l'experiència dels plans d'entorn i sabent que en aquests moments ja, en determinats indrets i en determinades situacions, la pitjor decisió és l'aplicació automàtica cega d'una norma de pura i dura escolarització o distribució, diguéssim, sense cap altra consideració, sense cap altre coneixement que el de la pròpia existència de cada un d'aquests alumnes.

I, per tant, que disposar d'una eina d'efectiva recepció, de diagnòstic, de valoració de les circumstàncies personals de tots i cada un dels alumnes que arriben, del seu bagatge, de la seva..., diguéssim, dels elements pedagògics amb què arriben a la nostra societat, del grau de dificultat, doncs, que poden mostrar, no només, ni molt menys, des del punt de vista lingüístic, sinó també des del punt de vista del seu nivell adquirit prèviament, de la quantitat i qualitat de l'educació rebuda, i per tant de les condicions amb les que li demanarem que s'integri a les nostres aules.

Sap què li dic, senyor diputat? Que vostè no ha vist o no ha mirat i no ha escoltat les cares, els ulls i la parla dels nens i nenes que arriben a les nostres aules, siguin xineses, equatorianes, bolivianes, pakistaneses, marroquines. No les ha vistes, si les hagués vist, no parlaria com parla. Si hagués vist quina és l'experiència vital i quina és la situació real d'aquests nens a les nostres aules, no diria el que diu, se'n guardaria pou bé.

Hem d'atendre aquesta diversitat i aquesta diferència de bagatges, d'equipaments, de recorreguts, itineraris, de procedències, de cultures, de llengües amb les quals el nostre país s'enriqueix, efectivament. I l'hem d'atendre en les millors condicions i és exactament del que es tracta, de disposar de mecanismes intel·ligents, que no són escoles separades, que no segreguen ningú, en absolut –això és la falsedat primera i més absurda–, sinó que el que fan és ordenar millor, gestionar, governar millor el procés d'escolarització. Governar-lo amb ple coneixement, amb ple coneixement individual, amb la participació professional, no especialment ni exclusivament dels docents, al contrari, més aviat amb la correcta interrelació d'especialistes en les diverses matèries que aconsellen aquestes decisions. I amb plena implicació de tota la comunicat educativa, del Departament d'Educació, però també dels ajuntaments, també dels mateixos centres, també del conjunt de la societat que rep, que encaixa aquest procés.

Per cert que en aquests espais el que hi ha és, també, no estrictament i únicament atenció individualitzada a uns alumnes, sinó que hi ha també un esforç conscient i creixent del concepte d'acollida familiar. Que ens sembla que és la millor forma d'integrar el conjunt d'aquesta institució, amb una política d'acollida global del Govern, que lliga amb la que es desenvolupa des d'altres departaments i que el que fa és demostrar,

optimitzar, l'èxit que en aquestes tasques hem d'aconseguir, imprescindible.

Jo crec que ho fem i ho fem, en fi, amb un alt grau de qualitat. Les primeres dades que tenim, les primeres experiències i valoracions que tenim del centre obert de la ciutat de Vic són absolutament positives, indiscutiblement positives, des del punt de vista de la integració, des del punt de vista del procés d'acollida i d'incorporació als nostres centres i aules. Ho són per a la ciutat, per al seu Govern, per al conjunt de centres, per als professionals que organitzen el servei directe de l'espai de benvinguda i per als professionals que després reben els alumnes en els seus centres.

I estic convençut que aquesta referència, que no té perquè repetir-se mimèticament, ara, doncs, estem a punt de posar en marxa l'altra experiència inicial a la ciutat de Reus, amb alguns criteris propis, com és la nostra intenció, precisament, el fet de disposar d'elements d'una diversitat i d'una plasticitat com la que el país demana, doncs, em sembla que són el millor anunci que encertem absolutament en la direcció empresa, no?

Miri's les dades reals dels alumnes que han passat ja per l'espai de benvinguda de la ciutat de Vic; miri el temps que s'hi han estat, les decisions que s'han pres per a la seva escolarització; miri el que està passant ara en els centres que els han rebut, i comprovarà com res del que vostè diu té a veure amb la realitat sobre la qual estem debatent avui.

Miri, aquests espais no són espais d'immersió lingüística; ni ho han de ser ni pretenen ser-ho. No tingui aquesta obsessió amb les nostres llengües, eh? És vostè que està obsessionat amb el castellà. No pateixi en aquesta línia, ni molt menys; està perfectament garantit i protegit el dret i l'obligació i l'interès d'aquest país perquè tots els alumnes coneguin i dominin el castellà. El que és obvi és que hem d'afavorir les condicions en què aquests ciutadans s'integren al nostre país, que és Catalunya, que compta amb una llengua pròpia, que és el català. El contrari sí que seria discriminació, si no féssim el que fem en aquesta línia. Això sí que seria discriminació.

Miri, dur endavant aquesta tasca és un esforç conscient, intens per a tot el nostre sistema educatiu. El mèrit és dels professionals dels centres en primer terme, del conjunt de la societat, del conjunt de la iniciativa –plans d'entorn, aules d'acollida, col·laboració amb ajuntaments i amb entitats locals. Aquest és el mèrit. Però és un esforç conscient que té un altíssim rendiment en termes de cohesió i d'equitat.

Farem tot el que estigui al nostre abast, que serà, jo crec, més que..., en fi, absolutament suficient, no només per fer-ho bé, sinó per treure'n les lliçons corresponents per guanyar complicitats basades en el coneixement real del que s'està plantejant arran de la societat...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

Molt particularment, jo estic avui absolutament convençut que SOS Racisme, que vostè ha mencionat massa vegades, després de conèixer de primera mà i de prop el desplegament i no la interpretació teòrica que se'n va fer apriorísticament, estarà, en fi, en millors condicions per emetre judicis sobre aquesta matèria.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

I crec que, en fi, en els propers mesos veurem com altres ciutats, com ja està succeint, o bé posen en marxa iniciatives semblants, cadascú des de la seva pròpia realitat, des de la seva pròpia iniciativa i des de la seva pròpia responsabilitat, sempre en col·laboració amb el Departament d'Educació, o bé, com és evident, hauran de respondre des de la iniciativa del departament i del Govern a situacions d'una complexitat més que clamorosa...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...que exigeixen, efectivament, prendre iniciatives per millorar el procés d'integració efectiva en la nostra educació.

Gràcies, president.

El president

Senyor Robles, pot fer la rèplica.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor *conseller*, estoy de acuerdo con usted en una cosa: le he nombrado..., porque muchas veces se han utilizado aquí fuera determinados conceptos..., porque a mí tampoco me gustan; es una manera de descalificar sin más. Y he tratado de hacer un esfuerzo de ponerle contenido y definición a todos ellos para ser justos con lo que dicen. A veces, de todas maneras, nos comportamos de forma inconsciente con alguna carga de esos mismos conceptos y no nos damos cuenta, pero los que los reciben o los que los sufren sí que se dan cuenta. Yo, después, le diré algunas cosas al respecto, para que se dé cuenta usted también.

Me dice que o no conozco este país o no lo entiendo. Yo, sin embargo, sí que le entiendo a usted; entiendo que usted no me entienda a mí, pero usted no me entiende a mí. Yo entiendo perfectamente lo que usted me dice y entiendo que existan personas como usted en Cataluña, y que además debo tolerar absolutamente porque es así. Usted no entiende que existimos otras personas que no pensamos como usted. Y aquí ocurre mucho. Yo sí lo entiendo; yo conozco perfectamente lo que soy, lo conozco perfectamente.

Y comparto con usted la perplejidad del discurso que he hecho, la comparto con usted. ¿Por qué? Mire, porque soy consciente de que tiene usted un grave problema para resolver la cantidad de *nouvinguts* que tenemos en Cataluña últimamente, y es un problema real, más allá de la lengua y de cualquier otra majadería de estas.

Es verdad y usted, estoy convencido... (*Veus de fons.*) No, de esta... A ver si me entiende, en el sentido que lo ha dicho él, de obsesión lingüística y esta... Dejemos la lengua en paz. Hay un problema real, educativo, etcétera. A eso me refiero.

Entonces, estoy con él, con el señor *conseller*, en que el problema de fondo hay que resolverlo, y no siempre lo resolvemos de la mejor manera. Yo incluso estoy de acuerdo con que hay que buscar espacios especiales, sin necesidad de que sean segregacionistas, porque, si el fin es bueno, no necesariamente tiene que ser el medio malo. No necesariamente, digo. No necesariamente, porque si nos cogemos la frase histórica, siempre lo es. Las aulas de acogida ya son un medio para ello, y están dentro del sistema escolar.

Yo lo único que le he pedido, si me ha entendido perfectamente el discurso de fondo que yo le hacía, es que esas aulas de acogida, que ya existen en los centros de enseñanza, se potencien. Y en la moción que le vamos a plantear le vamos a pedir cosas como esta: aulas de acogida en todos los centros privados, concertados y públicos. Ahora no es así: hay mil doscientas, más o menos, actualmente; casi todas en lo público, con lo cual se concentra en lo público prácticamente toda la inmigración. Y eso es injusto, porque no se puede dar clase. ¿Usted cree que se puede dar clase en un aula de acogida, ya no digo en el aula normal, en un aula de acogida, con diez alumnos o quince alumnos que el ochenta o el noventa por ciento no te entienden y no se entienden entre ellos? ¿Usted cree que se puede dar clase?

Ahora mismo, su *conselleria* ha bajado la ratio —ha bajado la ratio— de profesores de apoyo para estas aulas de acogida y dan un profesor cada veinticinco alumnos. Más allá de diez alumnos, en estas circunstancias, no se puede dar clase; o, mejor dicho, se puede dar clase, pero, evidentemente, no se sacan rendimientos.

Desde luego, en ese sentido, estaríamos totalmente de acuerdo.

Yo he visto, señor Maragall, he visto con mis propios ojos y he estado en estas clases, y por eso hablo con conocimiento de causa, y sé que hay un problema gravísimo. No lo parece... Yo le invito a usted, un día de estos, a que nos camuflemos y demos clase durante una semana en un colegio (*rialles*), en un colegio donde no nos conozca nadie, y a lo mejor así entenderá lo que yo le estoy diciendo.

Ya cuando en las primeras intervenciones que le he planteado de educación, al principio, le he hablado de itinerarios, de niveles..., y usted me descalificó como si no supiera de qué iba la educación y este país. Y usted me está hablando ahora de niveles y de itinerarios. ¡Qué casualidad! Usted está cogiendo el discurso que nosotros estábamos haciendo hace años, en ese aspecto.

En ese sentido, por tanto, le pediría que deje de hablar de obsesión de los otros. Porque, mire, la Guía práctica d'acollida lingüística, que está íntimamente relacionada con todos estos haceres, lo pone bien claro; pone, por ejemplo: «La primera acollida en el centre escolar o de lleure. Vetllar perquè el català esdevingui, a partir d'aquest primer contacte, la llengua vehicular amb la família i l'alumnat. D'entrada, convé sempre mantenir la llengua catalana i, si la comprensió és difícil, caldria utilitzar imatges, gestos, parlar amb frases curtes i simples. La nostra actitud de ser fidels al català. En l'últim cas, que hàgim de canviar de llengua...»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...«farem servir, si és possible, la llengua més propera a la persona nouvinguda, no pas a nosaltres, no pas el castellà.» Esto lo pone... *(Pausa.)* Estas aulas de acogida.

Le podría leer, por ejemplo, personas que son de otros países y que se han integrado en nuestro país y que hablan...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...de aulas para desparasitar.

Usted tendría que pensar que los demás, que reciben ese tipo de cosas, lo reciben de distinta manera que usted.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Educació

Sí; gràcies, president. Miri, no sé si ho millora o empitjora, no?, amb aquesta última expressió, sobretot, senyor diputat, perquè, en fi, «desparasitar»... Jo li demano que pari compte dels termes que utilitzem en aquesta cambra, perquè, després, això queda, que escrit i queda dit, i a mi em sona, diguéssim..., és ofensiu per al nostre sistema educatiu, és ofensiu per als ciutadans nouvinguts, és encara més ofensiu per als professionals que dia rere dia, cada dia, en aquest país i en tants i tants centenars i milers de centres estan fent el que els correspon per aconseguir exactament el contrari, per aconseguir que la incorporació d'aquests alumnes a les nostres aules i a la nostra educació, a la nostra societat, es produeixi en les millors condicions. I, a més, ho estem aconseguint. Si alguna cosa es pot dir del conjunt del procés d'integració d'arribada de ciutadans nouvinguts aquí,

a casa nostra, a Catalunya, és que estem demostrant col·lectivament, com a societat, una indiscutible capacitat de gestionar positivament aquest procés. I deixi'm repetir-li que l'educació, com una de les peces bàsiques d'aquesta capacitat, està més que complint amb la seva missió; està afegint, eh?, està afegint valor en aquesta direcció, no?

Miri, jo crec sincerament que estem on hem d'estar, que l'experiència d'aquests espais de benvinguda educativa s'estendrà; s'estendrà segurament adoptant diverses, en fi, concrecions que anirem ajustant, que anirem millorent, que anirem corregint, si cal, fruit de l'experiència, però que respondran cada cop més i cada cop millor a la correcta cronologia dels fets, i que aquestes aules d'acollida de què vostè es fa ressò, que han de créixer, que n'hi han d'haver més, i en aquests centres concertats, que vostè també tracta injustament perquè, cada cop en més casos, de manera molt especial en aquest curs, estan demostrant la seva, diguéssim, aportació positiva a l'acollida de nouvinguts i ho estan fent, precisament, en els indrets on això és més necessari, a les ciutats a què vostè es referia abans, d'una manera indiscutible, i, per això, és injust que vostè ho digui en aquests termes, doncs, aquestes aules d'acollida, a més de créixer, es veuran, diguem-ne, degudament acompanyades per un procés previ que millora, efectivament, objectivament, indiscutiblement, el procés d'arribada d'aquests alumnes a les nostres escoles i en aquestes aules d'acollida, que comptaran, en el moment en què això es produeixi, amb la valoració, amb el coneixement individualitzat, amb l'aportació professional que permetrà que el treball que es fa sobre aquests alumnes tingui molt més bons resultats i molt més ràpids i molt més eficients, des del punt de vista de la seva incorporació a una determinada comunitat d'aprenentatge. Això és el que estem fent i això és el que seguirem fent.

Jo el que voldria és que, efectivament, ara ja haguéssim fet això dos anys abans, acompanyar la magnífica iniciativa de les aules d'acollida amb aquesta altra, diguéssim, de preparació adequada en positiu per a aquesta integració. Ara ja disposaríem d'un, diguem-ne, instrumental, d'una diversitat d'eines que ens permetrien anar encara més enllà i més positivament fins a l'últim racó del país i en tots els sentits. De manera que, precisament, pel que vostè deia amb relació a les aules d'acollida, és una raó potent i afegida, fer les coses ben fetes en aquest terreny.

Jo..., en fi, de polítiques identitàries, com vostè en parlava, al principi, en podem donar voltes totes les hores que vulgui, eh? Nosaltres, senyor Robles, tenim, jo crec, no només la legitimitat que ens dona, en fi, una determinada representació democràtica dels ciutadans de Catalunya; tenim la que ens donen les lleis, tenim la que ens dona l'Estatut d'autonomia de Catalunya, tenim la que ens dona la nostra pròpia història i la nostra cultura i tenim la que ens dona la convicció que, fent les coses com fem, sí, fent-les així, tenim la possibilitat que aquests nens que avui estan en aquestes aules d'acollida demà siguin no només alumnes graduats en una o altra direcció acadèmica, sinó que siguin també els tècnics de la nostra societat de demà, que siguin també els mestres de les nostres escoles de demà, que

siguin també catedràtics dels nostres instituts de demà, que siguin també...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...alcaldes de les seves ciutats, que siguin també diputats d'aquest Parlament de Catalunya.

Això és el que succeirà fent el que fem, ja li ho ben asseguro. I aleshores la verificació en positiu d'aquesta iniciativa i de tantes altres serà, ho espero, indiscutible.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació... (*El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*) Senyor Robles, els torns són tancats, són pautats... (*Pausa.*) Senyor Robles! (*Veus de fons.*) Senyor Robles, no té la paraula.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de reactivació del sector productiu (tram. 300-00153/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Interpel·lació sobre les polítiques de reactivació del sector productiu. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., senyor conseller, hi ha una part del debat que crec que ens l'hauríem d'estalviar, que ni vostè ni jo podem fer ara mateix res per variar-la: les dades, des del punt de vista macroeconòmic, des del punt de vista general. Només una constatació: van a pitjor. Si parlem del PIB, si parlem de la inflació, si parlem de l'atur, si parlem de l'índex de producció; tenim la seguretat, malauradament, li dic «malauradament», que això va a pitjor.

Hi ha una dada però que sí que vull manifestar aquí clarament –i ho va dir el conseller Castells fa només quaranta-vuit hores– i crec que aquesta cambrà hauria de reflexionar respecte a una cosa que diu el conseller d'Economia, públicament: «Catalunya està en recessió.» No ho diu l'oposició, ho diu el conseller Castells. I aleshores nosaltres en prenem nota, i prenem nota més enllà que la recessió probablement s'allargarà al primer i al segon trimestre. Castells *dixit*. Anem a donar per bona l'afirmació del conseller d'Economia.

En qualsevol cas, deixi'm que jo li faci ara un petit recordatori i un advertiment que crec que cordialment li puc fer. Quin és el recordatori? Conseller, durant un any i mig, al seu Govern el vàrem estar advertint de què és el que venia. Si vostè té el temps i la paciència de recu-

perar els debats només de pressupostos, però de tants altres companys de Convergència i Unió parlant de la crisi que venia i com topàvem amb un mur davant de «les coses van bé, no hi han motius de preocupació». Un company ha definit això: «A la recerca de rèdits electorals.» Jo encara seré més generós: ni això! Era la negativa a acceptar el que venia a sobre i, naturalment, el condicionant, això sí, dels socialistes espanyols perseguint rèdits electorals i enganyant l'opinió pública. Ho torno a dir ben clar, els socialistes espanyols enganyant l'opinió pública dient: «aquí no hi ha crisi». Vint-i-cinc diputats socialistes a Catalunya amb la voluntat que «aquí no hi ha crisi», i vostès es van deixar acomboiar amb aquesta música de fons.

La petició que li faig, l'advertiment, molt cordial –ni ara, ni abans, ni demà, trobarà en nosaltres una paraula de catastrofisme, conseller, no n'hi ha; al contrari, o sigui, nosaltres som molt prudents amb el tractament de la crisi perquè creiem que les nostres empreses ho necessiten. Avui voldríem plantejar-li alguns problemes al Govern, és la nostra obligació, conseller, però no volem plantejar més problemes dels que tenen les nostres empreses i els nostres ciutadans.

Deia abans el diputat Bertran, ho deia, deia: «Conviniria que fóssim capaços» –parlant de la llei–, «d'un front comú com passa a totes les democràcies occidentals.» Prou, dues condicions, primera, polítiques adequades i, segona, capacitat d'implementar aquestes polítiques, i d'això és del que venim a discutir.

Segona part de la meua intervenció, tan breu com la primera. Vostè coneix millor que ningú el tancament d'empreses, els ERE, els ERO, els acomiadaments, la llista en l'àmbit de l'automoció que fa feredat, etcètera. Tot això ens ho estalviem, malgrat que vull només fer un punt respecte a l'atur. Despietat, conseller, despietat. I l'atur no vist textualment, tenim cent mil aturats més que l'any passat, u. Dos, a hores d'ara tenim 360.000 aturats a Catalunya. Tres, ens atensem a un 8 per cent molt perillós de taxa d'atur. I jo sé que a vostè això, i al Govern, li preocupa com ens preocupa a nosaltres, no en tinc cap dubte d'això, però algunes coses hem de fer per a això controlar-ho. I un té la percepció, no parlarem avui d'això, ho parlarà la diputada Borràs després, que en l'àmbit del treball no estem fent tot el que caldria fer per atendre aquestes persones considerades una a una. A vostè li deuen preocupar les xifres globals, però el conec i crec que també li preocupen aturat a aturat, i hem de donar una resposta a aquesta gent.

El problema al sector de l'automoció crec que, a més, és extraordinari. Avui hem tingut una altra mala notícia, no relacionada amb l'automoció, Sony, i amb Sony hem tingut la notícia de 275 acomiadaments més, i hem tingut una altra empresa que depèn de l'automoció a Santa Margarida i els Monjos, quaranta treballadors més. Però hi ha Seat, hi ha Nissan i tinc una llarga llista aquí que comença amb empreses d'automoció i de components, comença amb Tyco i acaba amb Nissan. Això de Nissan és gravíssim i tenim la seguretat a hores d'ara que per cada lloc de treball que es perd en una empresa gran en l'àmbit de l'automoció en perdem dos induïts en l'àmbit dels components, dels auxiliars, gravíssim.

Aleshores, doncs, què hauríem de fer? Primera qüestió, culpabilitza Convergència i Unió del que està passant el Govern? Nosaltres som generosos i elegants. He sentit abans el diputat Bertran, que, si arriba a tenir dos minuts més, hauria culpats Convergència i Unió de l'actual crisi, com que s'han acabat els cinc minuts –ara ell no hi és, deu tenir coses més importants a fer–, però si arriba a tenir dos minuts més, ens culpa a nosaltres de la crisi. Nosaltres, gent formada, que ens agrada fonamentar el que diem, fins i tot gent elegant, diríem que vostès no són els responsables de la crisi, naturalment que no, seria una veritat extraordinària que vostès s'ho pensessin, que ho són, i que nosaltres els acuséssim, no, que quedi clar.

De què són responsables, senyor conseller? I entrem en matèria. Són responsables, senyor conseller, de manca de política. Arronsa el nas, quina altra cosa ha de fer que arronsar el nas? Naturalment. Deia el diputat Bertran, que ha estat una fortuna que tingués l'oportunitat d'intervenir, perquè m'anava donant..., a cada cosa que deia m'anava donant una idea, ja tindrem l'oportunitat de substantiar algunes de les que deia. Com per exemple aquesta onada que ve de pensament estatista, no sé on ho veu, però ell veu una onada de pensament estatista que com un *tsumani* ho arrasarà tot. Recordi-ho, ja en parlarem de tot això, però ell ho creu, allà ell.

Però ell deia «vostès» –ens culpava–, «vostès feien polítiques sectorials en l'àmbit de la indústria, nosaltres aspirem a la política global». Ha fet així, aspirem a la política global, a l'estratègia global. Ens conformaríem, consellers, que vostès només fessin política, només això, ni global ni sectorial, política. I la primera idea que tenim, i nosaltres l'escoltarem molt atentament, és que des de la seva conselleria no hi ha política industrial. Teixidó, què ens diu? Què entenem per política industrial? La llei de política industrial? Tant de bo ajudi, tant de bo la puguem consensuar, ja pot estar segur que aquesta serà la nostra voluntat, és la manera que entenem les coses. No, el que entenem és que no hi ha política amb relació a les empreses i amb relació a l'àmbit que els és propi a vostès. Diu: «Home, però si nosaltres hem fet l'acord i nosaltres presentem una llei i nosaltres hem fet quaranta-dues mesures.» A les empreses, conseller Huguet, cregui'm, no se'ls espera, i no hi confien que hi vagin.

Deixi'm que li digui només una idea clara, hi havia un problema amb una empresa, mobilitzàvem directament la conselleria, això no vol dir que vostè no treballi, conseller, no ho sentirà mai a dir això per part meua, vostè treballa. Mobilitzàvem la conselleria, mobilitzàvem els alts càrrecs, anàvem on hi havia el problema, ens assèiem amb els sindicats, ens assèiem amb les empreses, buscàvem una solució, mobilitzàvem el president, mobilitzàvem el conseller en cap. *Long time ago* –*long time ago*. Això no es fa ara, conseller.

Tracta de dir-me que jo no me n'ocupo? No, jo no li dic això, no perdi temps dient-me això. Tracto de dir que la seva conselleria, com a tal conselleria, no es dedica a aquest tipus de política. I aleshores llegia el diputat Casadesús molt correctament unes declaracions del l'illustre senyor Soy, al qual saludo, dient, diu: «Això,

què vol que hi fem, nosaltres?» –diu– «Això ja ho tractarà la consellera Serna.» I aquesta és la conducta que ho presideix. Vostè no és un home implicat amb les empreses, conseller Huguet? És clar que ho és. Les polítiques que desenvolupen són implicades? No, no ho són, i aquest és un problema que nosaltres venim aquí naturalment a denunciar. Política industrial inexistent, no se'ls espera enlloc. I és veritat el que deia el nostre portaveu l'altre dia al debat de política general, ens truquen, a aquest modest diputat li diuen: «Vostès es podrien interessar perquè ens rebin a la conselleria?» Té la meua paraula d'honor, la meua paraula d'honor que això ens passa. «Vostè creu que ens podrien rebre a la conselleria?» I vostè a més en té alguna que altra prova.

Dos, coordinació amb la conselleria de Treball. Jo estic molt orgullós d'una experiència que es deia «polítiques transversals», Indústria i Treball. Aquests són dos móns diferents, conseller. Vostès tenen Indústria, i Déu els ajudi, vostè ha tingut molts maldecaps amb tot el tema d'Universitats, no sé si finalment hi haurà possibilitats que se'n surti o no, Treball és un altre món. I dividim clarament el paper, les empreses, ja resoldran el problema en l'àmbit del treball. I així no podem afrontar, crec jo sincerament, les solucions que el país necessita.

Un altre element molt important, els agents socials, però mirin –mirin– quantes coses signem amb els agents socials. Conseller, canvio tota la meua argumentació de dalt a baix i li reto honors, fem posar tota la guàrdia perquè el saludi, si aconseguim dir-li als sindicats que veritablement estan molt satisfets amb la feina que fa la conselleria, la secretaria general i la direcció; els sindicats, no les patronals, no cal que parlem de les patronals, els sindicats.

I, des d'aquest punt de vista, què li volem dir, conseller? Que no hi ha una política activa per part seva, per part de la seva conselleria.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo ja, president. Els sindicats diuen: «Escolta'm, clar que hi ha qüestions generals.» Fins que, empresaris, hi ha algun sindicat que va i no signa ni el Pacte per la innovació. Expliqui'ns per què un sindicat no signa el Pacte per la innovació. Malgrat que nosaltres el vàrem signar, Comissions, no. Per què? Perquè el secretari general de Comissions és capaç de dir: «No serveixen per res els tipus de pactes que nosaltres signem amb el Govern.» És fullaraca, perquè a la pràctica no es porta això. La traducció en el tema que ara ens ocupa, conseller, des del meu punt de vista, és que fem política d'aparador, fem política que sembla que avancem, fem política que sembla que proposem mesures, però els empresaris, els sindicats, els treballadors i les famílies dels treballadors no ho noten.

I acabo, senyor president, dient el següent, després li proposaré un exercici concret sobre dos aspectes específics...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Ja acabo, senyor president. No li ho diré ara, però li proposaré un exercici concret.

El president

No tenim el mateix concepte d'acabar, vostè i jo, em fa l'efecte a mi. (*Rialles.*)

El Sr. Fernández Teixidó

Doncs em rendeixo al seu concepte i acabo ara mateix.

El president

Gràcies.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Miri, senyor Teixidó, l'avantatge de discutir amb vostè és que ha tingut les mateixes responsabilitats, si fa no fa, i per tant certes coses sap que no les pot dir i jo també.

Vostè sap perfectament que aquesta crisi l'estan patint tots els països del món i tots els governs, siguin del signe que siguin, i suposo que en aquesta premissa estarà d'acord amb mi. Estem davant de la primera gran crisi global fruit de l'entrada al mercat de 3.000 milions de persones a partir dels anys noranta, entrada que ha significat els creixements més constants i sostinguts del darrer segle a tot el món, la globalització, la part positiva de la globalització.

Però ara ve la creu de la globalització, la dificultat en matèria primera, la dificultat energètica, la dificultat elementària, el xoc en canvi climàtic, ens posen sobre la taula uns reptes que per primera vegada, vinculat també després amb l'actitud especulativa del món financer, ens han posat unes dificultats importants a tot el planeta, no a aquest Govern, no, a tot el planeta.

I com a fruit d'aquesta situació, agreujada per la manca de liquiditat financera, per tant no és culpa de la política industrial, hauríem de mirar si la política financera hi té alguna cosa a veure, molt a veure, senyor Teixidó, molt a veure. I això no és política industrial, perquè hi ha empreses absolutament solvents que estan patint perquè no hi ha crèdit en aquests moments. La major part dels problemes són d'aquest tipus en aquests moments, però això no és política industrial sinó financera, doncs

ens ha portat on som, i això ni el més brillant govern del món, en aquests moments, està en disposició de fer front al que ve a sobre, ni el més brillant govern del món.

A partir d'aquí, què és política industrial? Política industrial és fer les coses que tocava fer abans de la crisi, ja. Algunes començades per vostès i altres no tant. Ho ha dit abans el diputat Uriel Bertran, no és pas precisament una molt bona política de centres tecnològics la que vam heretar, sí una bona política científica, no una bona política de transferència, i s'hi està treballant, això és política industrial. Creació de nous centres tecnològics, articulació i consolidació dels que hi han i aposta pel treball cada cop més agrupat en clústers i sectors. La creació del clúster de les aixetes, la consolidació del clúster de la fusta i el moble, el clúster de la carrosseria, tota una sèrie de clústers que hem engegat i consolidat en aquest últim període.

Plans d'internacionalització, col·lectius, en aquests últims quatre anys, el pla del metall, el pla del tèxtil, el pla de l'electrònica i TIC, el pla de les indústries de medi ambient, el pla de la salut i d'altres en què s'està treballant.

Línies de suport a la innovació, via ajuts o via crèdit, a través de les polítiques del Cidem per a R+D+I, i en col·laboració amb l'ICF, polítiques, per tant, estructurals. Diu: «Les empreses no el coneixen.» Me n'he aferrat, de veure empreses. Ara, jo no vaig..., jo no faig..., mediàtic, potser és el meu problema, potser hauria de fer una mica més de comunicació, no li dic que no. El meu treball és discret i d'empreses n'he vist a centenars durant aquests dos anys, a centenars.

I en quina direcció? En la direcció que liderin canvis. Tenim importants multinacionals radicades a Catalunya, que estan en risc només en la mesura que a Catalunya no facin valor afegit. I estem fent que multinacionals arrellades aquí hi arrelin més obrint línies d'R+D, i això ho fem en col·laboració amb nosaltres: l'acord amb Alstom quan compra Ecotècnia perquè sigui la divisió internacional de l'energia alternativa; el recent acord amb Siemens perquè obrin línies d'investigació a Catalunya en diversos camps; l'acord amb Microsoft Supercomputador per instal·lar a Catalunya línies d'investigació i en la línia de Microsoft Pime, instal·lada a Manresa, per cert; l'obertura, en el context del Parc de la Química de Tarragona, d'una línia d'investigació de Dow Chemical per a membranes, per a la política de membranes, i d'altres, una llarga llista amb què em menjaria el temps.

La política és agafar multinacionals residents a Catalunya i posar-los la catifa vermella i, per tant, amb acords amb el Govern perquè instal·lin aquí les seves línies d'R+D. Això és política industrial. I això ho estem fent d'abans de la crisi. No s'ha d'esperar que ploqui, quan troni, per cridar Santa Bàrbara; abans. Com estem treballant des de fa temps –perquè ho sabíem, que podria passar– amb els sectors components de l'automòbil, auxiliars.

El que vostè sap, senyor Teixidó, que a les empreses tampoc se'ls pot posar la pistola al pit. Les pots intentar convèncer que és bo internacionalitzar-se, pots

intentar convèncer i fer plans perquè canviïn de sector. I algunes ho han fet; gent que treballava fent visos de cotxes en aquests moments estan fent odontologia; gent que només feia frens en aquests moments estan treballant en trauma. I, en això, hi hem ajudat nosaltres, a fer el canvi. Hi ha unes línies en el Cidem –«Noves oportunitats de negoci», entre d'altres– que serveixen per canviar de sector, quan un sector es veu que pot estar en risc per la manca de competitivitat. No hem hagut d'esperar la crisi per saber que la indústria de components ja estava collada, que Nissan i SEAT estaven collant els subministradors fins a arribar a un punt que ja no podien, des dels sous d'aquí, subministrar competitivament el producte; i calia o que s'instal·lessin a fora, com han fet alguns, o que canviessin de sector, com han fet d'altres. I això s'estava fent. Ara, ho ha fet tothom? Doncs no; lamentablement sempre hi ha gent que és conservadora i que quan les coses van bé no fa els deures, i llavors, quan van malament, tot són llàgrimes.

De la mateixa manera, vam agafar el sector de la construcció fa tres anys –i ho sap el senyor Reina, que els vam reunir– i els vaig dir: «Escolta, vaques grasses per a la construcció, molt bé. Però s'acabaran. I la construcció s'ha d'internacionalitzar.» I els empresaris de la construcció que avui estan al món no estan patint tant com els que només estan aquí, perquè a l'Est s'està construint, al nord d'Àfrica s'està construint i a l'Àsia s'està construint.

Per tant, les orientacions i els programes els hi hem posat. Però, escolti, vostè és un liberal, jo no puc agafar una empresa i dir: «Escolti, vostè ha d'anar cap aquí.» Només faltaria!, estaríem en un règim comunista; això és de la nostra infància, això. Per tant, nosaltres les hem orientat, hem posat programes sobre la taula, però no podem obligar les empreses a fer-ho si no ho volen. I les que no ho han fet, quan arriben els temps difícils, peten.

I ara hem de fer pal·liatiu. I és en aquest sentit que la nostra feina és en un segon pla. Perquè, clar, quan hi ha un expedient, el primer pla és de Treball, i el segon és com recol·loquem la gent. I en això treballem; hi ha un comitè conjunt amb la consellera Serna per als casos ja inevitables, com aquests treballadors que queden lamentablement a l'atur poden recol·locar-se. Això ja és un pla pal·liatiu. Però les polítiques proactives fa anys que les fem. Està tot inventat: innovació i internacionalització. I el pacte, que jo també agraeixo que el vagin firmar, marca unes línies de futur, mira a quinze anys vista. Perquè, és clar, si mirem a curt termini, pobres de nosaltres; pobres de nosaltres aquí i al món, si no mirem un escenari llunyà.

Per tant, clústers, plans d'internacionalització, polítiques preventives de sectors auxiliars, com el de l'automòbil, en la línia de diversificació cap al mèdic, cap a l'aeronàutic, cap a la internacionalització; política d'arrossegament de multinacionals amb centres de recerca a Catalunya; política de lideratge de les multinacionals catalanes del sector serveis que no feien de tractor del sistema d'R+D. És recent que Gas Natural lideri projectes d'innovació clusteritzats; és recent que Agbar obri

línies d'investigació clusteritzades de l'aigua; és recent que «la Caixa» –«la Caixa», eh?– estigui treballant amb nosaltres per presentar un programa de CENIT en el camp de les TIC; és recent que Telefónica instal·li a Barcelona un centre d'investigació que està donant la volta al de Madrid, per exemple en televisió de tres dimensions; com és recent que Abertis es comenci a plantejar liderar un clúster del satèl·lit. I això ho hem fet nosaltres, amb ells, convencent-los que han de liderar això. Això és política industrial –això és política industrial.

Per tant, senyor diputat, jo entenc que la seva d'oposició, doncs, és aquesta, però crec que, en fi, arguments..., evidentment, vostè es pot agafar en la crisi conjuntural per dir que no hi ha política industrial, però els fets són els que són. I si no es fes això, evidentment, la situació de sortida de la crisi sí que seria traumàtica. Fent el que fem hi haurà, evidentment, casos lamentables; qualsevol treballador a l'atur és un cas particular que s'ha d'acomboiar, això és evident. Però, dit això, si no es fa la transformació del model, amb els passos que ja hem començat a fer fa quatre anys, la situació de sortida seria molt més lamentable de la que segur que serà, perquè ens en sortirem, Catalunya, com se n'ha sortit en altres ocasions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Fernández Teixidó té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, deia vostè: «Ni el més brillant govern podria conjurar l'actual crisi.» No cal dir-ho. Però només que en tinguem un de bo, no sap com hi ajudaria; només que en tinguéssim un de bo, no sap quant hi ajudaria. I el que estem discutint aquí, conseller, és si les mesures endegades són suficients per combatre la crisi.

Fixi's què ens diu vostè: ens fa un reguitzell d'empreses a les quals preguntaré el *copyright* del que fan, si el té la conselleria o el tenen les empreses, compartit... Vostè ha citat quatre o cinc empreses amb les quals jo tinc l'oportunitat, totes elles, de tenir unes relacions sovintejades i cordials; veurem si això és compartit o no. Jo crec que la seva tasca, conseller, animosa, fins i tot dedicada, no pot plantejar alguns dels casos que ens ha dit. Diu: «Això, és que ho hem fet nosaltres», i hi afegeix: «amb les empreses», diu. No, no, ho han fet les empreses, amb alguna o altra ajuda seva –poques. Tal com ho veig jo, conseller, no ho puc amagar.

Diu: «Home, nosaltres hem posat catifes vermelles perquè vinguin les multinacionals.» Se n'han sortit ben poc; el balanç és ben pobre. Però deixi'm que li digui alguna cosa: desitjaríem catifes vermelles per a les nostres pimes; volem catifes vermelles per a les nostres pimes, que es troben absolutament desamparades, desconcertades i sense ajut. Però no ajut econòmic, ajut material: ajut de guia i d'orientació. Vostè aquí ha plantejat quatre qüestions de caràcter general; diu: «Això

és el que fem nosaltres amb les grans empreses.» Què fan vostès amb el teixit industrial de Catalunya? Per què baixa l'índex de producció industrial? Per què desapareixen les empreses? I per què creixem en nombre d'aturats de la manera que creixem? Doncs, escolti'm, alguna cosa deu ser imputable –crec jo, eh?, conseller, si vostè m'ho permet– al que vostès fan o deixen de fer.

Però perquè vegi que el nostre to és propositiu i té la voluntat, doncs, d'avançar, deixi'm que li faci dues propostes, dues idees que crec que podrien ajudar, modestament. Hem denunciat –crec que vostè comparteix la mateixa denúncia; si més no, vaig sentir que un diputat del seu grup ho feia ahir–..., el ministre Sebastián, anant directament a la seu de Renault i preocupant-se per Renault, diu: «Hemos resuelto un problema nacional» –espanyol. Ni una paraula de Nissan. Però encara és més greu, conseller: el que no se'ns ha dit –i tinc la sospita que les coses van per aquí– és que tot el que tingui a veure amb components elèctrics i aquell vell projecte de l'híbrid, a Valladolid. I, conseller, si vostès permeten que això passi, tancarem Nissan; si vostès permeten que això finalment vagi a Valladolid, que és el que hi ha anat a fer el ministre Sebastián, tancarem Nissan. I no parlarem de 1.750 treballadors. Vostè haurà de comparèixer a aquesta cambra per dir: «Ens van dir vostès que tancarien Nissan.» Nissan ha tancat. Diu: «Això és culpa del conseller?» No directament. Conseller, espavili's.

Deixi'm que li posi una altra idea en concret. Estem parlant de grans suports, que jo comparteixo, amb matissacions, a la banca, al sistema financer –que vostè, a més, ha fet una imputació que jo personalment comparteixo–; no al sistema financer globalment considerat, sinó a tants i tants executius del món financer amb conductes repugnants i cobdiciosos que malmeten el sistema.

Però, dit això, l'ajut per al sistema financer, per què no demanar un pla de rescat per a l'automoció a Catalunya? Per què no batallen vostès per un pla de rescat per a l'automoció a Catalunya? O només hi haurà ajut per als bancs? No hauríem de tenir un conseller batallant despietadament contra el Govern espanyol pel pla de rescat? Jo crec que sí. I, de passada, per què no demanem un pla de rescat per a la indústria d'aquest país? I, a més, quedarà com un senyor si ho demana per a tot Espanya. Des de Catalunya el demanem per a tot Espanya. O és que només donarem resposta al sector financer, als grans senyors de la banca, i deixarem les nostres empreses morir perquè no tenen crèdit? I li diré més: part d'aquest ajut anirà als bancs; no anirà a les empreses, perquè anirem a sanear els bancs, i no anirà a les empreses. I ho diu en Teixidó des d'aquesta tribuna. Això és el que passarà.

Pregunta, per anar acabant, senyor conseller: no hauríem de batallar, sobre això? Vostès, a més, formen part pretesament d'un govern d'esquerres; el que els parla és un modest liberal. Jo ajustaria comptes amb aquests col·legues, i és l'oportunitat de fer-ho. Diu: «Bé, deixem-nos de poesia. Com ho fem, en concret?» Un pla de rescat per a la indústria catalana, i un pla de

rescat per a l'automoció; i, com que som solidaris de veritat, per a tot Espanya. Són dues propostes senzilles, conseller, són dues propostes modestes. Podríem anar al Japó per batallar pel tema de Nissan, podríem anar al Japó. Vostè ha estat a la Xina; hi estava tan a prop... (*rialles*), tan a prop del Japó. Podríem fer això. També s'ha de fer.

I ningú discuteix, conseller, si vostè treballa o no treballa; estalviï-s'ho...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

El que diem –acabo, president– és: la conselleria, entesa com a tal –li ho ha recordat abans el diputat Casadesús–, amb plans d'execució que van del 15 al 37, depèn de si veiem desenvolupament empresarial o veiem indústria pròpiament dita, no s'ocupa de manera decidida, de manera eficient, de la sort de les nostres petites i mitjanes empreses industrials. I des d'aquesta tribuna venim a demanar-li, senyor conseller, senyors del Govern, que ho facin.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller per al torn de rèplica.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Senyor diputat, puc compartir amb vostè l'anàlisi amb relació a la política industrial espanyola. Per tant, espero que els grups parlamentaris a Madrid actuïn en conseqüència també –també. (*Veus de fons.*) Sí, sí, de tots, de tots els grups –de tots els grups. Per tant, estarem amatents que, mentre paguem impostos espanyols, ens posin a la llista de les demandes quan els ministres surtin a defensar alguna cosa a fora. Només faltaria –només faltaria, eh? Ho vam fer en alguna altra ocasió; jo m'he interessat personalment davant la ministra en altres ocasions, també, per temes similars. I, per tant, l'exigència serà alta en aquest camp.

Pel que fa al pla de rescat de l'automoció i al tema de la banca, és un tema possible a plantejar; per tant, comparteixo aquesta possibilitat de demanda. Jo, com vostè, sóc escèptic sobre si la injecció a la banca anirà a parar a l'empresa o no, malgrat que el seu grup i el d'Esquerra i el Socialistes van donar suport a les a Madrid, incloent-hi unes clàusules de control. Jo en sóc escèptic, i, per tant, s'haurà de mirar al mil·límetre si aquest diner acaba ajudant a superar el problema de liquiditat de les empreses. Per tant, també estic d'acord, com ja ha dit algun altre govern europeu, que si hi ha diner per a un sector n'hi podria haver per a un altre. Per tant, crec que això s'hauria de replantejar, efectivament, en la política, en la macropolítica que es fa a Madrid. Per tant, en això, compti que nosaltres des d'aquí, si més no des d'aquesta conselleria i des del Govern de Catalunya, impulsarem aquestes idees.

Però jo hi insisteixo: polítiques industrials, les estem fent –les estem fent. Jo no ho vull tornar a comparar amb l'etapa anterior, però coses noves que abans no hi eren: suports a clústers nous. Això del treball en clústers és una cosa fonamental, perquè hi ha un tema en aquest país que vostè també acordarà amb mi: el minifundisme i l'individualisme. Això són xacres culturals, en general de Catalunya, de la gent de Catalunya, que tenen repercussió en el món de l'empresa. Quantes vegades clústers potencials no acaben de ser clústers reals perquè no hi ha manera de col·laborar?

Doncs, aquí hi ha una tasca que l'Administració fa, substitutòria, eh?, i d'impuls: hem engegat el clúster de l'audiovisual entorn del 22@, hem engegat el clúster de les TIC també entorn del 22@, amb dos centres tecnològics, el de Media i el de TIC; s'ha engegat el clúster de tecnologies mèdiques, el biotecnològic, el de material ferroviari, el de maquinària i béns d'equipament, i el clúster de la maquinària càrnia de la Garrotxa. Això com a novetats aquests últims quatre anys, que no hi eren, a part dels que ja he dit abans.

I en captació i inversions, evidentment, no és dels moments espectaculars del passat, perquè costa, però s'ha treballat des de l'ACI per aconseguir ampliacions d'inversió tant del Grup Sears com el Grup Brose; la implantació del Centre Logístic Decathlon; el tema que els deia de Dow Chemical Ibérica; el tema d'Eurest, filial de la nord-americana Compass Group, important en el sector del càtering, que hem ajudat a créixer aquí; hem acompanyat l'empresa d'enginyeria Koerner, dedicada al disseny de materials de carrosseries, també, a implantar-se; una nova línia de producció de Procter & Gamble, de detergents líquids a Mataró; s'ha ajudat Renolit Ibérica –això només l'any passat, eh?–, i s'ha ajudat també a fer noves inversions Smurfit Ibersac, multinacional americana que produeix embalatge en paper. O sigui, l'ACI continua treballant sistemàticament.

I, efectivament, he viatjat a la Xina per buscar inversions, per buscar turisme i per captar fonts d'inversió i possible presència de multinacionals. I anirem al Japó, està a l'agenda del Govern anar al Japó; quan sigui necessari i possible, anirem també al Japó. Per tant, ens mourem. Com anirem a Dubayy el mes que ve, també a buscar inversions i a promoure la internacionalització de l'economia catalana. Hem de pedalar, com estem pedalant, una mica més fort. No hi ha altre remei, no hi ha remeis màgics, senyor Teixidó, i vostè ho sap.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica. Presentada pel Grup Popular de Catalunya... *(Veus de fons.)* Perdó, senyor...? *(Pausa.)* Tenen raó, perdonin; gràcies per la seva col·laboració.

Interpel·lació

al Govern sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00154/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el Servei d'Ocupació a Catalunya. El presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president, per concedir-nos la paraula, diguéssim. Consellera, lamentablement, darrerament vostè és una mica protagonista, doncs, davant de la situació, no? Ha hagut de fer rodes de premsa directament, doncs, sent la portaveu del Govern, perquè ens trobem en una situació on les coses no van bé, perquè avui la principal preocupació dels ciutadans de Catalunya és precisament l'atur. I és lògic: hi ha una crisi important, una crisi que vostès van voler negar, i ens trobem amb onze mesos seguits en què augmenta l'atur registrat a Catalunya; en termes interanuals tenim més de 95.000 aturats que l'any passat; el setembre hi han hagut 404 aturats diàriament més, i allò que van dir vostès en un principi que era només un problema de la construcció, el temps ha demostrat que no era cert. En els darrers dotze mesos, s'han destruït llocs de treball en l'àmbit de la construcció, però també en el de serveis i també en l'industrial. I és aquesta, lògicament, la preocupació, doncs, de la gent, la preocupació també dels grups parlamentaris, i entenc que és i ha de ser la del Govern, perquè darrere les dades fredes que podem llegir tots hi han persones, persones que pateixen, persones que es troben sense feina, en situacions difícils en moltes ocasions, i per tant amb situacions familiars complicades.

I aquest tema nosaltres li hem abordat aquí al Parlament de Catalunya durant quatre vegades en poc més d'un any. Els dèiem que no feien una bona anàlisi de la situació, i vostès, el juliol del 2007, ens deien que no ens preocupéssim, i, és més, ens deien que disminuiria l'atur. Li dèiem que el SOC no el tenien a punt per si venien, com preveien els organismes internacionals, uns moments difícils, de canvi de cycle econòmic, i vostè ens deia que tot anava bé i que no feia falta fer-hi canvi. I li dèiem que feia falta anticipar-se a aquesta previsió que ens donaven els organismes internacionals.

Demanàvem, doncs, per una banda, una bona previsió, demanàvem que tinguessin les eines a punt i que fóssim proactius, i des del nostre punt de vista cap d'aquests criteris han dut vostès a terme. Vostès no van fer una bona previsió, perquè els van prendre, els van agafar desprevinguts, valgui la redundància, o perquè en certa manera van voler enganyar, no? Jo prefereixo quedar-me amb la primera opció: que no van saber preveure allò que anunciava tothom, i en els pressupostos del 2008 vostès anunciaven que l'atur baixaria aquest 2008, passaria del 6,1 al 5,8.

I, a mes a més, ens deia –i això van ser unes declaracions seves que li puc llegir– que no hi hauria, aquest any 2008, més ERO; que hi hauria problema, doncs, de situacions dels treballadors que estaven en situació

de temporalitat, però que no hi haurien més ERO. I això s'està demostrant i és una evidència que no és així: n'hi han més. Després ha rectificat, és cert; però ens anunciava, en principi, que no hi haurien més ERO.

Vostès han volgut minimitzar en tot moment la situació que ens venia, no només, com es deia abans aquí, a Catalunya, en el conjunt del món, però també lògicament a Catalunya, i des de Catalunya és necessari i cal que s'hi doni resposta.

Eines. Vostès tenen eines, lògicament, per respondre davant d'aquesta crisi estructural, que afecta majoritàriament els homes majors de trenta anys; això és descripció, purament, que és una crisi estructural. Tenen eines, com són els pressupostos; pressupostos –que vostè s'enfada cada vegada que li dic, però és cert– que no executen, i pressupostos que és necessari..., que executen. En tot l'àmbit del que representa, doncs, l'activitat productiva vostès l'executen pitjor que en cap àmbit, no?

Aquest any, ja portem nou mesos..., el Departament de Treball s'enduu la palma, amb el 36,92 per cent d'execució, molt per sota –és com s'hi haguessin treballat només la meitat del temps; per tant, quatre mesos i mig en comptes de nou–, i a més a més ens trobem que en altres àmbits que són importants que tirin endavant i que empentin, com és el Departament de Medi Ambient i Habitatge, la seva execució és només del 51 per cent, o Política Territorial, del 57 per cent. Ens podria dir: «Escolti'm, estem a meitat d'any; per tant, deixem veure com acabarà, ja veurem com va...», però és que tenim el precedent del 2007, que és la calcomania, podríem dir, del que està passant aquest any 2008.

Per tant, ens preocupa que a més a més aquelles partides específiques, com és el foment de l'ocupació, o l'àmbit d'indústria, que només s'ha executat el 15 per cent, consellera... Ja sé que no li correspon, però és qüestió que el Govern actuï davant d'allò que, evidentment, ocupa i preocupa tanta gent, no? Vostès estan executant d'una forma, doncs, preocupant totes les àrees, hi insisteixo, que representen els sectors productius: habitatge, el 31 per cent; foment de l'ocupació, el 36 per cent; indústria, ja li ho he dit, el 15 per cent... No m'hi vull entretenir. Francament, doncs, molt negatiu per la feina que haurien d'estar fent.

I tenen, a part d'aquesta eina bàsica que és el pressupost, una segona eina clau, que és el SOC, que és d'on es poden fer les polítiques actives d'ocupació. Una eina nova que vostès es varen trobar i que li deia ja fa un any i escaig que no la tenien a punt, que era com un forat negre, ens deien els diferents interlocutors. I feia temps que..., Convergència i Unió ja els vam presentar fa un any i quatre mesos propostes d'actuar per tal de tenir millor intermediació, per tal de fer una atenció personalitzada a les persones que es quedaven a l'atur, i ens van dir que tot funcionava, que no era necessari.

Davant de tot això, doncs, ens trobem amb un baix índex d'intermediació, inferior al 10 per cent, amb una lentitud extraordinària d'actuació, estan en una situació d'aturada les meses locals, que ens denuncien que no funcionen... I ja no poso les coses amb paraules meves,

no?: Comissions Obreres critica la maquinària burocràtica i ineficient; diuen, concretament, que no es compleix amb les necessitats de mà d'obra de les empreses, ni amb els llocs de treball per part dels treballadors, i critiquen durament el funcionament del SOC. No m'hi entretindré.

Segon element, vostès tenen l'acord estratègic, no?, acord estratègic en el qual, doncs, li hem demanat en més d'una ocasió quin era aquest nou model que en el primer acord estratègic deien que havien d'implementar. Vostè ens ha dit sempre que el model era el que era i que, per tant, el seguien aplicant; però és que en el segon acord estratègic ens tornen a dir que implementaran un nou –un nou– SOC. Escolti'm, quin és el SOC definitiu que tindrem? Perquè, mentre vostès no es defineixin les coses, doncs, no funcionen bé. Diu: «El SOC desplegarà un nou model de relació amb els agents», etcètera. Escolti'm, quin és aquest model? Li ho hem demanat en moltes ocasions i han estat incapaces de contestar-nos.

O en l'àmbit de l'Observatori de Treball, un observatori que estava previst en el primer, també, acord estratègic i que a dia d'avui encara no està en funcionament, perquè el segon acord estratègic posa que el que han de fer és posar en funcionament, doncs, l'Observatori de Treball, i diuen que s'ha de fer coordinant els observatoris sectorials i territorials. Però és que ahir ens llevàvem amb la notícia que l'Observatori de Treball de Lleida tanca, i tanca perquè des de la conselleria no se l'ajuda. Com volem coordinar...? La forma de coordinar-nos és precisament tancant els observatoris en l'àmbit de treball que tenim en el territori? Doncs, anem malament, no?

O què passa amb la formació? Hi ha una manca de sintonia entre les necessitats reals que té el mercat i l'oferta de formació que s'ofereix. Les convocatòries són tardanes, i més encara les resolucions, i els cursos de formació –és d'aquí d'on plora la criatura– no poden dur-se a terme perquè les resolucions són els mesos d'octubre i novembre, i, per tant, no poden dur-se a terme.

I amb tot això l'Estat ens escatima diners; i vostè sap que preguntes de Convergència i Unió..., sabem que s'han quedat en el calaix, per a altres coses, més de 800 milions d'euros que havien d'anar destinats precisament a la formació dels treballadors. I, mentrestant, qui els ha reclamat?, qui ha reclamat aquests diners perquè no quedessin en un calaix buit?

En certa manera, consellera, li he de dir que, encara que en ocasions, creiem que de forma no prou afortunada, com per exemple en el cas de l'ERO de Nissan, que diu que se'l mirarà amb lupa, que serà rigorosa... –només faltaria!, suposo que amb el de la Nissan i amb tots els ERO que es plantegen–, vostè es troba sola davant d'aquesta situació, perquè des d'un conseller que ens diu que no va pels llocs perquè no se'l rep, fins a un president que encara és hora que s'ha de bellugar del seu seient per mirar que les empreses no marxïn de Catalunya...

Per tant, consellera, el que nosaltres volem dir-li és que en cap cas han analitzat bé la situació; que això els ha conduït, doncs, lògicament, a no prendre les mesures

adequades, i, a més a més, que les eines de què vostès disposen, que Déu ni do!, no les tinguin a punt, i així estan lluint les coses. Digui'm, consellera, si les coses les veu d'una altra manera, però a dia d'avui crec amb sinceritat que les coses no les estan fent bé des del seu departament.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable consellera de Treball té la paraula.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, la interpellació que vostè planteja avui fa que tornem a explicar quins són els propòsits del SOC, quins són els propòsits del Departament de Treball i quins són els objectius i com ho estem fent per assolir-ho. Explicaré, allà on sigui i tantes vegades com faci falta, què estem fent, i a aquest Parlament ho explicarem tants cops com sigui necessari. Aquest Govern, senyora diputada, no defuig fer font a la situació econòmica actual ni d'actuar davant de les seves conseqüències, i, com molt bé sap, senyora diputada, hem demanat compareixença en aquest Parlament per poder-ho explicar. I aquesta interpellació, conjuntament amb les dues preguntes que ahir amb relació als expedients ens van plantejar, ens permeten apuntar els principals temes i actuacions que el Govern està impulsant des de fa més de dos anys i que estem intensificant en els últims mesos.

Som conscients que estem en un moment on les empreses troben dificultats, però, senyora diputada, com vostè diu, no minimitzem els efectes, no els hem volgut minimitzar, i, com vostè sap millor que jo, les previsions de creixement del PIB, dels organismes internacionals, han anat canviant en els últims mesos; allò que deia el Fons Monetari Internacional, allò que deia la Unió Europea, allò que deia l'OCDE ha anat canviant. I sap molt bé que el creixement del PIB té molta relació amb la creació d'ocupació.

Escolti, senyora diputada, si vostè sap quines són les previsions i com això pot afectar l'ocupació abans que aquests organismes internacionals, potser seria bo que fessin una gestió davant d'aquests organismes internacionals.

Miri, alguna d'aquestes empreses que troben dificultats tancaran, com ha passat abans i passarà en el futur, però tenim la convicció que no arribarem als índexs de l'any 94, la crisi que vam patir fa uns anys en la qual vam arribar a un 21,4 per cent d'atur i vam tenir 38.000 persones afectades per extinció de contractes. Gràcies al fruit de més de dos anys de treball del Servei d'Ocupació de Catalunya, estem en situació d'atendre moltes –i millor– persones que aquest nou escenari...

Miri, la Llei del SOC es va aprovar per aquest Parlament el juliol del 2005, gairebé dos anys es va trigar per desplegar aquesta llei, amb el Govern anterior, no en el seu Govern. I, a més a més, tant des del SOC com del Departament de Treball vam patir una excessiva burocratització i multiplicació de processos i controls

administratius, fruit de la manca de confiança, que ara estem modificant. I dic tot això perquè el Govern no viu en el passat. Però hem de saber d'on venim per poder arribar on volem.

Així, doncs, des d'aquesta situació, el Servei d'Ocupació de Catalunya té un model. I té un model que està implementant: s'ha passat de gestionar tràmits a oferir serveis; s'ha deixat el concepte de ser repartidor de subvencions i es treballa per oferir formació que respon a les necessitats del mercat de treball i també de les nostres empreses; es treballa per passar de no existir als ulls de les persones que busquen feina a posar les bases per ser un referent per a les persones que busquen feina. En definitiva, hem passat de ser les oficines de l'atur a ser les oficines de treball.

El Departament de Treball, senyora diputada, no és un espectador passiu de la situació actual, és un actor proactiu, i hem abordat la gestió del SOC amb una visió integral i integrant tots els elements, amb els seus espais, amb els seus serveis i, sobretot, amb els seus professionals, com no podria ser d'una altra forma.

I tot això, que gira entorn de les polítiques actives d'ocupació, ha d'estar al servei de les persones i de les empreses. Hem eliminat tots els tràmits que no aporten valor. Sap que fem un 21 per cent de la renovació de les demandes telemàticament. A partir d'aquest dilluns ja ho poden fer per via del 012. Sap quants tràmits són aquests? Vuit-cents mil tràmits. Hem eliminat la gestió presencial de la còpia bàsica dels contractes. Saps quants contractes? Més de 2 milions. Sap a quin percentatge estem? En un 95 per cent.

Hem unificat convocatòries i les hem racionalitzat. Perquè hem millorat la relació amb els nostres proveïdors, que fonamentalment són els ens locals. I si podem adequar espais físics i crear espais virtuals, també podem donar i estem donant més serveis a les persones: d'assessorament, d'orientació i atenció personalitzada.

Miri, només amb el tràmit que hem eliminat de gestió dels contractes, tenim seixanta persones més atenent les persones. I el més important: crearem un servei d'ocupació i intermediació del segle XXI; el proper any tindrem el portal de l'ocupació del Servei d'Ocupació de Catalunya. Perquè, senyora diputada, nosaltres no pensem en un model d'intermediació del segle XIX i del segle XX; pensem millorar el del segle XX i tenir-ne un del segle XXI, que és el que estem vivint.

I una cosa molt important, que és la formació de les persones. Estem dient a les empreses la importància de formar els seus professionals. Això és un element de competitivitat de les empreses. Què passa, que per vostès no són importants les persones, els nostres professionals? Aquests s'estan formant. Perquè vostès ens havien deixat unes oficines de treball que només feien tràmits, i nosaltres volem persones per orientar, per formar i per fer front a aquesta situació que viuen, en aquests moments amb més intensitat, moltes persones que s'estan quedant fora del mercat de treball.

I per això tenim en aquests moments uns serveis públics que es tensen i pateixen, és cert, per l'augment de la demanda, però que també, en el cas de les oficines de

treball, hi estem preparats; estem preparats per assolir aquest increment de l'últim any, d'un 40 per cent més de persones que s'hi s'han incorporat. I hi haurà moltes més persones que estaran en situació d'atur. I, senyora diputada, això no és només a Catalunya, no és només a Espanya; això és en tots els països.

Ara bé, els eixos bàsics del Servei d'Ocupació de Catalunya..., és recuperar per a les empreses i per a les persones l'eficàcia en les tasques d'intermediació, d'orientació i d'acompanyament a les persones i a les empreses. Per això aquest Govern incorporarà 184 nous professionals orientadors, cent cinquanta ja incorporats, des del passat 6 d'octubre, i en els propers mesos s'hi incorporaran els altres trenta-quatre. Aquestes persones ja estan prestant serveis d'atenció personalitzada a les persones desocupades, demandants de feina que necessiten assessorament. I estem en disposició d'atendre, amb un servei personalitzat d'orientació, el mínim de 150.000 persones. Ho vam dir, i ho continuarem dient, que el més important per nosaltres és orientar aquestes persones.

Hem posat en marxa sis aules, en una experiència pilot, de recerca intensiva de feina. El dilluns ho vam presentar, perquè aquesta és una forma encara més propera, més accelerada perquè la gent pugui trobar feina. I quant a la formació, estem fent, senyora diputada, una política de formació proactiva, flexible i innovadora. Vam posar en marxa al febrer la convocatòria de l'ocupació, de formació, en els nous sectors, sectors emergents. No fem com es feia abans, repartir diners per a tothom, no; demanem que els ofereixin aquests serveis que necessita el nostre mercat de treball, que necessiten les nostres empreses i que necessiten les persones que estan en situació d'atur.

I si alguna cosa creu aquest Govern, senyora diputada, és que la formació és la clau; la formació és la clau per a les persones que estan en atur, perquè hi ha empreses que continuen creant ocupació i sectors que continuen creant ocupació. Quan ho vulguin, els ho explico, quins són els sectors que continuen creant ocupació. I estem formant la gent perquè vagin a aquests sectors. I el SOC, sap molt bé, i el Departament de Treball, que si les persones es formen es podran adaptar amb majors oportunitats i possibilitats d'èxit.

Vénen temps difícils: reajustament de sectors, augment de l'atur, però està clar que aquest Govern està fent i continuarà fent tot el que sigui necessari per ocupar-se de les persones que estan patint i que patiran aquesta situació.

Hem d'aprofitar, senyora diputada, l'oportunitat que ens dóna aquesta situació per millorar la formació de les persones i per continuar millorant els serveis que donen les nostres oficines de treball al Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquest és un eix fonamental d'aquest Govern; aquest és un eix fonamental del Departament de Treball.

I, senyora diputada, no m'agradaria sentir-li que el Departament de Treball, que aquest Govern, no té un model del SOC, perquè el té, i és el que posa les persones i les empreses en el centre de la nostra activitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. La senyora Borràs té la paraula per al seu torn de rèplica.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, president. Consellera, diu que el SOC l'han desenvolupat vostès, que nosaltres no varem fer res. Sort en tenen, encara, d'allò que varem fer. De fet, és l'únic que perviu. Perquè vostès s'han dedicat a discutir model i més model, a fer consorcis –en farem més, no en farem més–, a com ho girem, a com ho regirem, però a l'hora de la veritat han deixat –i aquest és el mal–, estan deixant morir que tot allò que era una bona eina funcioni com ha de funcionar.

I vostè diu: «Escolti'm, hem posat» –anuncien– «184 nous professionals d'orientació laboral.» Escolti'm, parlem amb seriositat, no? Cent cinquanta: cent cinquanta els els donen directament de Madrid; cent cinquanta ara perquè els els donen de Madrid. La inversió que fa Catalunya és només de trenta-quatre –la inversió que fa Catalunya és només de trenta-quatre–; els cent cinquanta són els que des de Madrid es reparteixen per al conjunt de l'Estat. I a més a més aquests cent cinquanta..., vostès vesteixen un sant per despullar-ne un altre. Perquè part d'aquests cent cinquanta vénen de promoció de cosos inferiors, del mateix SOC, i així es troben que, per exemple, tenen ja una OTG en la qual li han anunciat una vaga, perquè es troben que no tenen els recursos humans necessaris, i ens està dient que aquí, escolti, recursos humans, els que facin falta. Doncs, no; d'entrada, bàsicament, allò que ens ve de Madrid, perquè des de Catalunya, molt poca inversió. I, a més a més, hi insisteixo, la gran inversió, a més a més, es tracta..., per vestir un sant i despullar-ne un altre.

I ens trobarem, lògicament, amb problemes. Vostè ho ha dit. Ja hi ha molta feina a les oficines de treball de la Generalitat. Evidentment, molta feina; molta feina que a més a més ens anuncien, doncs, que es formarà el cent per cent del personal de les oficines perquè puguin fer tasques d'orientació i intermediació. Això hem de fer ara? Potser ja ho haurien d'haver fet, no? Potser ja ho haurien d'haver fer amb anterioritat, perquè, és clar, això ho han fet, doncs, miri, al juny del 2008; a través d'un edicte, doncs, es deia que hi havia aquesta consultoria de com orientar, de com treballar sobre els treballadors, perquè puguin orientar per trobar feina. Això al juny d'aquest any, quan portàvem ja pràcticament vuit mesos perdent llocs de treball cada dia. Per tant, en aquest sentit, van tard.

I no només això, consellera. Evidentment, vostè diu: «Les coses, doncs, s'han de preveure, i hem de treballar i hem de posar-hi més gent.» Hi insisteixo: poca, poca inversió per part del Govern de la Generalitat en l'àmbit del SOC, només trenta-quatre persones.

Però a més a més, consellera, és desencoratjador, no?, perquè un dels altres edictes que hem trobat nosaltres és que una de les coses que preveuen..., home, ja està bé, perquè, com vostè deia, hi haurà més atur, sí, però una de les coses que preveuen és que algú els gestioni una espera intel·ligent de les cues en les oficines de tre-

ball del Servei d'Ocupació de Catalunya. Per tant, una previsió francament negativa. Potser que invertíssim a buscar més persones perquè mitjancessin, perquè fossin persones que estiguessin a prop de les empreses, a prop del territori, donant solucions i no fent només que les cues vagin en ordre. Francament decebedor.

Per altra banda, ens anuncia, i ho hem pogut veure, doncs, que sí, que hi haurà una empresa que vetllarà..., a través d'un portal d'intermediació laboral, i que això, doncs, funcionarà i funcionarà molt bé. Ho hem pogut veure perquè aquesta empresa ho anuncia, diu que ja se li ha assignat. És concretament l'empresa Sadiel, una empresa que diu que farà el portal d'intermediació laboral de la Generalitat de Catalunya. Ho hem sabut veure a través de l'empresa, però no hem sabut veure, consellera, i seguim tots els DOGC –i si, per tant, ens els facilita, li ho agrairem–, ni el concurs públic, ni la licitació.

I, home, no està malament, no?, donar una cosa d'aquestes a una empresa, evidentment, sigui quina sigui, però hem hagut d'anar a parar a una empresa pública andalusa? No hi han empreses a Catalunya que puguin fer aquest servei? És que des de comprar cotxes: en comptes de comprar-los, doncs, a la SEAT, van a comprar-los a altres empreses, i ajuden d'aquesta manera al teixit empresarial català; resulta que també a l'hora de fer les seves contractacions prefereixen fer-los a tercers de fora del país.

És una forma, com hem vist, d'invertir poc en el SOC, de donar poques respostes, i que, per més que vostè ens digui que l'eix de la seva política és les empreses i els treballadors..., potser sí que ho són a l'hora que facin una cua ordenada, però no ho són a l'hora de facilitar aquesta intermediació i, al cap i a la fi, allò que és necessari, donar feina.

I ens agradaria que ens donessin resposta que aquesta actuació que han de fer conjuntament, i així ho posa també, doncs, al que és l'acord estratègic entre Treball i Indústria, ens agradaria saber quines són les propostes que a dia d'avui han fet...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...quines són les iniciatives que han fet, perquè, com a mínim, no ens n'han anunciat cap.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. L'honorable consellera té la paraula, la senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Senyora diputada, li contesto ara coses que no he pogut contestar en l'anterior torn, però vull continuar afirmant la nostra ineficiència. I, de vegades, de veritat, penso que clamo en el desert, que ningú m'escolta i que vostè no m'escolta, perquè quan li dic

les coses no m'escolta. Si us plau, miri el que dic, eh?, i després em diu..., en retreu el que no he dit, però no em digui el que no he dit que he dit.

I la senyora diputada continua afirmant la nostra ineficiència: que el SOC no funciona, que ara ens dediquem a formar, que no tenim un model clar, que no executem els pressupostos, que les nostres polítiques són ineficaces i que no minvem els efectes de la crisi amb l'eina d'aquest govern com és el Servei d'Ocupació de Catalunya. Jo li agraeixo la preocupació, i així ens demostra que en el fet de superar la crisi tots hi tenim interès, i espero que el seu grup també tingui interès a superar aquesta crisi, i a col·laborar i ajudar perquè el SOC sigui un servei públic més eficient del que és ara. És cert, hem de millorar la seva eficiència, i ho fem, no estem aturats. Aquesta és la nostra feina: fer que els aturats tinguin com a seva feina la recerca de feina, però, a més a més, acompanyats per nosaltres, orientats per nosaltres, formats per nosaltres d'una forma gratuïta i universal.

Observatori del Treball. Senyora diputada..., aquest decret, miri, la Comissió Jurídica Assessora just ha acabat de fer el seu dictamen, el decret de l'Observatori de Treball s'aprovarà properament pel Govern. Però, com que no volíem esperar el decret, ja ens hem reunit diferents vegades amb els agents socials per anar avançant en els treballs d'aquest Observatori del Treball, que ja treballa.

Les convocatòries tardanes, no és cert. Les convocatòries han estat, primer, més simplificades, s'han convocat abans i s'han resolt abans. Només queda una convocatòria que es resol en aquests moments.

Pel que fa referència, vostè, a la vaga de l'oficina de treball, informi-se'n bé. Si us plau, senyora diputada!, afecta tres persones de tres oficines, fruit d'un acord que aquelles persones que eren laborals i que la seva plaça ha estat coberta per una convocatòria es queden sense feina. Això és així, senyora diputada..., informi-se'n, si us plau. I, si necessita la informació, amb molt de gust aquesta consellera li explicarà tot allò que vulgui saber del tema personal, perquè hi estic molt a sobre i sé què passa.

Gestors de fluxos, no és gestors de cues. Segurament, ja s'ha posat gestió de cues. Miri, són sistemes de gestió, sistemes intel·ligents de fer una millor atenció a les persones i reduir els temps d'espera. La convido perquè vingui a alguna oficina i li explico què són aquests gestors de fluxos que estan, ja, incorporats a més de seixanta oficines, senyora diputada.

I, per últim, el portal de la intermediació. Per a vostè, què és el més important: d'on sigui l'empresa o del servei que donarà o de l'oferta que hagi fet, de la més qualitat de l'oferta? Em sembla que per a vostè és més important que sigui una empresa d'aquí encara que no faci un bon servei –un bon servei–, és el que li interessa.

Per això, i per últim, vull fer referència al tema d'execució del pressupost. Miri, sap que no són certes les dades que dóna vostè. Són les que apareixen en economia, és cert, però sap que no coincideix l'execució del SOC amb el cicle financer d'un any natural. Perquè vostès ho

han gestionat i ho saben, i perquè van gestionar també aquests fons. I a data 15 d'octubre el SOC ja ha disposat de gairebé el 68 per cent del total del seu pressupost.

Miri, senyora diputada, quan vulgui li explico el nivell d'execució del SOC. I estic convençuda que, a 31 de desembre, haurem obligat comptablement un 80 per cent de totes les disposicions.

Senyora diputada, collabori, com em sembla que és la seva voluntat, a fer un servei d'ocupació de Catalunya més eficient i que doni respostes a les empreses i a les persones. Tenim els millors professionals i ho farem millor –millor, és cert–, però ho fem ja. I no m'agradaria sentir-li dir que no fem res i que no sabem quin és el model del SOC, perquè el tenim. Segurament no és el que li agrada a vostè, però el tenim i és el que donarà més resultats per a les empreses i per a les persones que patiran la manca de treball. Aquesta és la nostra missió.

El president

Passem al catorzè punt de l'ordre dia...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00121/08)

...que és la Moció sobre la política energètica, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la moció que presentem avui sobre la política energètica del Govern és un grapat de mesures que responen a altres tantes preocupacions que varem expressar en la interpellació corresponent i que va tenir lloc durant el passat mes de juliol.

Bàsicament, resumiria les propostes que fem en aquesta moció en quatre temes i dintre de cadascun d'aquests quatre temes hi han alguns elements específics. Concretament, una de les qüestions que varem plantejar en aquella interpellació era amb relació al Projecte de llei sobre la garantia i qualitat del subministrament elèctric, que ara actualment està en tramitació parlamentària, hem començat els treballs en ponència. Però hi havien dos elements que nosaltres creïem, ho creïem, que són interessants de poder disposar, com a mínim, en el període de ponència per tal de conèixer-los i per tal de poder, si fos possible, doncs, reorientar el contingut de la llei cap a una llei més pragmàtica i més útil, no?

I aquestes dues qüestions eren, per un costat, la possibilitat de demanar un informe a la Comissió Nacional de l'Energia. És una possibilitat que hi ha, ho pot fer el Govern o ho pot fer el Parlament. En aquest cas, com que el Govern no ho ha fet, el que demanem és que el Parlament s'hi pronunciï per tal de poder demanar l'opinió d'aquest organisme regulador respecte del contingut d'aquest projecte de llei. I l'altra qüestió era demanar

un estudi d'inversions i finançament d'allò que significa aquest projecte de llei, allò que pot significar aquest projecte de llei, i, sobretot, especialment en matèria de finançament d'aquestes inversions i les hipotètiques repercussions sobre la tarifa de subministrament elèctric que pot tenir això per als ciutadans de Catalunya.

També una mica amb relació a aquesta garantia i qualitat del subministrament elèctric, proposem que l'Observatori de la Qualitat del Subministrament Elèctric, com a òrgan de participació que engloba administracions i agents socials i econòmics, i que va ser creat el juny de l'any 2006, però que no s'ha reunit més des d'aleshores, que se li doni un impuls i que, per tant, continuï..., no continuï, no, es reprengui d'alguna manera el seu funcionament com a òrgan que conegui i que assessori en aquesta matèria al Govern –al Govern– i, lògicament, doncs, també a les empreses distribuïdores.

Una segona qüestió que plantejem en la moció és amb relació a l'angoixa que hem patit a Catalunya i sobretot a les comarques de Tarragona per les diferents incidències que han patit les centrals nuclears ubicades a Catalunya. Ja sé que ens diran que el Govern ha signat un conveni amb la Comisión de Seguridad Nuclear, per tal que s'informi al Govern d'aquests incidents que hi ha a les centrals nuclears, no?

Home, no sé si era necessari que hi hagués un conveni perquè el Consejo de Seguridad Nuclear informi al Govern d'aquelles incidències que hi han, però sí que veiem amb preocupació que es produeixin aquestes incidències. Som coneixedors que el Govern de la Generalitat no té competències en matèria d'energia nuclear, però el que pensem és que el Govern no es pot inhibir davant de la situació que s'ha anat vivint en els darrers temps a les centrals nuclears, tant pel que fa a seguretat pròpia de les instal·lacions com pel que fa a protecció civil de la població.

Respecte a les energies renovables, varem fer també algun apunt a propòsit d'un projecte de decret de regulació de l'energia eòlica i de l'energia solar fotovoltaica, i, en aquest sentit, en les propostes de la moció ens centrem més en l'energia eòlica, en la qual s'ha constatat que el termini de tramitació de les instal·lacions eòliques a Catalunya és molt més llarg que els terminis que es poden donar en qualsevol altra comunitat autònoma. I això el que acaba significant és que el progrés d'implantació d'instal·lacions d'energia eòlica a Catalunya és molt més lent que a qualsevol altra comunitat espanyola. I per això segurament ara en aquest moment, ja ens hi trobàvem abans, però ara continuem trobant-nos a la cua del desenvolupament d'aquesta energia amb relació a les altres comunitats espanyoles.

I, finalment, una altra qüestió –que, en aquest cas, abraça algunes propostes més– és respecte a la situació de la xarxa a Girona pel que fa a dues consideracions: una, primera, l'empresa transportista i les empreses distribuïdores ens van advertir, abans de l'estiu, de la precarietat en què es troba la xarxa, i, per tant, de les possibles dificultats que es poden trobar les comarques gironines pel que fa al subministrament elèctric. I, per tant, demanem al Govern atenció... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*,

posem atenció a aquesta qüestió per tal d'evitar que pugui haver-hi cap ensurt, com ja vàrem tenir a Barcelona l'any passat, no?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo de seguida, senyor president. Fem referència als incidents a la línia de molt alta tensió entre Sentmenat i Bescanó. També demanem al Govern que prengui iniciativa respecte del debat públic que hi ha, i social, sobre com ha de ser la línia ambientalment entre Bescanó i Riudarenes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

I, finalment –i acabo, senyor president–, demanem el suport d'aquest Parlament a l'acord que van signar els governs espanyol i francès el passat mes de juny a Saragossa sobre quin havia de ser el desenvolupament de la línia d'interconnexió entre Espanya i França.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les esmenes presentades, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, conseller..., la virtualitat de la seva moció, diputat, és que ens permet, d'una manera ordenada, d'una manera estructurada, repassar alguns dels elements pendents respecte a la política energètica i la conducta del Govern respecte a aquesta qüestió. Òbviament, no reditarem aquí, no és el tràmit parlamentari per fer-ho, en absolut, el debat, i em cenyiré exclusivament al que és la seva moció.

Li vull dir el següent: nosaltres hi votarem a favor. Fins i tot, si vostè ens donés la desagradable sorpresa que no accepta les nostres esmenes, també li avanço que hi votàrem a favor, perquè té aquesta virtut: ordena sistemàticament alguns dels problemes que plegats haurem de resoldre, però que el Govern haurà d'impulsar.

Vull dir-li, senyor diputat, que, malgrat que li dono la importància que la seva moció té, tenim matisos per plantejar. Si vostè m'ho permet, el punt tercer i setè de la seva moció ens semblen exageradament tous. És aquest brindis al sol que permet, o que intenta més que permet, que intenta que els grups que donen suport al Govern finalment entenguin que poden votar la seva iniciativa. Potser em desmentiran els grups que donen suport al Govern, però sospito que no ho faran. I són per això massa tous, però van en la bona direcció i, per tant, nosaltres la hi votarem.

Per exemple, el punt 4, el punt 4 nosaltres som absolutament escèptics respecte al paper de la Comisión Nacional de Energía, però és un element més sobre el debat, i vostè demana que es tingui en compte. Bé, també hi votarem a favor.

En canvi, hi ha un punt en què sí que nosaltres desitjàriem, senyor diputat, senyor Rodríguez, que vostè tinguis a bé considerar, que és el punt vuitè de la seva proposta, on vostè ve a dir que es prenguin «les mesures necessàries per reduir el temps que requereixen els tràmits per a la implantació de noves centrals eòliques». Aquesta és la qüestió clau. Per què és la qüestió clau? Per l'oportunitat política. El Govern, amb el reglament que en l'àmbit dels parcs eòlics treballa, tracta de respondre aquest tipus de requeriment que vostè fa. Si en lloc de respondre-li o de plantejar ara el torn aquest diputat, ho fes directament els partits que donen suport al Govern, li dirien: «Anem en aquesta direcció –anem en aquesta direcció.» Però és que jo crec que no, no.

I el seu plantejament torna a ser aquest plantejament tou. I jo li faig la següent proposta: si vostès són tan amables, retiren aquest punt i el substitueixen per un punt que estic segur que vostès, senyores i senyors diputats del PP, poden assumir perfectíssimament. Diu: «Apostar decididament per l'energia eòlica,» –crec que hi estem d'acord– «impulsant l'execució dels parcs eòlics ja autoritzats» –ni una passa enrere– «i simplificant la tramitació de noves autoritzacions amb el diàleg necessari amb els territoris afectats, per tal que l'any 2010 l'objectiu de tenir 3.000 quilowatts de potència el puguem assolir. Tinc la impressió, senyor diputat, que aquest punt com nosaltres el redactem, tal com el formulem és bastant més, sincerament, competitiu, si em permet l'expressió, que tal com vostès ho formulen. I li demanaria que admetés vostè la substitució del nostre punt, en aquest apartat número 8.

I després dues qüestions més –ho hem presentat com a esmenes addicionals–, que nosaltres creiem que una moció ben pensada en el seu conjunt ha d'incorporar necessàriament, i que jo –reconec els seus plantejaments– sé que vostè hi està clarament a favor. Diu el primer: «Apostar decididament per l'eficàcia i l'estalvi energètic sense oblidar cap sector», i ara, «amb especial relació amb el sector de l'edificació». No ens podran dir que no.

I, finalment, darrer punt, per acabar amb el temps que m'ha demanat el president –i per una vegada, president, ho farem–: «Impulsar un estudi en matèria de política energètica per tal d'analitzar les alternatives que permetin reduir de manera immediata la dependència del petroli.» Que és un debat que nosaltres no hem tingut mai en aquesta cambra, que és un debat que evidentment no podrem resoldre només en aquesta cambra, però que els diputats i les diputades d'aquesta comissió i de tot el Ple puguin discutir com reduïm aquesta dependència a mi em sembla una bona aportació.

Les tres modestes aportacions, senyor diputat, que li fem crec que milloren una moció que en el seu conjunt és bona, que nosaltres estarem satisfets de votar a favor. I que ens agradaria que vostè considerés la inclusió dels punts que nosaltres li hem presentat.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Jordi Terrades pot intervenir per fixar posició.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em sap greu desmentir el senyor Fernández Teixidó, perquè no votarem ni la proposta de resolució del Partit Popular, ni les esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, entre altres coses, perquè la nostra opinió, totes aquelles qüestions que vostès han plantejat, la proposta de resolució del Grup Popular de Catalunya, i de Convergència i Unió, en aquests moments, el Govern les està fent, fins i tot algunes, com reconeixia el diputat Santi Rodríguez, estan en aquests moments en tràmit de debat parlamentari a la corresponent ponència, en tot allò que fa referència al fet de garantir la qualitat del subministrament elèctric al nostre país. Vostès saben que, en aquests moments, s'està tramitant aquesta llei, que quan el Parlament l'aprovi, doncs, fixarà justament els drets i les obligacions de l'empresa transportista i les empreses distribuïdores que operen al nostre país, a Catalunya, i que serà justament la llei la que acabarà fixant els mitjans materials i personals que haurem de tenir per garantir la prestació eficient i amb qualitat d'aquest servei. Discutirem temes o acordarem temes com el temps de restabliment del servei, etcètera.

Jo, el que no faré serà avançar-me a les conclusions, als treballs de ponència, perquè tot just estem en aquesta fase d'analitzar les propostes que els uns i els altres ens hem fet. Reconeixeran, en qualsevol cas, que els grups que donem suport al Govern també hem presentat ja una bateria d'esmenes importants en aquesta llei, que al nostre entendre milloren i perfeccionen la norma de què ens volem dotar, en la línia justament de les recomanacions que la Comisión Nacional de la Energía feia no fa gaires mesos en un dels informes que va fer respecte a..., quan va analitzar els incidents que es van produir, com tots vostès saben, ara fa un any i pocs mesos a Barcelona.

Pel que fa referència al desplegament de l'energia eòlica i fotovoltaica al nostre país. Nosaltres coincidim amb la preocupació que hi ha en determinats sectors respecte que la tramitació, sobretot dels parcs eòlics, també dels fotovoltaics, però sobretot dels parcs eòlics en aquests darrers anys ha estat farragosa, llarga en el temps i, per tant, des d'aquest punt de vista el Govern ha elaborat una nova norma, un decret que en aquests moments està a exposició pública per tal que els diversos sectors, els diversos grups, les sensibilitats territorials puguin acabar o puguin fer les seves aportacions. El que és segur és que quan sigui aprovat aquest decret permetrà justament això, agilitzar la tramitació, fer que la instal·lació d'energies renovables en el nostre país, doncs, sigui molt més ràpida, no? Sempre amb diàleg amb el territori, les coses s'han de posar allà on es poden posar,

i no podem forçar tampoc aquelles coses que no poden ser. Però en tot cas la voluntat és aquesta.

Respecte a algunes de les altres qüestions que es plantegen a la proposta de resolució. Jo crec que tots coincidim en la preocupació..., tots hem seguit amb preocupació els esdeveniments que s'han produït a les centrals nuclears que estan operant a Catalunya, ho deia el diputat proposant, no el rectificaré perquè és així. Qui té atribuïdes a l'Estat competències en matèria de seguretat nuclear és el Consell de Seguretat Nuclear. També és cert que a la Generalitat de Catalunya el nou Estatut li atribueix competències en matèria de seguretat, sobretot el que fa referència a la protecció civil, i com que aquest Govern està atent i segueix els esdeveniments que es produeixen, ha assignat un protocol, o ha ampliat el protocol existent amb el Consejo de Seguridad Nuclear, justament per seguir *online*, per seguir amb atenció els esdeveniments que es produeixen, per donar seguretat al conjunt del país que les operacions de gestió de les centrals nuclears estan controlades, s'han de fer amb seguretat i s'han de detectar els incidents que es produeixin en el seu temps just. No tots els incidents que reporten al Consell de Seguretat Nuclear són incidents que tinguin a veure amb la seguretat d'aquestes centrals.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyora consellera, des del nostre grup parlamentari, senyor Rodríguez, li anunciem que no donarem suport a la moció que va presentar ara fa uns dies; moció que és conseqüència de la interpel·lació que vostè va fer en un ple el passat 16 de juliol. I no li donem suport, senyor Rodríguez, bàsicament per tres raons; després justificaré el perquè.

La primera seria, doncs, que hi ha una sèrie d'aspectes que vostè toca en aquesta moció que es queden a mitges, entenem nosaltres, pel model energètic que defensem des del nostre grup parlamentari.

Segon aspecte, hi trobem a faltar una sèrie de qüestions que entenem que són molt importants, no?, com podrien ser la recerca i investigació en tot el que fa referència a les polítiques energètiques que ha de dur a terme, doncs, un govern, no?

I l'últim aspecte és que, en el passat debat de política general, a conseqüència d'aquest debat hi va haver una sèrie de propostes de resolució, i entenem que aquestes propostes de resolució, que es van aprovar amb el suport dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, estan més ben travades i, al mateix temps, també entenem que encaixen més en el model que defensem els partits que donem suport al Govern.

Ho he dit diverses vegades en aquest hemicicle, el model que defensem, bàsicament, el resumiria en tres eixos: estalvi i eficiència; impuls dels renovables, i suport a la recerca, desenvolupament i innovació. Aquest últim

aspecte, el de la recerca, és en el que insisteixo, i l'hem trobat a faltar en la seva moció. Entenc que el Govern ja ho està fent bé en aquest sentit; el Govern en col·laboració amb el sector empresarial potencia les feines d'investigació i desenvolupament en el marc de l'Institut de Recerca Energètica de Catalunya, que d'aquí a un temps estarà en funcionament, i també que l'Icaen impulsa, està impulsant un clúster de dotze empreses sobre el negoci de l'eficiència energètica.

A partir d'aquí entenc, doncs, que vostè ja accepta que s'està fent bé la feina, han introduït aquesta sèrie d'aspectes, i bé, hi ha una sèrie de punts que li deia al principi, que provoquen, doncs, que no li votem aquesta moció, ho ha dit el diputat que m'ha precedit. El dilluns que ve farem la segona reunió de ponència sobre la Llei de la qualitat del subministrament elèctric, vostè, si no ho he llegit malament la moció que ha fet el seu grup hi ha diversos punts, vostè toca aquest punt, d'assegurar, vetllar i tenir la garantia del subministrament; posteriorment, en l'aprovació, esperem, de la Llei del subministrament elèctric es faria el desplegament normatiu. I és en base a això, tot plegat, que entenem que en aquesta acció legislativa ja es complirien els objectius que plantegem des del nostre grup parlamentari, tot i que un cop coberta aquesta part legislativa insistim en el fet que cal que es continuï invertint en la xarxa de distribució especialment, bé, davant del dèficit endèmic que patim en aquest tipus d'inversions.

En l'apartat de nuclears és on, doncs, es veu clarament..., i disculpi'm, senyor Santi Rodríguez, no vull fer trampes, perquè, bé, ho diré, la proposta de resolució es va fer posteriorment a la seva moció, i és a partir d'aquí, ho dic, que entenem que la proposta de resolució dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, que fa referència a les nuclears, quan diem que cal garantir, el Ministeri d'Indústria, «la necessitat de garantir la seguretat i, si s'escau, retirar la llicència a les operadores d'aquests centres nuclears», ja supera i molt, permeti-m'ho, senyor Santi Rodríguez, el que vostè es refereix en la seva moció.

Vaig acabant, senyor president. I l'últim aspecte és el de la línia de molt alta tensió. Entenem, entre altres coses, doncs, que és poc concreta, tot i que sí que li haig de dir que és una declaració de bones intencions.

Per part nostra res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Tampoc nosaltres no votarem la seva moció, senyor Rodríguez; en algun cas perquè, com ja se li ha dit, es tracta de qüestions en les quals s'està treballant activament. Generació de renovables, el decret està en exposició pública, que avança. No és una cosa de ferem, farem, és una cosa que en aquests

moments s'està treballant, perquè volem donar resposta a la necessitat de generar aquesta energia.

I, si m'ho permet, les crítiques públiques que han anat sortint bastant simètricament situades em fan pensar que no estem tan equivocats en la seva formulació. O quan vostè diu «adoptem mesures per a la transportista i les distribuïdores». Hi ha un pla d'actuació, i s'estan fent els decrets que ho deriven. I hi ha una eina, que vostè també s'hi refereix, que és fonamental, que és la Llei de garantia del subministrament elèctric.

Vostè aquí fa unes consideracions, i jo li he de fer la següent observació. L'apagada de Barcelona va posar de manifest una actitud negligent per part de les empreses elèctriques en el manteniment de les seves xarxes. Sempre se'ns havia dit que teníem el problema en la generació, i l'apagada ha sigut, va ser per un problema a distribució, i a transport; no ens barallarem, de transport i distribució. Molt bé, doncs, escolti, no es pot negar que si el problema el tenim aquí el que s'ha de fer és fixar unes condicions tècniques, molt raonables per cert, i que aquestes companyies que actuen en règim de monopoli fàctic –en algun cas ni fàctic, en algun cas estricte–, doncs facin allò que ja haurien d'haver fet i pel que ja van ser retribuïdes: tenir la xarxa de transport i de distribució en condicions. I aquí, jo no ho sé, jo no vull formular en termes de conflicte d'interessos, sembla que a vostè el preocupa molt el compte d'explotació de les elèctriques. A nosaltres ens preocupa molt més que una apagada com la que hi va haver no es torni a repetir.

Vostè parla de l'abastament a Girona. Doncs, si hem de garantir el subministrament a Girona, fem-ho, però fem-ho donant-t'hi respostes ben fetes, del segle XXI. Podem parlar d'aprofitar, de generar a Girona, aprofitant íntegrament l'energia produïda, parlem de generació distribuïda, que se'n parla poc en el nostre país. Podem fer de Girona una zona pilot d'estalvi i eficàcia. Ara, si vostè no em volia parlar de Girona i em volia parlar de la MAT, doncs, escolti, nosaltres en el seu dia vam plantejar les alternatives que vam plantejar, posteriorment hi ha hagut un informe Monti, sabem que els estats tenen les atribucions que tenen, i la nostra posició en aquest camp és molt moderada; de fet, és coincident amb la que per unanimitat van aprovar la Diputació de Girona, Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el PSC, demanant el soterrament de la línia. Potser hi ha una diferència: nosaltres ho direm a Girona i aquí.

Vostè parla de les nuclears. Al nostre grup, ja coneix la nostra posició: les centrals nuclears catalanes estan al final de la seva vida útil, i nosaltres al Congrés dels Diputats vam proposar, doncs, establir les dates de tancament i les quantitats que queden lliures d'amortització, que són molts diners –les nuclears catalanes facturem de l'ordre d'un milió i mig d'euros cada dia, d'això un 70 per cent és amortització; quan s'acabarà el termini d'amortització això són recursos que queden lliures, ho dic perquè també es preocupi d'aquests recursos–, nosaltres hem fet una proposta perquè es dediquin a increment de seguretat, a desenvolupament d'energies renovables i a dinamitzar els territoris en els quals hi ha les nuclears, i això fins que arribi el moment del seu tan-

cament. Ens sembla que és una proposta prou raonable, i aquesta és en la línia en la qual ens situem.

En última instància, què estem veient? Que en matèria energètica vostès i nosaltres no coincidim. Potser tampoc no ens hauria de sorprendre. Jo, quan ahir veia, vaig veure el senyor Aznar, correligionari seu, una altra vegada negant l'evidència científica del canvi climàtic, vaig pensar: «Home, sort que visc en una zona del planeta en què la majoria dels governs estan actuant i ja no estan pel "desarrollisme" energètic, ja no estan només per la gestió de l'oferta, només per posar més i més quilowatts. Fan èmfasi en l'estalvi i l'eficiència; rebaixen, fan esforços per rebaixar la seva intensitat energètica; desenvolupen les energies renovables; abandonen les infraestructures que després seran dependents del petroli.» Bé, doncs, escolti, una política energètica com la que nosaltres defensem per al nostre país, que està força allunyada del que vostè ens proposa a la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, pel Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseiller*, ilustres diputados y diputadas, nuestro grupo dará apoyo a la moción presentada por el Grupo Popular, y fundamentalmente porque lo que viene a plantearse en la moción son aspectos, podemos decir, obvios, casi lineales en todos los gobiernos. Es decir, ¿quién no está a favor de garantizar el suministro, quién no está a favor de mejorar la seguridad y quién no está a favor de calcular los costes que conlleva la distribución de la energía eléctrica? Estos planteamientos a nosotros nos parecen razonables, e incluso en los términos..., además que permiten y contribuyen a la aprobación los términos generales en los que se plantea. Es decir, la ausencia de excesivo detallismo nos permite precisamente, pues, coincidir en muchos de ellos.

Garantizar el suministro. Nuestro grupo se ha manifestado aquí en esta cámara a favor de la interconexión entre Francia y la península Ibérica en reiteradas ocasiones, y de ahí que de verdad no acabemos de entender las dudas y las reticencias a expresar la conformidad con el acuerdo suscrito entre los gobiernos de España y Francia en esta materia. Es decir, ¿qué pegas hay, qué problemas hay en que la cámara ratifique un acuerdo que sido suscrito por el Gobierno de España y...? Le dará más apoyo. Es decir, no acabamos de entender esas dudas.

Potenciar la distribución de manera que el suministro energético en la provincia de Gerona quede garantizado. Es un compromiso del *conseller* del 2010; creo recordar que el fijó como uno de los compromisos, que Gerona tendría... Pues también se incorpora aquí, y no acabamos de entender el no.

Las posturas que se hacen en cuanto a la potenciación de la suficiencia energética, es decir, el aseguramiento de la generación, también nos parecen adecuadas. To-

dos conocemos la problemática que está teniendo la tramitación de los parques eólicos, y en este campo, pues, siendo una energía renovable, una energía por la que se está apostando con carácter general tanto por el Gobierno de España como por el Gobierno de Catalunya, tampoco entendemos el no.

Sí que podemos plantear dudas respecto a la energía nuclear. Ahora mismo está en vigor por la moratoria, pendiente de la moratoria, y nuestro grupo parlamentario se ha manifestado reiteradamente sobre la conveniencia de abrir el debate; abrir el debate que encubiertamente plantea el Grupo de Convergència i Unió en una de sus enmiendas, ya que, cuando lo que se está planteando es impulsar un estudio para analizar las diferentes alternativas que permitan reducir la dependencia del petróleo, en realidad lo que se está planteando de matute es el debate o no de la energía nuclear y las distintas alternativas. Nos parece bien; yo creo que ha llegado la hora de plantearlo.

Desde luego, lo que sí tienen que hacer las empresas eléctricas que gestionan las centrales nucleares es ponerlo fácil. En estos momentos lo están poniendo muy difícil. Si un día tras otro hay incidencias, desde luego no será posible jamás abrir este debate en estos momentos, un debate que está abierto en otras partes de Europa y que nosotros no rehuimos.

Es decir, mejorar la seguridad de empresas y trabajadores que están realizando la ejecución de las obras de la línea de la MAT, pues nos parece razonable. Y asegurar la seguridad de los ciudadanos, tal como se plantea en la moción, pues también nos parece razonable en lo que hace referencia a las centrales nucleares.

Un último apartado... Es decir, hemos hablado de los tres pivotes sobre los que giró la interpelación y que se han plasmado en la moción: el primero, que era el de asegurar la distribución eléctrica en la provincia de Gerona; un segundo apartado, que era el relacionado, pues, con garantizar la suficiencia energética con carácter general, y un tercer apartado, que es el del cálculo del coste, que se deduce de las propuestas 4 y 5 de la moción.

Nosotros no vemos mal que se pida un informe a la Comisión Nacional de Energía; de hecho, sería un dato positivo a efectos de valorar los trabajos parlamentarios, en ponencia en estos momentos, del Proyecto de ley en materia de garantía y calidad del suministro eléctrico. Y también no vemos mal que se haga una valoración de las inversiones y costos, pero no tanto por la cuenta de explotación de las eléctricas, sino por la repercusión que pueda tener en las tarifas de los ciudadanos, y eso sí que sería conveniente analizarlo. Son dos cosas diferentes.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El senyor Rodríguez es pot posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Bé, els plantejaments que s'han fet respecte de la moció presentada no els po-

dré, ni molt menys, respondre tots –tampoc és l'objecte d'aquest torn, que és posicionar-se sobre les esmenes–, però sí que volia fer tres apunts breus, no?

En primer lloc, se'ns diu que tot el que es planteja en la moció s'està fent tot, no? Escolti'm, si ho plantejem en la moció és perquè creiem que no s'està fent tot i que podem col·laborar amb el Govern a impulsar determinades coses que creiem i que entenem que no s'estan fent del tot correctament, no?

Pel que fa a la qualitat del subministrament elèctric, evidentment sabem què hi ha en tràmit parlamentari; el diputat que els parla és membre de la ponència, junt amb vostès, que estem tractant aquesta llei. El que els demanem és, escolti'm, el Govern tenia la potestat de demanar un informe a la Comissió Nacional de l'Energia sobre el contingut de la llei, i no ho va fer. L'altra possibilitat és que la demani el Parlament. De fet, el Parlament ja vàrem demanar la compareixença de la presidenta de la Comissió Nacional de l'Energia, i es va negar a assistir al Parlament per donar la seva visió sobre la llei, donant-nos l'opció de dir: «Escoltin, demanin-nos un informe, i nosaltres els el farem gustosament.»

I quan els diem: «Escolti'm, ens preocupa la relació entre les inversions i el finançament que pot significar la llei», no és perquè ens preocupi el compte d'explotació de les empreses, sinó perquè, com vostès saben perfectament, les activitats que desenvolupen les empreses després estan retribuïdes via tarifa, i una de les coses que apunta la Comissió Nacional de l'Energia és, escolti'm, les comunitats autònomes poden fer les exigències a les empreses distribuïdores que tinguin per convenients, però la retribució d'aquestes inversions ha d'anar a càrrec dels ciutadans i de les empreses que estiguin en aquella comunitat autònoma. Això és el que ens preocupa, com deia molt bé el senyor Domingo, això és el que ens preocupa, quina serà la repercussió d'aquesta llei sobre les tarifes que pagaran els ciutadans, especialment en un moment com l'actual, de crisi econòmica.

Respecte a l'energia èdica, si posem el tema que posem en la moció és perquè ens dóna la impressió que el decret que hi ha en aquest moment sobre la taula no serveix per agilitzar els tràmits; al contrari, restringeix més les possibilitats de desenvolupament de l'energia èdica a Catalunya. I per això ho hem posat en la moció.

El portaveu d'Esquerra Republicana, el senyor Quera, ens diu: «Escolti'm, no li ho votem perquè no hi ha una d'aquelles coses que nosaltres considerem necessàries.» No, no, és que no hi han moltes coses que nosaltres també considerem necessàries...

El president

Senyor Rodríguez, les esmenes...

El Sr. Rodríguez i Serra

...però en la moció –acabo immediatament– hi afegim, hi posem allò que va ser objecte de debat a la interpel·lació: recerca i desenvolupament; per cert, recerca i desenvolupament que no hi són, en el Pla de recerca i desenvolupament del seu Govern.

Finalment, senyor Teixidó, les propostes són toves, però és que preferim intentar arribar a un acord tou que no pas a una moció contundent i que queda en l'oblit de l'hemeroteca. No obstant això, estem en condicions d'acceptar, perquè les compartim, les esmenes que ens proposa el Grup de Convergència i Unió, però també som plenament conscients que el resultat de la votació acabarà sent exactament el mateix.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Passaríem, doncs, a la votació d'aquesta moció.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model lingüístic per a la universitat (tram. 302-00122/08)

La següent moció, que és el quinzè punt de l'ordre del dia, és sobre el model lingüístic per a la universitat. La presenta, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

(Pausa.)

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. En el intervalo de la interpe-lación de julio que hacíamos sobre el modelo lingüístico para la universidad catalana, cuatro rectores de universidades de Madrid y de Cataluña se han reunido con la feliz idea de vivir voluntades para disolver desencuentros y levantar todas aquellas barreras, de todo tipo, que obstaculizaban la colaboración interuniversitaria, incluida también la lingüística.

De hecho, la mayoría de rectores de las universidades catalanas están en desacuerdo con la pretensión de la *conselleria* de Innovación, Universidades y Empresa de elegir o exigir el nivel C de catalán.

En un encuentro de los cuatro rectores de las universidades Autónoma de Madrid, Autónoma de Barcelona, Carlos III de Madrid, Pompeu Fabra de Barcelona acordaron no poner trabas a la movilidad del profesorado y hacer valer el sentido común.

Algunas declaraciones: «Es irrazonable exigir el nivel C cuando un profesor se incorpora y si queremos tener centros abiertos al mundo.» Sostuvo el rector de la Universidad Pompeu Fabra, Josep Joan Moreso, quien ejerció de anfitrión en la reunión de trabajo de los equipos directivos de la alianza denominada A4U, celebrada en la sede de esta facultad.

Por su parte, el rector de la Universidad Autónoma de Barcelona, Lluís Ferrer, suscribió las palabras de su colega y se dirigió al profesor foráneo diciendo: «Si us-

ted llega a la Universidad Autónoma de Barcelona por méritos académicos y se queda por un largo tiempo, le ayudaremos a aprender el catalán sin que sea un requisito; si es de forma temporal, hay cursos más sencillos, también gratuitos.»

Los rectores madrileños aplaudieron este talante y dijeron: «Esta postura me parece que es lo más racional porque supone respetar el derecho de todas las personas dentro de un ambiente de tolerancia y de respeto hacia el catalán. Si yo fuera rector en Cataluña, seguramente aplicaría esta política.» Dijo el rector de la Universidad Carlos III de Madrid, Daniel Peña.

Decía en esta tribuna, el pasado mes de julio, a propósito de la interpelación que ha dado paso a esta moción..., decía: «La universidad como institución educativa dedicada a la enseñanza superior y a la investigación debe tener la excelencia como criterio de selección de sus docentes, lo cual no implica que el tener el nivel C excluya la excelencia, pero puede impedir que profesores excelentes sin ese requisito queden excluidos.»

Y afirmo ahora: la situación ideal es que todos ellos dominen el catalán, pero para alcanzarlo, quizás, lo mejor sería dejarse llevar por lo que dice aquel refrán «con el roce, llega el cariño».

No es sólo el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, son responsables serios de instituciones universitarias quienes consideran la imposición el peor camino del conocimiento, el intercambio y la cooperación.

Por eso, los puntos de la moción que instamos desde este Parlamento a que cumpla el Gobierno nos parecen de sentido común y son tres, que paso a relatar.

«Primer punto. Dejar sin efecto el acuerdo entre el Departamento de Innovación, Universidades y Empresas y el Consejo Interuniversitario de Cataluña, por el que se exige a catedráticos, profesores titulares, agregados, lectores y asociados que trabajan en Cataluña la acreditación del título de nivel C, extendido por la Secretaría de Política Lingüística, u otros diplomas o certificados equivalentes para poder ejercer la docencia.

»Dos. Facilitar e incentivar mediante planes específicos el aprendizaje voluntario de la lengua catalana y castellana entre aquellos profesores universitarios con un conocimiento insuficiente de ellas.

»Tres. Constatar que tanto el catalán como el castellano son lenguas oficiales de la universidad catalana, pudiéndose utilizar discrecionalmente por alumnos, profesores y personal no docente.»

Espero que el Grupo Socialista, aquí a mi izquierda, al menos vote a favor de los puntos dos y tres de esta moción, donde pido incentivar el aprendizaje de catalán y castellano y, como lenguas oficiales de la universidad que son, puedan utilizarse indiscriminadamente con total libertad.

Si, como nos tememos, votan en contra, vamos a exigir un día sí y otro también que, además de votar aquí contra una de las lenguas, se lo digan a sus militantes castellano-hablantes en Cornellà, Rubí, Santa Coloma,

etcétera, a la hora de venir las elecciones, en los mítines, etcétera –etcétera.

Sé que, en este caso, sueño despierto; pero, Ciudadanos, si no pudiera soñar, qué podríamos hacer.

Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Senyor diputat, vostè ens presenta una moció que busca un propòsit amb el qual no estem d'acord, perquè ens sembla que, dintre de les poques iniciatives que el Govern té en matèria lingüística, almenys, un dia que en fa una que, a més a més, ens sembla que és prou encertada perquè no demana res que no es demani en altres àmbits de la vida d'aquest país, ens sembla, òbviament, que no podem estar d'acord amb la seva moció.

D'altra banda, també, en l'articulat que vostè ens ha llegit, hi ha algunes obvietats i ens sembla que legislar sobre obvietats no és la feina del Parlament.

Però, sobretot, senyor Robles, el que no compartim és no l'esperit, sinó la música de fons que les seves iniciatives en la matèria lingüística –parlant d'universitat o parlant de qualsevol altre àmbit, però ara ens toca parlar de la universitat–..., és una música que no compartim i que, més aviat, combatem.

I és que, sense dir-ho, vostès insinuen que el català és una mena de nosa, una mena de destorb a la pràctica universitària, a la investigació, a l'excel·lència; no ho diuen però, efectivament, el que es desprèn de tanta tossuderia a no voler exigir un nivell C de català a gent que està treballant a les universitats del país, el que es desprèn és que sembla que sigui una mena de nosa que costa molt de treure's de sobre i que dificulta no sé què.

De manera que hi ha un prejudici sobre la llengua catalana que no podem compartir de cap de les maneres. Hi ha un prejudici pel fet que el català sigui efectivament llengua vehicular a la universitat en diferents àmbits i en diferents accions. Però, sobretot, hi ha –una vegada més– una falsedat en el plantejament; no només la falsedat que vostès repeteixen sempre que poden, que és la d'arrugar-se la representació de la Catalunya castellanoparlant, en nom de la qual vostès parlen... Escoltin, de votants castellanoparlants, en tenim tots els grups d'aquesta cambra, no només vostès. En tenim tots i, per tant, tots podem parlar en representació, perquè són catalans exactament igual que la resta. Per tant, no són vostès...

Però, no em referia a aquesta falsedat, sinó a un altre tipus de falsedat i és que vénen a dir que el problema de la recerca d'aquest país no és de la infraestructura, no són les inversions del Govern, sinó que és la llengua. I que la llengua és un obstacle perquè puguem fer recerca de nivell, perquè puguem atraure o poder ser atractius o

seductors a gent que no parla ni el català ni el castellà perquè vinguin en els nostres grups de recerca de les nostres universitats.

Miri, senyor Robles, quan hi ha excel·lència, no és problema la llengua, no és problema res; quan hi ha mediocritat, és problema tot –la llengua, les matemàtiques i la calefacció. Però, quan hi ha excel·lència, no hi ha cap problema.

I li posaré –i amb això acabaré– un exemple que ve de la Universitat de Girona, del grup de recerca que dirigeix el professor Miquel Duran. Ell ho va explicar recentment en els premis Blocs Catalunya, que van tenir lloc a Girona, en una sessió molt il·lustrativa que desmenteix exactament això que vostè diu.

Ell dirigeix un grup de recerca sobre un tema tan complicat –en què la matèria lingüística, segons vostès, seria un greu problema– com és el modelatge molecular i la metodologia mecanoquàntica.

Doncs, miri, aquest grup de recerca, en què hi ha russos, en què hi ha ucraïnesos, en què hi ha gent de països del Caucas, que hi ha gent d'altres parts d'Europa, la llengua normal, franca entre ells, és el català. I la llengua catalana no és en absolut cap obstacle perquè un grup de recerca de la Universitat de Girona, de química molecular, de química quàntica, pugui treballar perquè, evidentment, fan recerca en anglès, fan recerca en castellà, però la llengua catalana és obvi que, en aquest cas, és un vehicle que ajuda al treball de recerca d'aquest grup. Al contrari, no el dificulta, l'ajuda perquè, al costat dels grups de recerca, al costat de les universitats, al costat de la gent que hem d'atreure cap aquí, hi ha també factors de comprensió, d'interrelació en el país. I, en aquest país que els acull, la llengua pròpia és el català.

I això és a l'Estatut, això és la llei, això és la voluntat de la majoria dels ciutadans d'aquest país. I els demanaria –i, per això, votarem en contra de la seva moció– que ho tinguessin en compte quan presentin aquest tipus d'iniciatives.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats. Senyor Robles, vostès no es cansen –una i mil vegades–, a través de preguntes, d'interpel·lacions i de mocions totes monotemàtiques sobre la llengua.

Un acaba pensant que, a més de provocadors, vostès –i dit amb tot el respecte– són uns obsessos. I les obsessions, a vegades, acaben matant la lògica i la racionalitat de les coses.

Vostès, en aquesta moció, demanen de deixar sense efecte l'exigència de tenir suficiència lingüística en ca-

talà a catedràtics, professors, agregats, lectors, associats a les universitats.

És com si diguessin: «Escoltin, no apliquin les lleis, no apliquin l'Estatut, no apliquin la Llei de política lingüística, no compleixin la Llei d'universitats de Catalunya.»

Vostè sap que, basat precisament en l'Estatut, en la Llei de política lingüística i en la Llei d'universitats, el Consell Interuniversitari de Catalunya, que és l'òrgan de coordinació del sistema universitari, fixa a nivell de suficiència lingüística els professors i, per tant, el Govern respecta aquesta autonomia i no pot anul·lar, de fet, un acord pres legítimament per un òrgan col·legiat del qual depèn aquest tema de les suficiències en matèria de docència a les nostres universitats.

Vostè diu, en el segon punt, que «el Govern hauria de facilitar i incentivar plans d'aprenentatge voluntari de la llengua catalana i castellana.» Vostè considera seriosament que el Govern ha de motivar això, que no és lògic que els professors, a casa nostra, sàpiguen..., tinguin el mínim de coneixements suficients de castellà i de català per ensenyar? Li ha de demanar al Govern que ajudi a l'aprenentatge del castellà als professors que ensenyen aquí? Que ajudi a l'aprenentatge del català en aquest nivell de suficiència que demana el Consell Interuniversitari? Això s'ha de motivar encara? No hi és això?

Demana també que hi hagi el reconeixement de l'estatus oficial del català i el castellà a la universitat. Però, escolti, si això surt a l'Estatut, això; no ho ha de reconèixer, ja ho són d'oficials, el català i el castellà, en aquest país nostre.

I vostè sap que a l'Estatut hi ha un article –l'article 35– que diu que «el català s'ha d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament universitari i no universitari.» Això, ho diu, ho diu l'Estatut. I ho vam aprovar en una de les mocions..., en una de les resolucions en el debat de política general de fa pocs dies, que hem d'assumir –nosaltres també– aquesta particularitat de l'ús de la llengua –l'ús normal del català– en el nostre ensenyament universitari i extrauniversitari.

Per tant, nosaltres votarem en contra, evidentment, de la seva moció i voldria acabar, senzillament, senyor Robles, advertint i recordant allò que li deia al començament: els professionals consideren que l'obsessió és com una mena de patologia que, si esdevé crònica –i penso que és una mica el seu cas–, pot ser perillosa. En el seu cas, dir que ens ocupa o ens preocupa que pugui trencar –aquesta obsessió– o, si més no, afectar la convivència lingüística a Catalunya; una realitat, senyor Robles, que no ha estat fàcil d'aconseguir a casa nostra i que penso que entre tots hauríem de preservar. Nosaltres –li asseguro– que ens esforçarem per preservar aquesta convivència.

Poden ser obsessos en altres coses, senyor Robles, però, si us plau, no ho siguin amb la llengua que és una eina de convivència.

Gràcies, senyor president. Senyors diputats.

El president

La senyora Maria Àngels Cabacés, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

(El Sr. Robles demana per parlar.)

Senyor Robles?

El Sr. Robles Almeida

¿Tendría treinta segundos?

El president

Quinze, va.

El Sr. Robles Almeida

Mire, señor Balcells, el catalanismo ha convertido –por lo que veo– cualquier disidencia al nacionalismo en una patología. Es una grave consecuencia.

Nos llama «provocadores» y «obsesos». ¿Se atrevería a llamar «provocadoras» y «obsesas» a las mujeres que, durante años, han pedido la igualdad de voto con los hombres? ¿Nos atreveríamos a llamar «obsesos» a todo el movimiento catalanista que, durante años –durante años–, ha pedido lengua materna en catalán porque Franco no le dejaba? ¿Es que, acaso, por pedir un derecho, nos convertimos en enfermos?

Rebata –rebata– mis argumentaciones y...

El president

Trenta segons, senyor Robles, gràcies.

El Sr. Robles Almeida

...no me insulte.

Gracias.

El president

Senyor Balcells, ni un més de trenta tampoc, eh?

El Sr. Balcells Gené

Senyor Robles, el diccionari diu: «Obsessió: Apodament de l'esperit per una idea, una preocupació persistent.» Penso que és vostè el que té..., en el cas de la llengua és aplicable a la seva preocupació. Per això, en dic «obsessió», fent ús de la definició del diccionari.

El president

Senyora Cabasés, pot començar.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, avui el senyor Robles ens presenta una moció i, doncs, de la seva lectura se'n desprèn, si m'ho permet, que a més a més vostè no llegeix massa bé les normatiues, perquè li recomano que llegeixi més acuradament la Llei d'universitats de Catalunya.

Miri, en concret li recomano que llegeixi els articles 121 i 129, segons els quals ens descriu que el Consell Interuniversitari de Catalunya, a més a més de ser l'òrgan que coordina el sistema universitari català, és l'organisme que assessora el Govern en matèria d'universitats. A més a més ens diu que la Junta del Consell és l'òrgan que gestiona les funcions que li encomana la LLUC. I, miri, sap per qui està formada la junta del consell? Està formada per vuit rectors d'universitats públiques, tres rectors d'universitats privades, sis presidents de consells socials i sis membres del Departament d'Universitats, Innovació i Empresa. Per tant, com pot veure, majoritàriament una composició universitària.

Per tant, com ens demana que el Govern anul·li un acord pres en el si del mateix organisme que justament l'està assessorant i que majoritàriament està format, doncs, per universitats.

Les universitats, en l'exercici de la seva autonomia universitària, poden prendre aquelles decisions que creguin oportunes en el si del Consell Interuniversitari i evidentment sota el marc de la legislació vigent. I, doncs, aquest acord al qual vostè fa esment, doncs, s'ha pres a tenor de l'article 6.4 de la Llei d'universitats de Catalunya. Un acord que marca i concreta, doncs, un nivell requerit en els processos de selecció del professorat permanent de les universitats, ho repeteixo, permanent, senyor Robles, que volen romandre a Catalunya i li llegeixo clarament: «Es de suficiència de coneixements de la llengua catalana que preveu garantir la capacitat d'usar el català per comunicar-se satisfactòriament de manera oral i escrita.» Fixi's, es demana el certificat de català per a la docència i, com vostè sap, està homologat, als seus votants també els explica que no fa distinció de classes, que si a un simple administratiu se li demana aquest certificat, no el demanarem a una altra escala de l'Administració pública com és el professorat permanent de les universitats catalanes, també els ho explica.

Miri, a més a més, és un acord prou ampli i prou flexible, perquè a més a més deixa dos anys a tots aquells professors que tenen contractes temporals i, per tant, durant aquests dos anys poden assolir aquest nivell i en queden exceptuats efectivament el professorat visitant, l'emèrit i el professorat que desenvolupi una activitat acadèmica honorària.

Miri, si tenim en compte que al nostre sistema universitari català el 85 per cent d'estudiants de grau són catalans, aquest acord el que fa és reconèixer el dret dels estudiants, un dret que també se'l mereixen i que també és important. I a més a més el reconeixement que la llengua catalana és l'eix vertebrador de la tota la diversitat universitària. I aquest fet és compatible evidentment amb l'ús del castellà, de l'anglès i de qualsevol altra llengua que s'usi en qualsevol titulació universitària del nostre sistema universitari català.

Miri, és un acord que garanteix la protecció mínima del català en un entorn altament dominat pel castellà i en una situació difícil d'internacionalització, difícil i necessària per a les nostres universitats.

Miri, senyor Robles, a les nostres universitats catalanes –i li ho dic per experiència–, doncs, l'ús del català en

molts casos és insuficient, i en molts casos és fins i tot residual –residual. I això passa fins i tot amb la normativa vigent.

Ara es demana una obvietat, miri, que a les universitats catalanes es faci docència en català, ja no li parlo de la recerca, que a Itàlia es fa la docència en italià i així podria esmentar-li qualsevol dels països que poguéssim dir.

Miri, però malgrat el català –malgrat el català–, vénen a Catalunya estudiants d'arreu del món, tenim més de quatre mil estudiants d'Erasmus que ens van venir el curs passat, tenim més de quatre mil estudiant que han vingut a fer curs de màster, tenim molts estudiants d'arreu de l'Estat espanyol que volen venir a estudiar a les nostres universitats catalanes, malgrat el català. Per què? Perquè tenim unes universitats excel·lents que saben utilitzar totes les seves eines i en especial el català.

Jo, senyor Robles, tinc moltes coses per dir-li però tinc molt poc temps i el que sí que li voldria dir és que esmercéss els seus esforços a més a més per garantir que la llengua de la ciència a Catalunya sigui també el català, per esmerçar els esforços perquè tots aquells projectes, aquells textos, aquelles línies d'investigació que es fan aquí a Catalunya, doncs, que siguin reconegudes igualment si es fan en català.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cabasés Piqué

I, senyor Robles, li vull transmetre..., i perdoni, senyor president, li vull transmetre el meu sentiment que crec que és el sentiment de moltes diputades i diputats d'aquesta cambra: estem cansats, cansats del seu discurs demagog i del seu discurs feble que només té una línia argumental...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cabasés Piqué

Li recomano, senyor Robles, que en una pròxima intervenció ens ho faci en català o en aranès.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyors Robles, Déu n'hi do, eh?, Déu n'hi do, després de la intervenció que acabem d'escoltar. Escolti'm, miri, cada diputat i diputada podem estar cansats de moltes coses, de moltes coses, però aquí no venim a explicar les nostres frustracions personals. Hi ha una patologia, senyor Balcells, que és la pitjor que pot haver-hi en

una democràcia, que és la patologia del silenci. En una democràcia –en una democràcia–, a diferència d'una dictadura, res és motiu de silenci, tot és motiu de debat polític, i el que s'ha de debatre són les idees i no les persones. Tothom tenim les nostres obsessions, vostè també té les seves, segur, i jo tinc les meves, tothom tenim les nostres obsessions, però aquí venim a parlar d'arguments.

Mireu, dues idees bàsiques per què votarem a favor, a més, amb tota la convicció, amb tota l'obsessió i amb tota la capacitat, per què votarem a favor de la moció. (*Remor de veus.*) Primer, per l'excel·lència del sistema educatiu superior català i, segon, per sentit comú.

I permeteu-me que comenci pel sentit comú, és que han estat els mateixos rectors de les universitats que han dit que no ho aplicaran, això. També aplicarem aquestes obsessions als rectors de les universitats? Ho han dit..., els vuit rectors de les universitats catalanes han dit que no aplicaran aquesta normativa, perquè el que diu no és que sàpiguen català o que es fomenti saber català, que nosaltres estem d'acord que es fomenti el coneixement del català, el que diu és que se'ls exigirà el nivell C. Per cert, la majoria de vostès no el tenen –la majoria de vostès no el tenen–, i estan asseguts aquí, la majoria de la gent que seu en aquestes bancades, començant pel president de la Generalitat no el té, i estan asseguts. Ara, això sí, demanem als professors de la universitat com a condició *sine qua non* que el tinguin, més enllà de les capacitats professionals.

I aquí vaig al tema de l'excel·lència professional. Podem dir el que vulguem, no tenim una universitat de qualitat a casa nostra, de les dues-centes millors universitats del món, les dues-centes millors, no apareix cap ni una de les universitats catalanes, ni espanyoles, per descomptat, per descomptat ni espanyoles. (*Rialles.*) Ni de la resta d'Espanya. No, el problema no és la llengua, deixin-me que els ho expliqui –deixin-me que els ho expliqui–, no es posin nerviosos, ara els ho explico. No hi ha cap de les universitats.

Què hem de fer? El que hem de fer és internacionalitzar encara més la nostra universitat, ho està fent Holanda, ho està fent Dinamarca, i no demanen nivell C d'holandès o de danès, i no són menys..., no estimen menys el seu país. I perquè m'entengui la gent d'Esquerra Republicana, el que necessita la nostra universitat són bons professionals i no grans patriotes –el que necessita la nostra universitat són bons professionals i no grans patriotes. (*Remor de veus.*)

El vicepresident

Si us plau...

El Sr. López i Rueda

Què he de fer per atreure els millors professors? Per atreure els millors professors el que hem de fomentar..., i ho direm una i una altra vegada, el que hem de fomentar sobretot és l'anglès –l'anglès– a les nostres universitats. Si volem fomentar la internacionalització, si volem atreure els millors, siguin d'aquí o siguin d'allà, perquè amb aquesta normativa aconseguirem una cosa, que cap

premi Nobel –cap premi Nobel–, que estigui viu, per descomptat, podria venir a donar classes a la universitat de forma fixa. Amb aquesta normativa, no.

I, per sentit comú. Fixi's, una excepció que posaven i que posa la normativa, l'excepció, l'obsessió com sempre, diuen: «No és un tema contra el castellà.» Clar que és un tema contra el castellà, l'excepció que posaven. «No, es pot donar una tercera llengua.» És a dir, en qualsevol de les llengües menys en castellà. Això em recordava el decret de batxillerat que ens deia que vehicular podria ser el català o una tercera llengua, és a dir, qualsevol llengua podria ser vehicular a excepció del castellà.

I, com li comentava, no és cap obsessió de cap dels grups parlamentaris, han estat les mateixes universitats de Catalunya, els mateixos rectors que han dit d'aquesta normativa que era una normativa que creava barreres, una normativa que no assegurava l'excel·lència de la nostra universitat i una normativa que posava fre a la internacionalització de la nostra universitat.

Per això, perquè estem amb la gent que està treballant, que coneix veritablement la universitat, perquè estem amb els rectors, perquè estem amb la gent que treballa a la universitat que nosaltres hi votarem a favor, per sentit comú com els deia, però sobretot perquè necessitem donar un impuls a l'excel·lència educativa de les universitats de casa nostra.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, segurament no sorprendré a ningú si dic que el nostre grup votarà en contra d'aquesta moció. I el cansament és cert perquè és que el Grup Mixt ens té acostumats ple rere ple –i, si no m'equivoco, en aquest ple dues vegades– a parlar de política lingüística, i es neguen a qualsevol mesura d'impuls de la nostra llengua. I és així, utilitzant qualsevol argument. Però la seva dèria i la seva obsessió no tenen límits i penso sincerament que els haurien de tenir per tal de respectar la voluntat d'un país que ha viscut en pau durant molt de temps, en clau de política lingüística. I vostès provoquen artificialment aquesta guerra.

Entrant en el cas concret de la política universitària, resumidament podríem dir que votarem en contra dels punts de la moció, per moltes coses, però en concret, del primer punt, perquè és impropedient i perquè és irrespectuós amb l'autonomia universitària. Pel segon punt, perquè evidencia o la ignorància sobre les actuacions que fan les universitats per promoure el coneixement de les llengües o si no per la manca de respecte de la tasca que estan fent precisament les universitats en aquest sentit. I el tercer punt, per innecessari i reiteratiu.

I entraré a explicar-me: vostès volen deixar sense efecte un acord que ha pres el Consell Interuniversitari de Catalunya, que és un òrgan de coordinació entre les universitats. Vostès han sentit parlar d'autonomia universitària? M'està dient que tots els rectors hi estan en contra? Però si són ells els que han decidit voluntàriament prendre aquest acord. O sigui, creuen que poden votar una moció que anul·li un acord que les universitats han pres conjuntament i voluntàriament en el si d'aquest marc? Perquè les universitats tenen capacitat d'autogovern, estem dient obvietats tota l'estona, però sembla que no les coneguem. Precisament l'únic límit que tenen és respectar l'Estatut i les lleis.

Tornem-ho a dir, el català és la llengua pròpia de Catalunya, tal com diu l'article 6 de l'Estatut d'autonomia, i sabem que no els agrada, ens ho han dit mil vegades. Però a nosaltres sí, i també a la ciutadania d'aquest país, que per alguna cosa l'ha votat. I l'Estatut també afecta les universitats. Però, a més a més, també reconeix que el professorat i l'alumnat dels centres tenen dret a expressar-se en la llengua oficial que desitgin, per tant aquest acord garanteix el coneixement, però no l'ús. Per tant, vostè no sé què em parlava de llengua vehicular o l'anglès, quan aquest acord el que demana és que coneguim el català, no que l'utilitzin, perquè poden triar en quina llengua s'expressin millor.

Però algú em pot explicar com, per exemple, jo que sóc alumne de la Universitat de Barcelona, algú em pot garantir el dret d'examinar-me en català si els professors no m'entenen? Com em garanteixen aquest dret? A mi que algú m'ho expliqui. Algun requisit hem de posar.

Des del nostre grup, per tant, defensem aquest context global i que en el context global de la internacionalització de l'educació superior la presència de la nostra llengua en l'espai acadèmic ha de tenir una importància fonamental, si no volem reduir la cultura i la llengua catalanes a l'àmbit domèstic o folklòric a què les van relegar durant tants anys. Aquest ha de poder ser un instrument de producció cultural i científica de primer nivell en igualtat de condicions amb les altres llengües i amb el castellà, com fa qualsevol país avançat, com fan també Holanda o Dinamarca amb les seves pròpies llengües.

A més a més, des de l'aprovació de la LOU, que preveu el sistema centralitzat de selecció de professors a nivell estatal, necessitem precisament aquests mecanismes per garantir que protegeixin els drets dels estudiants a fer servir la seva llengua.

Des de fa temps que les universitats tenen capacitat d'autogovernar-se i ja havien establert elles soles, amb iniciativa pròpia de cada universitat, aquests mecanismes per garantir l'aprenentatge del català.

A més a més, aquest acord és prou flexible com perquè cada universitat s'adapti a la seva realitat i a les necessitats concretes, per tant, cap professor es queda fora per aquesta garantia, no s'aplica als professors visitants o als investigadors que es dediquen a la investigació estrictament, es preveu un període d'adaptació i d'aprenentatge. És a dir, el sentit comú és el que diu aquest acord, el sentit comú és que si es té la intenció

de contractar professorat de forma permanent, establim mecanismes perquè entenguin i comprenguin l'alumnat que vol exercir el seu dret a parlar en català.

Per tant, des d'Iniciativa - Esquerra Unida defensem una universitat oberta, que aculli la gent que ve de fora i puguem viure amb normalitat, com qualsevol país normal i avançat, l'arribada de persones de fora amb el fet de tenir una llengua pròpia. I això és el que fan les nostres universitats. No cal que vinguem des del Parlament a dir-los res. Elles coneixen les seves necessitats i també el nostre ordenament jurídic. I, per això, no cal que aquest Parlament els hagi de dir que fomentin cursos o quines són les llengües oficials del nostre país.

Per tot això, votarem en contra de la moció.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. *(Veus de fons.)* Senyor Robles, per quin motiu em demana la paraula?

El Sr. Robles Almeida

Por alusiones directas que rozan el insulto.

(El vicepresident primer dóna la paraula al Sr. Robles Almeida.)

Miren, yo no sé quién ha provocado esta guerra. Es que yo no veo ninguna guerra por ninguna parte. Ciudadanos elige la agencia que quiere elegir, están actuando como patronos incluso de nuestros pensamientos. ¡Ya está bien! No provocamos nada, solo exigimos unos derechos que queremos o consideramos justos y nada más.

En todo caso, no podemos decir en un sistema democrático que estamos cansados de las ideas de los demás. En todo caso, nos podemos sentir cansados, pero no decirlo, porque también nosotros podríamos sentirnos cansados de otras cosas, pero no lo decimos. Estamos en un sistema democrático. Nada más.

El president

Procedim, doncs, a la votació d'aquesta moció sobre el model lingüístic.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 15 vots a favor i 115 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de suport a les famílies durant la crisi econòmica (tram. 302-00123/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de suport a les famílies durant la crisi econòmica, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries... *(Remor de veus. Pausa.)* Senyor Cleries... *(Veus de fons.)* Ah, doncs..., senyora Marta Alòs, té la paraula. Perdoni.

La Sra. Alòs Lòpez

Gràcies, president. Senyors i senyores diputats, el grup majoritari al Parlament presentem avui aquesta moció amb un únic objectiu, que és a la vegada un dels motius que sempre han mogut Convergència i Unió a fer política: treballar per la gent, per tant, també fer que les famílies del nostre país gaudeixin del suport que s'espera de la nostra classe política, de la classe política d'aquest país.

Sovint parlem, i ho hem de seguir fent, dels milions d'euros que necessitem per a infraestructures. I reitero que ho hem de seguir fent, acompanyant-ho de la inversió necessària per a poder passar del paper a la realitat més tangible. Tanmateix, a voltes al nostre país oblidem també una infraestructura social que és bàsica, que és cabdal, que és el nucli familiar, la família. Malauradament, i ho sabem, no tothom té el mateix concepte ni la mateixa opinió ni li dóna la mateixa importància.

Ja els ho va avançar el diputat Cleries en la interpellació del mes de juliol i ho va tornar a repetir ahir durant la seva interpellació, que aprofito per dir que va ser brillant –almenys jo ho vaig veure així–: vostès tenen un concepte molt esbiaixat del que significa ajudar i donar suport, i es demostra en moltes coses, doncs, que vostès tenen responsabilitat. Perquè vostès, seguint el motiu pel qual nosaltres presentem avui aquesta moció, fallen, precisament, en tot allò que posaven l'accent, el punt, quan estaven a l'oposició. I no ho diu només la gent de Convergència i Unió, no ho diu només la interpellació que va fer el diputat Cleries, ho diuen, senyors i senyores del Govern, aquells que moltes vegades ho pateixen. Repassin hemeroteques, parlin amb la gent, comparin el que deien i el que ara diuen i facin, si us plau, un gest de contrició.

Llançar salves al vent està demostrat que no serveix per a res, perquè després, passar del paper on hi ha escrit un llarg llistat de promeses electorals a l'obligació de després haver-les de complir, com hem comprovat, hi ha una separació insondable. Llistar tot el que van dir que farien i que no han fet és molt cansat i, si m'ho permeten, com que ja és tard, els ho estalviaré, perquè tothom és prou coneixedor de la crua realitat.

Nosaltres, que ja fa anys i panys que parlem de la Catalunya social..., recorden allò de «Catalunya serà social...» *(Veus de fons.)* No se sent...? *(Veus de fons.)* Perdó, president... Recorden allò de «Catalunya serà social o no serà»? Recorden qui ho va dir i els anys que fa que nosaltres ho diem? Nosaltres, que quan governàvem vam posar en pràctica polítiques d'ajuts a les famílies i fidels a les iniciatives, a aquella iniciativa, a aquella proposició de llei d'ajuts a les famílies que vam presentar l'any 2005 i que vostès no van aprovar, presentem avui una moció que engloba, actualitzant-los, els mateixos punts que nosaltres presentàvem en aquella proposició de llei; una moció que pretén donar eines suficients a aquells que més ho necessiten de les persones que passen situacions de dificultat.

Demanem la creació, d'una vegada per totes, del Fons de garantia per impagament de pensions d'aliments o compensatòries, que s'arrossega des de l'any 2004;

prestacions reals, que ajudin les famílies nombroses i les famílies monoparentals amb fills a càrrec d'una edat compresa entre zero i vuit anys. Això també em recorda una promesa electoral: de zero a vuit anys.

La moció també parla de les prestacions en les adopcions o acolliment preadoptiu de dos, tres o més fills.

Retirarem, ja ho diem aquí, el punt tercer, perquè nosaltres, quan vam presentar aquesta moció..., ho vam fer el 21 de juliol i es va presentar la cartera de serveis socials 2008-2009 el dia 29. Hauria estat més ordenat fer-ho i aprovar-ho, doncs, als pressupostos, o, si més no, al gener d'enguany; tanmateix, benvinguda sigui la seva aprovació.

La moció té dos punts que jo vull destacar i espero que almenys el Partit Socialista ens l'aprovi, i explicaré per què. El punt cinquè insta a prendre mesures per a la gratuïtat dels llibres de text. Això també va ser una promesa que aleshores el candidat del Partit Socialista, José Montilla, actualment president de la Generalitat, doncs (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), també va dir que faria si guanyava...

El president

Senyora Alòs...

La Sra. Alòs Lòpez

...les eleccions –i acabo, senyor president. El mateix passa, doncs, en el punt sisè, quan ofereix gratuïtament ulleres i audífons a les persones majors de seixanta-cinc anys. Aquesta també va ser una promesa electoral del Partit Socialista i del seu portaveu aleshores, el que ara és el president de la Generalitat.

Com poden comprovar, diputats i diputades, aquesta és una moció social que desitjaria el vot favorable de tota la gent que avui està aquí, diputats i diputades...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Alòs Lòpez

...un vot –acabo, president–, un vot favorable a favor de polítiques socials i d'un suport incondicional a les famílies, en un moment, a més a més, de crisi, d'una crisi alguns diuen que galopant.

Moltes gràcies, president, diputades i diputats.

El president

Senyor Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pot defensar les esmenes.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en cinc minuts serà pràcticament impossible resseguir el contingut de la seva moció i ho faré d'una forma transversal i intentant incidir en tres aspectes. Tot i això, em permetrà que faci un petit parèntesi: aprofito

també l'avinentsa per manifestar que la intervenció ahir de la consellera va ser brillant. Però, a més a més de ser brillant, va ser una altra cosa tant o més important, va tocar de peus a terra i va explicar allò que és la realitat del país. I, per tant, no va fregar allò que és la demagògia.

Dit aquest afegitó, intentant seguir una mica la línia que esbossava, doncs, la meua predecessora, voldria explicar tres aspectes de la seva moció. El primer és que..., miri, quan entren en aquest Parlament –i vostè ho deu saber perfectament– algun projecte de llei, acostuma a anar acompanyat d'un aspecte fonamental, d'un document fonamental que s'anomena la memòria econòmica. La memòria econòmica tothom deu saber, doncs, que és l'avaluació de l'impacte econòmic que té l'aplicació d'aquesta llei i de quina forma incidirà en els propers anys en el pressupost de la Generalitat.

Jo crec, i em permeto proposar-ho, que això hauríem d'aplicar-ho també en algunes mocions, i ho dic referit a la seva, a la del seu grup. Per què? Perquè, més enllà de cadascun dels seus punts, hi ha un impacte econòmic que, una de dues, o vostè es deu pensar que aquí tenim el concert econòmic, com al País Basc o Navarra, o d'altra, no coneix quina es la realitat dels números. I la realitat és que hi ha hagut una caiguda important dels ingressos, que hi ha un sistema de finançament pendent de revisió perquè no s'adequa a la realitat d'aquest país, i que, en definitiva, aquest país suporta un dèficit fiscal que no permet alegries com les que vostè planteja.

Per tant, li recomanaria, en primer lloc, això, que quan es presenti una moció vagi acompanyada també d'una avaluació econòmica, perquè, si no, s'acaba convertint en una mena de carta als Reis, i, en tot cas, una carta als Reis de l'any passat, no dels que han de venir.

L'altre aspecte que voldria remarcar és el desfasament d'algun dels aspectes que vostè comenta. Vostè fa referència a alguns..., alguna cosa, doncs, ja ho ha comentat, per exemple, l'aprovació de la cartera de serveis socials, una eina –voldria remarcar-ho– fonamental, aprovada dintre de terminis per aquest govern. I que, a més a més, té una oportunitat importantíssima, i és que ens permet fer efectiu un dret de la ciutadania, perquè en la mesura que es publicita –cosa que no s'havia fet anteriorment– tot allò que forma part del paquet de programes i serveis que té a disposició de la ciutadania el Departament d'Acció Social i Ciutadania, vol dir que ampliï i reconeixem aquests drets.

Però també hi ha altres temes que estan en procés i que, per tant, en aquest sentit, si no estan desfasats hi quedaran en els propers dies, com, per exemple, la posada en funcionament d'aquest fons per impagament de pensions, que lògicament s'havia d'haver fet amb una altra llei, però que si hi hagués hagut una memòria econòmica, com s'ha de fer i com també reclamava a l'hora de la moció, segurament que avui es podria aplicar. En aquests moments es fan les coses ben fetes i aquest fons serà present en el pressupost de l'any vinent.

I, per últim, voldria fer èmfasi també en les polítiques que fa el Govern, que van molt més enllà del que vostès plantegen. Perquè ho hem debatut moltes vegades

en aquesta cambra: les polítiques de família, senyora diputada, il·lustre diputada i diputats de Convergència i Unió, no són només aquelles que es practiquen, que s'impulsen des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, són aquelles que s'impulsen des de qualsevol dels departaments, perquè aquí s'està aplicant política transversal. I quan parlem de crear places d'escola bressol, quan parlem de mesures per conciliar la vida política, la vida laboral i familiar, en definitiva fem polítiques de família. I, per tant, no reduïm aquestes polítiques estrictament a allò que és un departament.

En tot cas, no voldria acabar sense demanar el recolzament del seu grup, tal com he manifestat moltes vegades. En aquest moment plantejem un debat important per al futur del país i també important per a les polítiques socials, i aquells a qui ens preocupen les polítiques socials hauríem de posar èmfasi en aquest aspecte, que, més enllà d'altres elements, avui el finançament, la millora del finançament per a aquest país va lligat sobretot a les necessitats socials del nostre país. I tots els que volem que aquest país s'identifiqui també per les polítiques socials hauríem d'anar conjunts també en aquest tema.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor Bosch. Té la paraula ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, la senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. El nostre diputat Rafael López també va estar brillant, però això no és en realitat el tema de la moció d'avui. Ahir el nostre president, amb la seva habitual manca de classe, en les preguntes en les quals mai respon res, va intentar tornar a menysprear el nostre president del grup parlamentari, el senyor Daniel Sirera, dient que no sabia si eren 404, 402 o 408 les persones que havien entrat ahir mateix a l'atur a Catalunya.

Bé, suposo que no li importa perquè, entre altres coses, ell no és una d'aquestes 404 persones i perquè ara ja... –segurament donant-li la culpa al senyor Bush o al Partit Popular–, ja tenen legitimitat per dir que probablement l'any que ve Catalunya, com tot Espanya, entrarà en recessió.

És global, la crisi, és veritat que és global la crisi, però també és cert que els nostres gestos, els gestos de la que jo ja anomeno «la casta política», són una mica incoherents. Hem rebaixat ahir en els pressupostos 4 milions d'euros –hem congelat els sous dels diputats, no sé quantes coses més hem fet, segurament hem canviat les llumetes, però al mateix temps ens hem gastat 3 milions a posar en marxa una oficina antifrau que, probablement el que farà, fonamentalment el que farà serà el ridícul, quan s'hagi de trobar de topall amb les jurisdiccions civil i penal, amb la legislació contenciosa administrativa, i, sobretot, el que va fer ahir amb aquests 3 milions de posar en marxa aquesta oficina és, al meu parer, posar en dubte l'honorabilitat de la Sindicatura de

Comptes de la sindicatura de Greuges, que són, espero que siguin tan parlamentàries i catalanes com ho serà l'Oficina Antifrau.

Es gasta el milió aquest d'euros, que també ens deien els mitjans de comunicació, el Govern, a dir «som-hi», i, per tant, tenim que 3 milions més 1 són 4: no hem fet gaire cosa canviant els diners de lloc.

Altres gestos tampoc ens honoren gaire, eh? Allò de la llei de Murphy, que sempre hi ha una possibilitat d'empitjorar les coses, es fa palesa avui en els mitjans de comunicació..., ho sento, però jo haig d'agafar els mitjans de comunicació per assabentar-me que, mentre la crisi fa empentar moltes famílies joves amb fills a utilitzar els serveis de Càritas, quan es diu que es comença a detectar un altre perfil de pobres, que són les classes mitjanes, també diu aquesta premsa que el nostre president del Parlament –no és vostè, senyor Corominas– s'ha «tunejat» per 20.000 euros un cotxe que ha costat 110.000 euros.

Això no és exemplar. Això no sé si és molt bonic, si és molt ritual, però els asseguro que això no és exemplar. Probablement ajuda una mica la indústria automobilística, però no crec que sigui gaire el que l'ajuda, com tampoc crec que l'ajudin gaire les nostres ambaixades de bona voluntat, com no crec que ens ajudin gaire tampoc aquests mitjans de comunicació subvencionats en benefici de qui governa, i ull viu, senyors d'Esquerra Republicana i Iniciativa, perquè crec que el seu soci de govern amb això els està fent el llit.

Mirin el que dic: jo crec que els polítics no cobren gaire, eh?, no crec que cobrin gaire, però crec que hauran de reconèixer que moltes famílies ara poden pagar la hipoteca amb molta més dificultat i algunes no la podran pagar; que amb aquest desencís i desesperança que estan conreant-se a Catalunya molta gent es veurà en la tessitura de dir que no poden tenir fills –siguin parits o siguin adoptats, això és igual–, i que en última instància el mes negre de les borses haurà estat el mes d'octubre, però el mes negre de les famílies ha estat el mes de setembre, amb tota la inquietant i dolorosa crisi individual en què s'ha transformat per a molta gent, 404 persones ahir a l'atur, 404 persones –no 402 ni 408–, en el marc de Catalunya.

Per tot això, evidentment, el posicionament del nostre grup parlamentari és favorable al conjunt de la moció. Estem farts de dir que aquest fons de garantia per a les persones que es troben en la necessitat de rebre recursos perquè les pensions alimentàries no les poden rebre... –potser abans era perquè no volia, l'altre cònjuge no volia; ara segurament també és perquè molts d'ells no el poden pagar, tot i que volguessin–, aquest fons de garantia fa molts anys que es podria haver posat en marxa. No continuïn dient que ja el mes que ve arriba, que sempre les coses arriben tard i malament.

Hem fet una petita esmena al fet que les persones que puguin gaudir dels audiodifons i les ulleres sigui qualsevol pensionista que estigui en situació de renda baixa, perquè creiem que ajuda, d'alguna manera, la gent que no ho pot pagar.

La major part d'aquestes propostes són propostes «mon-tillesques», no sé si ha estat perquè els seus socis de govern l'han convençut que no les faci complir, però no s'han complit. A hores d'ara, les promeses segurament no aniran més enllà. Jo em pregunto si quan els socialistes, els socialistes catalans, facin la seva campanya de promoció del seu secretari general del que parlaran seran d'aquests «fets i no paraules», si les paraules seran promeses, si les promeses seran finalment fets. El que de ben segur no diran és que no s'han fet moltes de les coses que s'haurien d'haver fet i que tot allò que no s'està fent el que acaba fent és que la gent pensi que tota la classe política és igual, i això no és cert.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyories.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Nebrera. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Pia Bosch.

La Sra. Bosch i Codolà

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyora Alòs, prenc la paraula en nom del Grup Socialistes per explicar quina és la nostra posició amb relació a la moció presentada. Atès que hi ha hagut i hi haurà intervenció d'altres diputats que parlen en nom de la resta de grups que donen suport al Govern i que el temps, en aquest cas, és molt limitat, em permetrà que no em centri a respondre un a un els punts de la moció, sinó que comenci per una reflexió més global i més genèrica que em suscita no només la seva intervenció d'avui, sinó la interpel·lació que va donar origen a aquesta moció, i també la suposadament brillant intervenció d'ahir del senyor Cleries.

Miri, compartim amb vostès la preocupació per la situació de les famílies a Catalunya, compartim amb vostès la necessitat de millorar permanentment el sistema públic de suport a les famílies; si m'ho permet, fins i tot diré que som el grup d'aquesta cambra que més clarament ha traduït aquesta preocupació en una proposta completa i ambiciosa de sistema públic de suport, que va quedar recollida com a primera prioritat ja en el debat de la moció de censura de setembre de 2001. Però, en canvi, hi ha coses que no compartim: no em sembla que aquest hagi de ser, en aquest moment, un tema per fer demagògia; no em sembla que ajudi a avançar treballar en un estil hiperagressiu des de l'oposició, i sobretot no em sembla tolerable falsejar la realitat de la història dels serveis socials, dels serveis a les famílies de Catalunya, com va fer ahir el senyor Cleries.

La tasca de l'oposició és molt important, i nosaltres ho sabem –vostès ho descobreixen ara–; per això ens sembla que cal fer-la amb molta cura i procurar que el resultat beneficiï la col·lectivitat, i no ens beneficia descriure un passat inexistent. Li ho dic perquè el senyor Cleries, el 17 de juliol, en l'argumentació de la interpel·lació, ens va arribar a dir que hi ha hagut un retrocés en les polítiques de suport a les famílies. A casa meua li haurien dit que ha de menjar cues de pansa, moltes cues de pansa, que són bones per a la memòria, perquè

preferim pensar que vostè té mala memòria, i no que pretén aixecar-nos la camisa.

Senyora Alòs, la llei actual, a l'inici del programa de prestacions econòmiques, va ser aprovada *in extremis*, quan s'acabava la darrera legislatura del president Pujol. Malgrat que el concepte de família es va intentar patrimonialitzar durant molts anys, la nostra realitat, la realitat pura i dura, de suport a les famílies efectiu, era molta fressa i poca endreça, i molta gent recorda per què servia el carnet de família nombrosa. L'endarreriment del nostre país en polítiques familiars durant els anys centrals dels seus governs era objectivament enorme, i ho deien els estudis acadèmics, ho deien les dades comparades de l'Eurostat, ho deia tothom.

Senyora Alòs, una cosa és fer oposició i una altra cosa és dir barbaritats. És que el senyor Cleries es va donant corda, es va animant, i ahir va arribar a dir que enyorem la Llei 4/94. La Llei 4/94, senyor Cleries, hi deu haver en aquest hemicicle més persones, a part de mi mateixa, que se'n recorden, de com era el sistema en els llargs anys de la Llei 4/94, de com es negociaven els convenis marc amb els ajuntaments –jo era regidora d'un ajuntament–, de la discrecionalitat absoluta, de com allò de «subjecte a la disponibilitat pressupostària» feia que, per exemple, quan arribava el mes d'agost s'acabaven els ajuts al llogater, i fins al gener de l'any següent, si hi havia algun ajut al llogater que es necessitava, la gent s'esperava i el desnonaven. I, senyors, tot això passava amb la Llei 4/94, i va passar molts anys. (*Remor de veus.*)

I, perdoni, però si vostè segueix així s'arrisca que comencem a posar exemples del grau de discrecionalitat total del nostre sistema durant vint anys. I això segur que no ens convé, a ningú, a la gent tampoc. Vivim en un sistema en què tot era gracioble, tot era discrecional. Vostè ho coneix molt bé, perquè va ser director general; vostè sap com era de discrecional.

Nosaltres pensem que les polítiques públiques familiars han d'anar dirigides a totes les famílies, però garantint que les unitats familiars més fràgils tinguin un suport major. Hem de combinar universalització de les polítiques amb garantia de redistribució per a les més febles. Sabem que s'ha de millorar, però tot el sistema, entès com a sistema.

Li han parlat i li parlaran punt per punt de com ens hem esforçat a millorar aquest sistema, de com des de cadascun dels departaments s'ha treballat per posar a disposició de les famílies catalanes diversos recursos; diversos –diversos–, perquè aquest és el nostre plantejament. I estem treballant en un sistema que creï drets universals, i el procés d'universalització del sistema de protecció a la dependència està engegat, amb totes les dificultats que vulgui, està engegat. Estem orgullosos d'haver universalitzat un dret, d'haver iniciat la fi de la discrecionalitat. (*Remor de veus.*)

I, per tant, com que governar és prioritzar, i en aquest moment, amb la situació econòmica que tenim, és més important que mai saber prioritzar adequadament, no podem materialitzar algun dels punts de la moció...

El vicepresident segon

Senyora...

La Sra. Bosch i Codolà

...que vostè ens presenta, i per això hi haurem de votar en contra. Però li demano que no ens provoqui parlant d'un passat inexistent. El seu grup li celebra les gràcies, però els ciutadans tenen memòria...

El vicepresident segon

Senyora Bosch, si us plau...

La Sra. Bosch i Codolà

...tenen memòria, no crec que se'n riguin tant. Perdoni, vaig acabant, senyor president.

El vicepresident segon

Acabi, acabi.

La Sra. Bosch i Codolà

Senyor Cleries, vostè fa anys que porta barba, però nosaltres fa anys que la ballem, i li diem amb tot el respecte que hem de parlar de futur, que volem construir plegats el futur, i d'aquí les esmenes, però aquesta desmemòria selectiva de què parlava abans una diputada no ens ajuda.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Alòs. Senyor Cleries, em demana la paraula?

El Sr. Cleries i González

Sí, senyor president...

El vicepresident segon

Té trenta segons.

El Sr. Cleries i González

Clar, que jo sàpiga, el Reglament del Parlament diu que les intervencions dels grups són per posicionar-se sobre una moció presentada, no per fer una interpellació a un diputat de l'oposició que en aquest moment només té trenta segons per defensar-se. El que vull dir és que el sistema universal que està promovent el tripartit és un sistema que és tan universal que hi ha milers de ciutadans que es queixen o, ara mateix, una federació de persones amb discapacitat física que acaba de treure un comunicat, que no poden pagar ni els seus treballadors.

Aquesta és la universalització del tripartit, que és proclamar drets, però no poder-los exercir. Menys propaganda, menys «som-hi», com li deia ahir, més ser-hi, i no fer demagogia en una intervenció que no toca. *(Remor de veus.)* Si vol estar a l'oposició...

El vicepresident segon

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

...no pateixi, que ben aviat hi seran. I, a més a més, li recordo que els ciutadans de Catalunya han valorat Convergència i Unió guanyant sempre les eleccions, cosa que vostès no han fet mai.

El vicepresident segon

Senyor Cleries... *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)* Senyor Cleries, la idoneïtat o no del debat l'ha d'establir aquesta Mesa, no els diputats. I, per tant, jo li he donat la paraula per les al·lusions directes, i ara em demana la paraula la senyora Pia Bosch... També trenta segons.

La Sra. Bosch i Codolà

Trenta segons, senyor president. Senyor Cleries, era absolutament pertinent el que li estava parlant, i he posicionat el nostre grup amb relació a la moció. Ara bé, simplement estic dient que ens hem de referir al futur, i que si parlem de passat en podem parlar i llargament, i que la discrecionalitat està sent substituïda per universalitat, i que al final ens en sortirem.

(Veus de «Molt bé!»)

El vicepresident segon

Bé, per posicionar-se també, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la diputada Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, realment, han sigut unes intervencions interessants i punyents. S'ha parlat de classes, s'ha parlat de classe política. Una il·lustre diputada que està avui aquí asseguda va dir un dia –i jo també ho comparteixo–: «No hi ha classe política, hi han classes de polítics.» *(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)*

També s'ha parlat de casta política, i se n'ha parlat i se n'han tret exemples en diaris. La senyora Nebrera no devia tenir temps, però hauríem pogut parlar llargament del model neoliberal que ella considera tan interessant. I si jo cregués en Déu donaria gràcies que hi ha un govern que ha procurat muntar les bases d'un estat del benestar per poder protegir les persones en aquesta situació de crisi, i les famílies també, eh? Perquè, si parlem del concepte esbiaixat d'ajuda que té aquest Govern, jo també hauria de parlar que, a més a més de ser –si parlem de classes– d'una classe que en podríem dir «popular» avui en dia, a casa meva també parlarien molt bé de les ajudes i ajuts que van tenir en el seu moment per tirar endavant la seva família. No són pas els que hi ha ara. *(Veus de fons.)* Ho feien les dones a casa, totes les de la meva família.

En fi, el nostre grup no donarà suport a la moció, perquè entenem que les polítiques que s'estan duent a terme, ja no des de fa tres anys, sinó des de fa cinc, són avenços socials per a les famílies, per a tots els tipus de família. I dic que són significatius, i ho són, tan sols amb un exemple com la Llei de serveis socials. Les famílies

que vostès ara diuen que no protegim, gràcies o pel fet de tenir la Llei de serveis socials, són les que tenen en compte la renda de la persona i no la renda de la família, per no carregar més sobre les famílies.

Però, a més a més, és que si parlem de família aquest Govern reconeix la diversitat estructural i cultural de les famílies, i treballa per les condicions d'igualtat, per generar condicions d'igualtat, i entén –i aquí ja s'ha dit sobrerament pels diputats que donen suport al Govern que m'han precedit– que no són les polítiques familiars, sinó els dispositius de suport al cercle familiar, les polítiques transversals de suport al cercle familiar, com l'ajuda a l'emancipació i a la creació de noves llars. I també s'ha parlat de polítiques d'habitatge.

I també s'està treballant..., i aquí, en la nostra proposta, hi havia les esmenes –que ningú ha comentat si estaven acceptades, dedueixo que no– sobre treballar en un pla d'inclusió per fer front al que puguin patir les famílies socialment més vulnerables i amb risc d'exclusió. Estem desenvolupant polítiques familiars del temps, i això també s'està fent.

I ens hem compromès a crear serveis educatius, i s'està fent, en la petita infància. Ja li ho vaig dir aquí en un altre moment al diputat Cleries –que avui, realment, no és a qui hem d'interpel·lar, però...–, que vinguin a la meua comarca i vegin els serveis educatius, les llars d'infants i les llars d'avis que es van crear en els vint anys de Convergència. Deia la diputada Pia Bosch que ens en sortirem, jo també crec que ens en sortirem.

I és cert que tot això s'està fent intentant universalitzar i no amb subvencions, suports graciabls, sinó amb aquestes polítiques avançades, polítiques socials que afecten tots els estrats, la salut, l'ensenyament, l'habitatge. Jo vull afegir-hi que ara..., i és molt important afegir-hi la formació ocupacional i el reciclatge ocupacional, perquè és cert, i això ho compartim tots: estem en un moment de crisi. I per això vam aprovar aquí una proposta de resolució en aquest sentit, que el que havia de primar era reforçar la cohesió social i protegir els més vulnerables. I realment ens en preocupem i ens en preocuparem.

M'ha agradat la proposta del senyor Pere Bosch, i ara en to més distès, sobre si les mocions haurien de tenir memòria econòmica. I sí que és cert que, per poder fer tot això i molt més del que es fa i per poder-nos aproximar a la proposta carta dels reis que ens han vingut a proposar avui, ens fa falta un finançament just, molt bo i millor per a Catalunya.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora Massana. També per fixar posició, té la paraula en nom del Grup Mixt el senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Jo, como está el patio, ¿eh?, como está el patio. (*Rialles.*) Yo, como ayer no tuve nadie de mi grupo interviniendo..., pero también me

quiero posicionar. Esto parece ya un partido de fútbol. Yo voy a hacer de árbitro; haré de árbitro, ¿no? (*Forta remor de veus.*) Sí, sí; sí, sí... (*Persisteix la remor de veus.*) El señor López, como siempre: claro, inteligente y limpio; el señor Cleries... (*remor de veus*), el señor Cleries, genial en el aspecto que tiene más flojo, en la simpatía (*rialles i remor de veus*), y la señora consejera –no, lo digo por lo serio que es normalmente, que no es un desdoro–, y la señora consejera, muy hábil, muy hábil sobre todo tirando pelotas fuera, pero no contestando a nada.

Bueno, a lo mío. Decía el señor Bosch, y con razón... (*remor de veus*), decía el señor Bosch y con razón..., le achacaba al señor Cleries que ayer ha hecho una serie de afirmaciones, en esta moción las hace, que parece la carta a los Reyes Magos. Pero, y con mucha razón, dice: «¿Y dónde está memoria?, ¿sabemos si tenemos dinero para sufragar todos estos gastos?» Y tiene usted razón. Yo le recuerdo, de todas maneras, que, en la ponencia de la Ley de servicios sociales –usted, que la dirigía, desde el Gobierno, desde el grupo que posicionan al Gobierno–, yo también le dije algo parecido, digo: «Me parece que estamos haciendo un árbol de Navidad. A ver si después el árbol solo va a tener cajecillas y nada dentro.» Bueno, fue una premonición. Hemos llegado a eso y en eso estamos: que ahora no tenemos presupuesto para solucionar tantas expectativas que se habían levantado.

Pero sigue, el argumento sigue en pie. Es decir, nosotros votaremos, señor Cleries, como no podía ser..., votaremos a favor, porque nos parece absolutamente necesario en una época en que además es evidente que las familias empiezan a tener dificultades reales. Desde principio de enero hemos estado discutiendo, periódicamente, políticamente, sobre si la crisis financiera era o no era, y al final nos hemos dado de bruces con una crisis económica real que está afectando de hecho a la gente común, a las familias, incluso a la gente joven, que tiene una hipoteca y que de golpe y porrazo se da cuenta que ha ido al límite, y el límite, el Euríbor, les ha pasado factura. Todos estos casos son absolutamente normales. No es extrema pobreza, es simplemente familias que han ido al límite y ahora están pagando las consecuencias de la crisis. Por otra parte, el aumento del paro cada día es mayor, no solo en constancia sino en números. Por tanto, lo peor está por venir.

En este sentido, los puntos de la moción que el señor Cleries ha puesto con generosidad..., el Gobierno debería hacer algo; debería esforzarse, al menos, si no los acepta por completo, a hacer o acercarse a lo que el señor Cleries está proponiendo.

Sin ir más lejos, en la prensa de ayer, incluida la propia prensa gratuita, hablaban de que han crecido las solicitudes de becas de comedor, es decir, la crisis también se nota en los comedores escolares; han subido un 7,5 por ciento, y, en media, han subido en general al 22 por ciento. Y en ciudades o pueblos que por su naturaleza tienen muchas clases sociales obreras, las solicitudes de ayudas empiezan a invadir clases sociales que en principio nunca recurrían a la beneficencia. Y eso, de verdad, es una cosa preocupante; nos debería preocupar

como mínimo, porque los propios ayuntamientos están haciendo y están sacando presupuestos especiales para hacer frente a este tipo de cuestiones.

Por tanto, no se lo tomen, los señores del Gobierno, en broma, porque estas ayudas posiblemente serán no solo necesarias para que las familias puedan funcionar fácilmente sino para que el propio sistema económico no se paralice. Les doy unos datos: este año las ayudas a las familias han subido solo un 2 por ciento; el IPC del año pasado ha sido un 4,3 por ciento, y en este año, según Idescat, el IPC en Cataluña ha crecido un 4,5 por ciento interanual –datos de septiembre del 2008, datos que son preocupantes.

Por tanto, yo no creo que este sea un problema de que lo hagamos mejor en el hemisiciclo, quién queda mejor o quién queda peor, sino que me parece que este es un problema que tenemos todos, todos los grupos parlamentarios, y lo que tenemos que hacer en este caso es ayudar al Gobierno a solucionarlo lo mejor posible.

Gracias, señor presidente.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Robles. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Alòs.

La Sra. Alòs Lòpez

Bé, gràcies, president. Diputats, diputades, amb el permís de la diputada Pia Bosch, seguiré, si m'ho permet, defensant aquesta moció. Bé, diuen que és molt difícil que una persona vegi una cosa per molt evident que sigui quan el seu present depèn precisament del fet que no la vegi. I a vostès, els grups que donen suport al Govern, els passa exactament això. Com tantes i tantes coses que podrien exemplificar, i ens allargaríem moltíssim, saben que, a bastament, la nostra moció té el pes de la raó. Però, clar, vostès això no ho reconeixen mai.

No ho accepten..., fins i tot, aquesta moció, quan no diu res més..., el que molts de vostès feien quan anaven porta per porta demanant, doncs, en campanya electoral, el vot, i míting darrere míting, precisament dient..., molts dels grups que donen suport al Govern deien precisament això, això que recull, doncs, aquesta moció.

Lamentem molt la seva manca de coherència, la nul·la voluntat en la defensa d'un dels pilars, almenys al nostre entendre, més importants en la nostra societat. Els grups que donen suport al Govern ens presenten unes esmenes que, deixi-m'ho dir, són un parlar per no callar: conceptes abstractes, divagacions fetes amb desgana: «continuarem treballant», «desplegarem les mesures previstes», «impulsarem»...

El diputat Pere Bosch, doncs, parlava de carta als Reis. Escolti'm, en temps d'eleccions, quan vostès ho prometien, també en feien, de cartes als Reis, o era fer volar coloms? Perquè hi ha un tema molt, molt important. Miri, a Lleida, diputada Pia Bosch, també en mengem, de cues de pansa. I, per tant, recordem molt bé que la Llei de la dependència també té memòria econòmica, i

vostès la van aprovar i, precisament, són vostès els que no la fan complir.

La diputada Laura Massana, doncs, parlava que no s'ha de parlar de «classe política» sinó de «classes de polítics». No m'ha entès; era un acte de generositat per part meva. (*Remor de veus.*)

Mirin, amb les seves esmenes, no aporten res a les famílies en temps de crisi, perquè són esmenes, al nostre entendre, sense ànima, que no milloren en res la qualitat de vida de les famílies que ara més ho necessiten. I vostès ho saben. Amb la nostra moció sí que aportem coses positives a les famílies en temps de crisi. Per això no aprovarem la seva esmena.

Pel que fa a l'esmena del Grup del Partit Popular, l'acceptem, l'acceptem de bon grat, pel que fa a la gratuïtat de les ulleres i audiòfons, perquè millora aquest ajut i eixampla el ventall de totes aquelles persones, doncs, que viuen d'una pensió però que a més a més tenen una renda molt baixa. Creiem que millora el punt sisè; per tant, els agraïm les seves aportacions, que milloren aquesta moció.

Gràcies, president, diputats i diputades.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció sobre la política de suport a les famílies.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política lingüística (tram. 302-00124/08)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política lingüística. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la moció que defenso, òbviament, és conseqüència de la interpellació sobre política lingüística que vam fer al Ple del mes de juliol i té per objectiu un propòsit que estem convençuts que els grups que donen suport al Govern compartiran a aquestes alçades de la legislatura, i és impulsar la política lingüística del Govern, és a dir, passar –allò que els agrada tant de dir– de les paraules als fets.

O, si volen, en el llenguatge que també els agrada, situar a l'agenda política, en el full de ruta del Govern, la llengua catalana, perquè vostès no la hi han posat en el que portem de mandat, i si no la hi posa Convergència i Unió, no hi ha un altre grup en aquesta cambra que sembli que estigui disposat, a aquestes alçades de la legislatura, a parlar de llengua catalana, de desplega-

ment estatutari en llengua catalana i d'adequació de les noves competències en l'àmbit de la defensa, promoció i protecció de la llengua catalana.

És evident que la moció, abans de presentar-se, abans de debatre's i d'aprovar-se o rebutjar-se, ja ha tingut un cert efecte, i és que, si s'hi fixen, en el número 4 proposava de posar en servei en el termini de tres mesos –això era el 18 de juliol– el curs en línia Parla.cat, i aquest curs en línia, alguns de vostès ja ho saben, es va posar en marxa l'1 d'octubre, precipitadament, l'endemà just que el president Montilla el donés ja per inaugurat i en servei, i precipitadament, a cuita-corrents, l'endemà el curs es posa en marxa.

I, per tant, és obvi que nosaltres aquest punt el retirarem, no perquè no n'hàgim de parlar, del Parla.cat –gràcies a les nostres insistències el curs és una realitat avui i no el mes de gener-febrer, com és el que estava previst, més d'un any després d'allò que s'havia anunciat, més d'un any després d'allò que s'havia anunciat–, sinó que n'haurem de parlar perquè és un curs que representa una inversió de 4.300.000 euros, i n'haurem de continuar parlant, d'això.

Però en qualsevol cas, anunciat, ja, que retirem el punt número 4 de la moció, la resta de propostes que proposa Convergència i Unió tenen a veure amb els compromisos contrets pel mateix Govern tripartit en matèria lingüística. Hi té a veure la posada en servei d'un traductor automàtic català-occità, occità-català; s'havia promès i s'havia, fins i tot, posat data de la seva inauguració, no està en marxa, encara avui no està en marxa.

La reforma del Consell Social de la Llengua Catalana és un compromís que figura en els documents del Govern. L'increment dels recursos per cursos de català per a immigrants al Consorci de la Normalització Lingüística, i que a aquestes altures de l'any en què es preparen pressupostos és oportú que ho tractem i que ens comprometem a dotar-ho de més diners. Però sobretot –sobretot– el que és un compromís incomplert del Govern en l'àmbit de la llengua, i que per això la moció espera rebre el suport de tots els grups que donen suport al Govern o si més no del Grup d'Esquerra Republicana, és la reforma de la Llei de política lingüística per adaptar-la d'una vegada, després de més de dos anys que l'Estatut està en funcionament, després de més de dos que vostès s'hi van comprometre, adaptar la Llei de política lingüística al nou marc de competències que preveu l'Estatut de Catalunya, a l'ampli recorregut que l'Estatut de Catalunya permet en matèria lingüística. Perquè, senyores i senyors diputats que donen suport al Govern, senyores i senyors diputats d'Esquerra Republicana en particular, si ens neguem a això, si ens neguem a desplegar l'Estatut amb tota la seva potencialitat lingüística, el que a la pràctica estarem fent és donar per bona una sentència negativa en matèria lingüística del Tribunal Constitucional a l'Estatut, perquè, a la pràctica no estarem desplegant tot allò que l'Estatut ens permet, i si no ho fem, l'efecte serà el mateix –l'efecte serà el mateix.

Per tant, senyores i senyors diputats de la majoria, donin suport al que proposa Convergència i Unió, posin-se les piles que ja han passat dos anys d'ençà que vostès van

entrar al Govern i dediquin el temps que falta a posar en servei, a posar en marxa polítiques, mesures que siguin efectives i que ens permetin passar de les paraules als fets concrets, que ja comença a ser hora.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, les esmenes presentades per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, el senyor Carles Puigdemont el dia 23 de juliol va fer una interpellació al vicepresident del Govern sobre la política lingüística, de la qual ha nascut una moció que té com a objectiu accelerar –i si dic «accelerar» em quedo curta, necessitaria una altra paraula que volgués dir «anar més de pressa»– el procés de normalització lingüística.

Deixi'm que li faci un incís: les mocions per mi són una de les iniciatives parlamentàries més perverses i les que posen més de manifest el joc entre l'oposició i els grups que donen suport al Govern; és a dir, es posa en joc la voluntat de dir que sí a allò bo teòric que et proposen i la impossibilitat de dir que sí a la realitat. A més, les mocions, vostè ho sap, obliguen a fer molts passadissos, trucades, negociacions, que en el nostre cas no han tingut gaire èxit. I això em porta a pensar –això del poc èxit– que vostè en el fons no tenia sincerament la voluntat que nosaltres aprovéssim la majoria dels punts d'aquesta moció. Crec que més aviat el que vostè pretén és posar de manifest algun retard, alguna incidència en l'execució de la política lingüística del Govern. I qui ha governat..., diguin que tiri la primera pedra qui hagi governat i no n'hagi tingut, d'incidències o de retards o d'imprevistos.

Ho dic per aquesta cosa que es va repetint del termini de tres mesos, senyor Puigdemont, es repeteix a cinc dels vuit punts de la moció, i vostè sap perfectament que és impossible que acceptem cap punt que tingui aquest dogal d'aquesta «premura» de temps per a la presentació, l'execució o l'aprovació de cap llei o de cap esmena.

I anem molt ràpidament al detall dels punts. En el cas del punt número 2 de la moció, és cert que la Llei de política lingüística és insuficient, i per això Esquerra Republicana hi va votar en contra. Ara, d'una banda, una llei no es fa en tres mesos com vostè proposa, ni en sis tampoc, eh? I, a més a més, en el recent debat de política general es va aprovar una resolució que diu textualment que «el Parlament insta el Govern a desplegar o a adequar en allò que sigui necessari la legislació lingüística catalana a la potencialitat de les previsions estatutàries en relació amb els drets lingüístics de la ciutadania i amb el règim d'ús de les llengües de Catalunya». I aquesta proposta, per descomptat, es desplegarà en el temps adequat i amb la participació de tots els agents socials.

El mateix problema el té el punt número 3. Amb tres mesos no es fa tampoc la Llei occitana de l'Aran, com vostès demanen. Ara bé, sàpiga que l'interès i el compromís del Govern, i especialment d'Esquerra Republicana, que ha defensat sempre –sempre– la riquesa de la diversitat lingüística, doncs, és defensar-la. S'hi treballa des de fa molt més que tres mesos, des de fa molt més. I en el moment que hi hagi un text, que naturalment serà elaborat amb les institucions de l'Aran, es presentarà sense retard en aquest Parlament.

El punt número 5 exemplifica allò que jo deia dels imponderables: el traductor automàtic català-occità, occità-català, que vostès reclamen, ja està enllestit, si bé és veritat –és veritat– que hi ha hagut un problema tècnic que ha impedit fins ara accedir-hi des del portal Gencat, com als altres traductors. La setmana que ve –no d'aquí a tres mesos– sembla que aquest problema tècnic estarà resolt, i, per tant, doncs, és una petició que no ve al cas.

Quant al punt número 6, que parla de reformar el Consell Social de la Llengua Catalana, sí; és veritat que possiblement el consell necessiti un canvi per fer més àgil la feina que fa. Però és un canvi que ja s'ha començat a fer accelerant la presentació de l'informe de política lingüística al Parlament, i això farà molt més fàcil la informació i la transparència de les polítiques lingüístiques.

El punt número 7 parla de diners, «incrementar els recursos del consorci per al 2009». Estem en un temps de contenció pressupostària i això és difícil, com vostè sap. Ara bé, el Govern es compromet a mantenir, com ha fet sempre, com una prioritat en la despesa pública l'acolliment lingüístic. A la interpellació el vicepresident li explicava que en cinc anys s'han multiplicat per quatre els recursos per al consorci. Eren aquells temps èpoques de vaques més ufanoses, però la voluntat segueix essent la mateixa.

I l'últim punt, que és el català i les noves tecnologies. El Govern ha fet molta feina a través de la Secretaria de Telecomunicacions i Societats de la Informació, i també des de fa molt més que tres mesos, i en continuarà fent. Actualment, mòbils com Nokia, Motorola, Alcatel, la nostra Blackberry que tenim els diputats, es a dir, les marques punteres incorporen ja el català. Parlem d'1 milió i mig de terminals en català, marques com LG i Sharp ho començaran a fer ara. El pas és molt important, vol dir molta feina feta, i més que en farem perquè la llengua catalana no es quedi més endarrere que les tecnologies.

Celebrem que hagi retirat el punt número 4. El curs Parla.cat té ara mateix 3.500 inscripcions i...

El vicepresident primer

Senyora Roca...

La Sra. Roca i Perich

...no s'ha posicionat sobre l'esmena, ho farà després. Molt bé. Lamentem que l'acord no hagi estat més ampli.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miraré de no repetir els arguments de la diputada Maria Mercè Roca que m'ha precedit.

Senyor Puigdemont, d'entrada jo li agraeixo molt l'expressió de la preocupació del seu grup parlamentari pel tema del reforçament de les polítiques lingüístiques a casa nostra. Hi ha una cosa només que em sorprèn, i que l'ha insinuat també la diputada que m'ha precedit: en la formulació de la seva moció el que em sorprèn són les premses –les premses–; és a dir, tot ho volem fer per demà i si pot ser per abans d'ahir. I sobretot em sorprèn que vinguin de vostès, vull dir que moltes de les coses que vostè demana, doncs, que es facin en tres mesos..., i vostès han estat vint-i-tres anys, potser, sense pensar que es podrien fer, però..., per tant, això dificulta bastant la nostra adhesió a les propostes que ens fa en la seva moció.

Anem al detall, la senyora diputada d'Esquerra Republicana no ha precisat, jo voldria només recordar que nosaltres hem presentat dues esmenes al seu primer punt, el primer punt de la moció, que em sembla –em sembla– que reforcen la línia argumental que vostès presenten sobre el tema de fer tot el que calgui, de treballar al costat d'entitats i organismes perquè les Nacions Unides incloguin els drets lingüístics dins dels drets humans. Nosaltres això ho passem a dos punts, que reforcen –em sembla–, per una banda, que el Parlament de Catalunya exposi, doncs, també manifesti el suport a aquestes iniciatives i que el Govern s'adhereixi a aquesta demanda.

Sobre els altres punts jo penso que ha sigut molt explícita la senyora Mercè Roca. Només jo recordar-li que pel tema de la normalització lingüística es va aprovar en el debat de política general una resolució en què es deia que tots plegats aprovàvem que es desplegui la legislació lingüística catalana adequant-la en allò que calgui a la potencialitat de l'Estatut amb relació als drets lingüístics de la ciutadania i el règim d'ús de les llengües de Catalunya, que és –traduït– una manera, doncs, de dir «posem al dia el que marca l'Estatut en aquest camp». Ja hi ha un compromís assumit pel Govern, amb el suport de tots els grups parlamentaris. Deixin, senzillament, que el temps permeti posar això en solfa. Vostè és diputat aquesta legislatura, jo també sóc nou, però sí que jo amb dos anys de ser diputat he après que les coses, les noves propostes de llei no es fan amb tres mesos, es fan a través d'un procés parlamentari que requereix més temps. Però, no es preocupi que ho farem.

En el tema de la llengua occitana, jo voldria reforçar el que ha dit abans la senyora Mercè Roca, Maria Mercè Roca. Tinc el goig de poder posar de relleu que en el nostre grup parlamentari hi ha precisament el síndic de la Vall d'Aran, fa poc que la Comissió de Cultura vam visitar aquest territori i ens van explicar l'esforç que

fan. I ens deia el síndic que aquest més que ve, precisament, hi haurà una reunió de representants de tots els territoris on hi ha presència de la llengua occitana, en la qual s'elaborarà una proposta d'un estatut, d'una mena d'acadèmia de la llengua que englobarà aquesta preocupació d'elaborar un estatut de l'occità que pugui adequar-se a aquestes necessitats que es té sobre la normalització de l'occità allà on es parla. Per tant, cal treballar-ho bé, cal treballar-ho sense presses, i estem segurs que arribarà a terme.

En la resta de punts estic d'acord amb el posicionament que ha fet la diputada d'Esquerra Republicana.

Votarem que sí si accepten les esmenes al punt 1, i votarem en contra de la resta de punts.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafel López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Puigdemont, per la moció. Home, senyor Balcells, jo esperava..., potser li diu al senyor Puigdemont que és un obsés, perquè porta molts temes de política lingüística a aquesta cambra. Però ja veig que aquestes, si em permet, desqualificacions, només serveixen no per parlar de política lingüística, ni parlar de llengua, sinó per parlar des d'un punt de vista determinat de la política lingüística i de la llengua.

Escolti, senyor Puigdemont, per portar endavant la llengua catalana ens tindrà a nosaltres, per potenciar la llengua catalana ens tindrà a nosaltres, sempre des de la llibertat i des del respecte als drets individuals de tots els ciutadans i totes les ciutadanes de Catalunya... (*veus de fons*), sempre.

I ara li diré, miri, el primer punt de la moció... Votarem en contra de la moció –votarem en contra de la moció. Votarem en contra de la moció per diverses raons. Ara els les explicaré, tranquils. Votarem en contra, perquè molt bé han dit algunes disposicions legislatives, per exemple, les disposicions legislatives que es refereixen a l'aranès, com s'està dient, s'està començant a treballar, per primer cop, s'estan començant a treballar. El traductor català-aranès s'està impulsant, ja s'ha impulsat el traductor català-castellà, català-anglès, català-francès i s'està començant a impulsar també el traductor català-aranès. Ni li votarem a favor d'ampliar els crèdits per a la política lingüística, creiem que hi ha altres prioritats, com la política d'ajuts a la dependència. Hi ha prioritats, estem en temps de crisi i, per tant, hi ha prioritats.

Anem al primer que és el que m'ha fet més gràcia. Compte quan parlem d'entitats que defensen el multilingüisme, perquè el multilingüisme es pot defensar des de molts punts de vista. I li poso el cas dels drets humans. La particularitat que tenen els drets humans, quan es van crear, és que enforteixen els drets individuals de la gent, perquè els drets poden ser drets de territoris, poden ser drets de llengües, poden ser drets comunitaris

o poden ser drets humans individuals de les persones. Per tant, nosaltres, de qualsevol enfocament que sigui el multilingüisme, des del punt de vista del respecte als drets individuals lingüístics de les persones, hi estarem a favor. Del que no estarem a favor és de qualsevol cosa que vulgui posar drets de les llengües, drets dels territoris, per sobre dels drets individuals.

I li'n poso un exemple: és que els drets humans ja agafen, ja en parlen, dels drets lingüístics. L'acord de la UNESCO de l'any 1954, que garanteix l'educació en la llengua materna dels infants; la proclamació a Teheran de l'ONU de 1989, que garanteix l'ús, en una societat multilingüe, de les diferents llengües; la Conferència Mundial dels Drets Humans del 93, on s'exposa que tot-hom té dret a utilitzar la seva llengua materna, sempre que sigui oficial en l'espai públic –li sona que això no és immersió, que això és bilingüisme?, a casa nostra seria polítiques d'enfortiment del bilingüisme–; la Declaració universal de la UNESCO sobre la diversitat cultural diu: «fomentar la diversitat lingüística en tots els nivells de l'educació». A vostè li sona? Doncs, és el que diu. Les Nacions Unides, fixi's quina cosa, eh? Em sembla que no és el mateix que vostès volen dir.

Perquè vostès compleixen tot això? Vostès demanen que es compleixi tot això? No, parlen dels drets humans i del marc dels drets humans. Vostès ens estan demanant en la seva moció que compleixi...? Vostès informen dels drets lingüístics que tenen els ciutadans de Catalunya? Si vostès mateixos diuen que s'han d'incomplir les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i del Tribunal Constitucional sobre, per exemple, la llengua materna en els primers ensenyaments, o sobre la tercera hora! Si vostès li han dit al conseller que ha d'incomplir una resolució judicial! I ara ens vénen i ens parlen dels drets humans de la gent i ens vénen que hem de donar aquest marc internacional?

El que hem de fer, senyor Puigdemont, és complir les sentències, primer les sentències que tenim a casa nostra, complir el mateix Estatut, complir l'article 21.2 de la Llei de política lingüística –abans de canviar-la, complim-la–, que diu que tots els nens tenen dret a rebre el seu primer ensenyament en la llengua materna. Complim les sentències del Tribunal Constitucional i complim, com ja li he dit, amb la Declaració de drets humans, amb la Declaració de la UNESCO del 54, amb la Declaració de Teheran del 89, amb la Declaració dels drets humans del 93 i amb la Declaració de la UNESCO sobre la diversitat cultural. Imagini's!

Només que fem això, nosaltres li donarem suport, perquè la nostra política lingüística és enfortir el català en un marc de llibertat, de multilingüisme, de bilingüisme i, en el cas de la Vall d'Aran, per descomptat, de trilingüisme.

Gràcies, senyor Puigdemont, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats i diputades, hi ha alguna cosa més individual, alguna cosa més íntima que el dret a la propietat de la pròpia llengua? Com que qui m'ha precedit en l'ús de la paraula per part d'aquells grups que donem suport al Govern ja han explicat quin és el posicionament solidari, i també quines aportacions fem a la moció de Convergència i Unió, tinc molt poques coses a dir de nou. Tanmateix, em permetran que faci algun esment, bàsicament al punt 3 i al criteri general de la moció.

Senyor Puigdemont, jo lamento de veritat que ahir, quan li oferien a vostè i al seu grup que poguéssim transaccionar aquest punt 3, que és la presentació de l'estatut de la llengua aranesa, si exclóiem els tres mesos en què instaven el Govern, vostès, que es fes, vostès no l'acceptessin. Perquè saben que en tres mesos és impossible. És que, encara que ho fos, ho fariem en una oficina, però no ho fariem conjuntament amb els aranesos i les araneses. Vol debat, vol diàleg, vol reflexió, vol consensos.

Vostès, refusant aquesta possibilitat, no ajuden gens ni mica a allò que és un tema sensible i, perquè és sensible, important: la presència cada vegada més gran a la Vall d'Aran de la llengua occitana en la seva variant aranesa. I tampoc no fan cap favor a aquelles polítiques de concertació que necessàriament hem de tenir els que sentim el país en la seva diversitat, que són vostès i els grups de govern.

Li he de dir, com ha fet ja el diputat del Grup Socialistes, que en les resolucions subsegüents al debat de política general, ja varem aprovar d'instar el Govern i comprometre'l, per tant, a l'elaboració dels estatuts de les llengües que es parlen a Catalunya. No podem pas fer-ho en dos dies, com podrà entendre.

El Govern té aquest deure, i en té consciència. Nosaltres, els legisladors i les legisladores, tenim aquest deure, i en tenim consciència. Vet ací la resolució. Però fixi's, senyor Puigdemont, estem en el treball d'elaboració de la Llei d'Aran; no val la pena que pensem, alhora que estem reflexionant sobre la Llei d'Aran, en com ha d'encaixar-hi l'Estatut de la llengua aranesa? Com hem de reflectir el dret dels aranesos i de les araneses a usar-la, a sentir-la, a sentir-la també amb el cor, en la Llei d'Aran?

Permetin-me que faci unes consideracions molt generals sobre la intenció de la moció, una intenció que compartim: escampar –que ja és hora– l'ús social de la llengua catalana, i també de la llengua aranesa; ho compartim. També en el debat de política general es va parlar d'això, i també hi ha una resolució de compromís d'aquesta cambra i d'instància al Govern i amb la seguretat que el Govern pren aquest compromís d'activar l'ús social de la llengua catalana i de la llengua aranesa. Fixi's bé en la resolució; diu: «*sobretot* en el món industrial, en el món laboral i en les relacions d'etiquetatge dels nostres productes», que és allà on més fallem.

No estic d'acord, senyor Puigdemont, perquè crec que no és veritat, i no està bé que ho diguem des d'aquesta tribuna, que l'ús familiar, que l'ús en el carrer del cata-

là ha retrocedit; no és veritat. Sí que és cert que tenim moltes més persones a Catalunya que provenen de països amb llengües distintes que la catalana i que no hem sabut encara atreure'ls a la nostra llengua, que no els hem sabut dir que aquesta llengua és una oportunitat social, però que a la vegada és l'ànima del país que han decidit com a país seu per a treballar-hi, per a criar els seus fills i per a ser feliços.

Dèiem aquests dies que segurament nosaltres, els catalanoparlants, som els primers a dimitir –i jo faig el *mea culpa*; crec que molts i moltes l'hem de fer, aquest *mea culpa*–, els primers a dimitir, quan parlem amb algú...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pané Sans

...–acabo, senyor president– que no usa la llengua catalana, d'usar-la nosaltres fent-li el favor. Jo crec que mereix aquesta empenta de l'ús social, no un «som-hi!», sinó un «vinga!, ara sí».

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades.

El president

L'il·lustre senyor Antonio Robles pot posicionar-se en nom del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Les prometo que Ciudadanos, señor Puigdemont, no ha propuesto para nada esta moción, como la inmensa mayoría de todas las mociones que en política lingüística se están dando en esta cámara, como la inmensa mayoría.

Vamos a votar a favor del punto 5 –además a gusto, aunque no se lo crean, a gusto–, porque consideramos que proponer un servicio de traducción simultánea catalán-occitano, occitano-catalán, aumenta las expectativas de ambos idiomas españoles, e incluso pueden ser utilizados por personas que no los utilizan normalmente. El caso de Internostrum, por ejemplo, el traductor de red catalán-castellano, es un éxito que ayuda incluso a personas que no viven aquí en Cataluña y que pueden utilizar el traductor de catalán y pueden leer textos y libros, etcétera, en catalán desde Cádiz hasta Benicarló.

Todas las medidas, por tanto, que sean para potenciar sin excluir serán siempre bienvenidas. Precisamente por esas mismas causas, no votaremos el resto de medidas, incluidas, y sobre todo, la 1 y la 2. Y le digo por qué.

El punto 2 contiene la esencia de lo que nosotros rechazamos: la propuesta de una nueva ley de normalización lingüística. Una vez nos engañaron, la segunda nos resistimos un poco, no nos engañaran más veces. En el pasado se manipuló nuestros sentimientos por nuestra predisposición a defender el catalán. Después hemos comprobado que no estábamos incorporando una lengua excluida a la legalidad, sino empujando fuera de la legalidad institucional a la otra.

Miren, este tipo de normalización ya no cuela. Normal, lo que se dice «normal», normal somos todos, todos, y normal es lo que ocurre en la calle. Todos somos normales, incluso los que hablamos castellano. Lo que no es normal es que en nombre de la normalización a los castellanohablantes que queremos seguir siéndolo nos llamen obreros o nos llamen obsesos y provocadores de guerras ficticias. Ustedes no necesitan una ley de normalización; ustedes pretenden blindar la inmersión y legalizar la exclusión. Así no cuenten con nosotros.

Tampoco podemos votar la inclusión de una declaración de derechos lingüísticos en la Declaración de los derechos humanos. Aún recuerdo las jornadas realizadas en Barcelona del 6 al 9 de junio, creo, de 1996, pagadas con nuestro dinero público para adobar la Declaración universal *dels drets lingüístics*, en un intento de instrumentalizar uno de los acuerdos humanistas más importantes de la historia: la Declaración universal de los derechos humanos de 1948. Asistí a ellas, allí en la Pedrera. Trajeron y pagaron a personajes variopintos: desde Rigoberta Menchú hasta Federico Mayor Zaragoza, que por entonces creo que era director general de la UNESCO. Se trataba de darle legitimidad, a la propuesta. Pero en esas jornadas se patentizó la utilización sin escrúpulos de la legitimidad ética de la declaración de 1948. No se perseguía hacer ninguna declaración de derechos de verdad, universales, sino una patente de corso para primar derechos colectivos y excluyentes. Los ponentes invitados, todos de la misma cuerda, defendieron la inmersión lingüística como un derecho humano. Bueno, un ponente les salió rana y condenó con dureza la inmersión lingüística practicada precisamente en esos momentos en Cataluña. Supongo que no le deben conocer, porque nunca, nunca más se ha visto por estos lares con el presupuesto de gobierno nacionalista de cualquier gobierno de turno. Se llamaba Raymond Renard, y era catedrático de fonética aplicada en la Universidad de Mons (Bélgica), y director de la Cátedra UNESCO para el Desarrollo de las Lenguas. Desconozco si ha vuelto por esta tierra nuestra por su cuenta. (*Remor de veus.*)

Cometieron dos errores: uno, dejar en evidencia los fines instrumentales de la propuesta, y dos –el más grave–, desconocer por completo el fundamento de los derechos humanos. Cuando se aprobaron los derechos humanos el 10 de diciembre de 1948, explícitamente se quiso remarcar que el fundamento de la Declaración de los derechos humanos estaba en la persona individual y concreta, no en los derechos colectivos de nadie. ¿Por qué? Porque si se defendieran los derechos colectivos es bien seguro que se defenderían en muchos casos derechos de muchos, pero en otros muchos casos la defensa de esos derechos colectivos podría lesionar los derechos individuales de otros. Por el contrario, si están defendiendo los derechos individuales, por ejemplo, de la señora Irene Rigau, sean lingüísticos o de cualquier otra índole, dentro de los derechos humanos se están defendiendo todos los derechos lingüísticos de todas las señoras Irenes Rigaus del mundo. Por lo tanto, los derechos lingüísticos están defendidos en usted, señora Irene Rigau. (*Persisteix la remor de veus.*)

No le pondré ningún ejemplo, que ya está la mañana...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...en fin, muy entrada en bollos, ¿no? Pónganselo ustedes, reflexiónenlos, pero no tuerzan –acabo, señor presidente– las cosas, no fuercen las cosas. Ya saben, el infierno –¿se dice así?–, el camino del infierno a veces está... –¿cómo se dice? (*veus de fons*)–, empedrado con buenas intenciones, ¿no? Gracias por ayudarme.

Gracias, señor presidente.

El president

Senyor Puigdemont, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, veig que, més enllà de comentaris que mereixerien alguna reflexió sobre la perversitat o no de les mocions que els grups de l'oposició presentem en aquesta cambra, veig que ha suscitat una atenció especial el termini de tres mesos que reiteradament apareix a la moció i que –dedueixo– no era el que ahir vam estar parlant, però que devia ser un obstacle insalvable perquè vostès s'adherissin a l'articulat de la moció.

Bé, el que passa és que els terminis no els ha fixat Convergència i Unió. I potser em vaig equivocar de no haver posat «dos anys i tres mesos», perquè algunes d'aquestes coses vostès les van signar i les van anunciar fa dos anys. I li llegiré el que diu un document redactat i publicat el 2006, del mateix Govern, pel que fa, precisament, senyor Pané, a la llei de la llengua occitana a l'Aran. «Actuacions: estudiar», etcètera. «D'entrada, el Govern enviarà al Parlament durant l'any 2007 sengles projectes de llei, un de referit al nou Estatut de la llengua occitana a l'Aran.» El termini no el va fixar Convergència i Unió. Quan vostès van fixar aquest termini, tots aquests problemes de diàleg, de consens, d'arribar a acords amb les entitats del territori ja devien ser-hi, imagino. Com és, doncs, que vostès van arribar a concloure que el 2007 podríem entrar al Parlament... No hi hem entrat ni el 2007, no hi hem entrat el 2008 i, pel que veig, el 2009 també encara estarà el més calent a l'aigüera. (*Remor de veus.*) De manera que no són tres mesos, són dos anys i tres mesos. Perquè el mateix podríem dir pel que fa a l'adaptació de la Llei de política lingüística a l'Estatut: «Iniciar el desplegament de les polítiques necessàries per desenvolupar la reforma introduïda en matèria d'ordenació lingüística per l'Estatut de Catalunya del 2006: drets i deures, principis rectoris, poder judicial, competències, desplegament de l'oficialitat de la variant aranès», etcètera.

Però, és clar, si la resposta que em donen per no votar a favor d'això és que en les resolucions del debat de política general vam tornar a dir el mateix, no anirem pas enlloc. Vull dir, és el moment de passar als fets, ja n'hem fetes, de resolucions. Vostès ja ens han anunciat polítiques. Han passat dos anys i escaig. El que proposa la moció és que passem als fets.

I pel que fa a les seves esmenes, evidentment que les acceptarem, perquè és el redactat nostre, amb una reserva, que suposo que el president entendra, i és que el que vostès proposen literalment és «esmena de modificació» i despleguen el punt número 1 en dos punts, i òbviament el seu punt 2 no modifica el nostre punt 2.

De manera que el que hauríem de fer és que fos el vostre punt 2 el punt 1 bis, si de cas –perquè el punt 2 nosaltres el mantenim–, i que..., bé, doncs, hi hagi les votacions separades que hi hagi d'haver a petició dels grups parlamentaris.

El president

Cap problema.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Gràcies.

(El Sr. Pané Sans demana per parlar.)

El president

Senyor Pané... *(Pausa.)* Senyor Pané, sí, sí.

El Sr. Pané Sans

Sí, gràcies, senyor president. Senyor Puigdemont...

El president

Trenta segons.

El Sr. Pané Sans

...és possible que fóssim molt optimistes i que s'hagués dit el 2007, és possible. Ara, a la Vall d'Aran sàpiga que l'escola fa tot el procés de normalització, que hi ha molta gent que s'hi esforça, que s'hi han posat instruments, i no pocs, com perquè la llengua aranesa sigui coneguda.

Però és evident que aquest projecte l'hem de fer necessàriament amb les institucions araneses i la gent de la

Vall d'Aran. I això no es fa en un dia per un altre. Però s'està treballant també amb les institucions araneses.

Gràcies, senyor president.

El president

Votacions separades...? *(Pausa.)* Algú demana votació separada...? *(El Sr. Robles Almeida demana per parlar.)* Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Había dicho ya del punto 5, que...

El president

El punt 5, per un cantó. Algun altre grup demana votació separada? *(Pausa.)*

El punt número 1, que estaria compost per l'esmena –entenc, senyor Puigdemont– dels dos apartats. Per tant, quedaria el punt 1 i el punt 1 bis com a punt 1.

Per tant, votarem primer el punt 1 i 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem seguidament el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 46 vots a favor i 82 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les tres de la tarda i set minuts.